

ADRIAN MELICOVICI

ECOURI

DIN SODOMA SI GOMORA

ROMAN

Autor distins cu premiul revistei Itaca - Dublin,
pentru „Cartea anului 2015”

EDITURA
Singur

ADRIAN MELICOVICI

ECOURI
DIN SODOMA ȘI GOMORA
ROMAN

**Autor distins cu premiul revistei Itaca - Dublin,
pentru „Cartea anului 2015”**

**Editura SINGUR
2016**

Copyright © Adrian Melicovici, 2016
TOATE DREPTURILE REZERVATE AUTORULUI
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MELICOVICI, ADRIAN
Ecouri din Sodoma și Gomora / Adrian Melicovici.
— Târgoviște: Singur, 2016
ISBN 978 - 606 - 774 - 091 - 2
821.135.1 - 32
Editura SINGUR

ADRIAN MELICOVICI

ECOURI

DIN SODOMA ȘI GOMORA

ROMAN

„Această carte este un mesaj către omenire. Ea încearcă să transmită motivația evenimentelor nedorite care se petrec în lume și să arate fantastica poveste de dragoste dintre doi tineri, el român sărac, victimă a vremurilor comuniste și a mineriadelor din iunie 1990, ea fiica unui afacerist american lovit de terorism în interesele personale și nu numai. Cartea este dedicată tuturor dar în special popoarelor român și american. Totul este imaginație dar asistată de adevăruri care au fost prevenite din timpuri străvechi”.

Autorul

PARTEA ÎNTÂI VREMURI SCHIMBĂTOARE

NEDESPĂRȚIȚI PÂNĂ LA MOARTE - 1

În acel moment, cei doi făcură cunoștință pentru prima oară cu adevărat cu Regăsirea, vocea lăuntrică din conștiința lor, tumult maximal al dorinței și simțurilor pe care știau în sinea lor că au avut-o dintotdeauna. Acolo, în plin întuneric, aproape de zgomotul ploii interminabile și obraznice, se mângâiară la nesfârșit contopindu-se într-o singură ființă, reîntregită după îndelungi căutări, de-a lungul unor ani de vise deșarte și în fapt, dureroase neîmpliniri. Se priveau prin noapte direct în ochi și începură să-și mărturisească astfel și reciproc cât de dor îi fusese unuia de celălalt până să se cunoască. Cu bății ale inimii, cu speranțe renăscute, încolăcindu-i cu vraja unei clipe cât o viață, îi acoperi necruțător de frumos o iubire fără margini. Nu mai erau în stare să-și amintească nimic din existența lor de până atunci. Poate doar începuturile palide ale altor timpuri când, însetați de naivitatea tinereții, încercaseră spre lauda lor totuși să-și găsească partenerul ideal. Dar ce înseamnă așa ceva? Ce trebuie să

vedem la bărbatul sau femeia pe care ni-i dorim? Frumusețe? Ce fel de frumusețe? Fizică, interioară, amândouă? Înlănțuindu-se excitați și fericiți, cei doi adulți reușiră prin extazul acelei clipe să simtă că totul pleacă din nobilul suflet, acela pe care îl considerăm ca fiind pereche. Ce s-a întâmplat mai departe aparține scenariului conform căruia doi oameni nu fac sex ci nemărginită dragoste. Căci așa poți trece dincolo de bariera unor principii și prejudecăți, deseori păgubitoare. Pentru că în fața curăteniei sufletești, sentimentele se deschid ca un evantai amețitor și se transpun mai apoi în gesturi necontrolate și totuși dirijate de Dumnezeu și mulțumirea Lui că un bărbat și o femeie se împreună ireversibil și nevinovat de sincer pentru totdeauna.

Alunecând cu blândețe dar și nerăbdător să o atingă, mâinile lui se lăsară peste coapsele calde ale tinerei femei, moi și înnebunitor de catifelate. El o simți cum tremură de dorință și îi repetă fără oprire:

— Te iubesc, dragostea mea...

— Și eu te iubesc, șopti ea încălzită de trupul care de acum o acoperea, încercând să meargă departe, tot mai departe... Mâinile ei se vânturau răsfirate peste ceea ce mai apoi simți înăuntru, în corpul și în viața ei. Se întâmplase ceva imposibil cu foarte puțin timp în urmă. Dar inimii nu îi poți da ordine. Mai mult, încerci fără succes să o înlănțui într-un cerc de gheață, inutil și fără motiv.

— Nu te opri, o auzi el amețit de secunde abia trecute. Și se petrecu un lucru magic. Orgasmul lor se întâmpla în același timp, ca o răsplată a iubirii pe care și-o purtau. Cel mai frumos moment de la păcatul Evei încoace, amintea pentru a infinita oară de continua căutare a sufletului potrivit. Oricât ar fi de târzie, o iubire adevărată tot se întâmplă. Poate cineva să contrazică faptul că nimeni nu-i rezistă? Slăbiciunile oamenilor trebuie speculate de ei înșiși și în folosul lor. Însă până să se ajungă aici, calea e lungă, presărată cu obstacole, cu dezamăgiri, cu greșeli din care lumea învață încontinuu.

Prin așa ceva trecuseră inevitabil Tony și Rosa. Au trăit fiecare în parte propria dramă. Și-au ușurat cât au putut nefericirile, dar adevărata revelație s-a petrecut acum, când s-au întâlnit. Imprevizibilul și-a făcut încă o dată datoria, aducând cu el ceva nou, frumos și totuși dorit de cei doi încă de la vârsta adolescenței. Încărcați de nemerită suferință, deseori zadarnică așteptare, se strânseseră unul în brațele celuilalt, ca într-un legământ sacru, jurându-și sincer și în tăcere să trăiască în dragoste adevărată, nedespărțiți și până la moarte.

Limba lui se plimbă lin peste sâni ei ușor întăriți în timp ce buzele amândurora se atingeau înfiorător de plăcut. Dezveliți, dezbrăcați, atingând culmea plăcerii, se mișcau unul peste celălalt uitând de tot restul lumii.

Adormiră așa, contopiți de clipele magice care îi mai înconjurau încă în plină trăire a iubirii și a nopții ce îi învelea cu discreția ei superbă ca o pătură invizibilă, ca un înveliș al secretelor știute și neștiute, ajutându-i să viseze în sfârșit liberi la ce va fi de acum înainte. Somnul nu le mai fu tulburat cu nimic după ani și ani în care, fiecare în parte, își făurise propria istorie, a bucuriilor și dezamăgirilor, lacrimilor și zâmbetelor, mulțumirilor și nemulțumirilor de ceea ce au avut sau măcar au încercat să aibă.

De la marea Tragedie trecuse un timp totuși scurt. Tipetele sfâșietoare, strigătele de ajutor, flăcările necruțătoare, nu erau departe nici ca timp și nici măcar ca spațiu. Doi oameni care se iubeau porneau la un altfel de drum, către un altfel de orizont. Limitele suferințelor îndurate dispăruseră în noianul unor amintiri pe care abia acum și-ar fi dorit să le șteargă din jurnalul vieții. Dar nu era ușor. Nu le era ușor să treacă peste lucruri care îi marcaseră atât de profund încât să spună cu naivitate că în urmă nu a mai rămas nimic. Rănile li se cicatrizaseră dar crescuseră odată cu ei.

Zorii zilei următoare nu întârziară să apară și astrul zilei le luminea odaia odată cu trupurile încă goale și dezvelite. Părul Rosei rămăsese la fel de frumos și câteva

șuvițe picară tandru peste umărul tânărului întors cu fața în jos ca un somnoros notoriu. Chipul lui Tony fu scăldat de căldura primelor raze de soare. Se schimonosi puțin și nu întârzie să întredeschidă ochii. Se trezi amețit și întinse o mână către radioul de pe noptieră, răsucind butonul. Dintr-odată se luminează la față când auzi un refren drag. Fata se trezi și ea la auzul acelei melodii superbe. Era bluesul lor preferat, „Wonderful life”.

— Ce faci iubire? întrebă ea cu voce lină.

— Mă gândesc la tine și la tot ce însemni tu pentru mine.

— Și ce înseamnă? se interesă ea curioasă.

— Înseamnă tot ce poate fi mai frumos pe lume.

— Și ce e mai frumos pe lume?

— Dragostea, încrederea, siguranța.

— Adică?

— Adică tu, Rosa. Tu înseamnă totul pentru mine.

— Dumnezeu îmi spune că nu, inima așijderea.

— Tony, aș vrea să te întreb ceva și să fii sincer cu mine

— Spune, iubito.

— Ai mai iubit pe cineva ca pe mine?

— Nu Rosa, nu am mai iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine.

— De ce mă iubești? îl mai întrebă ea mângâindu-l pe păr drăgăstos.

— Pentru că ai suflet. Pentru că ești frumoasă. Pentru că nu m-ai mințit. Pentru că nu m-ai uitat. Pentru că m-ai primit în viața ta fără nicio reținere. Pentru că tu nu ești genul de femeie care să provoace suferință. Pentru că știu ce și cine ești. Pentru că gândești ca mine. În tine mă regăsesc și mă simt fericit Pentru că ești oglinda mea.

— Pentru, pentru... de ce repeți mereu așa? fu el iscodit.

— Din cauza motivației. E mai convenabil decât „datorită” sau „deoarece”. „Pentru” este în favoarea a ceva, a cuiva.

Rosa îl privea uimită pe bărbatul de lângă ea. Acest

român o provoca mereu, fără încetare, mai mult decât toți americanii pe care îi întâlneau. Nu se putu abține să nu-și amintească chiar acolo, de față cu el, primele aventuri de care avusese parte. Cunoscutese tot soiul de indivizi care nu tânjiseră decât după trupul ei superb. Unii se dovediseră a fi degeaba simpatici și pe deasupra oameni cu afaceri prospere. Alții frecventau prosteste cluburile de noapte unde plăcerile se oferă ca la market. Dacă altcineva înaintea lui Tony îi spusese că o iubește, o făcuse din poftă animalică, privind-o ca pe un apetisant obiect sexual. Alții o consideraseră o „marfă” nefiind în stare să facă diferența între ea și numele ei, asociindu-l cu averea tatălui, celebrul miliardar Walker. Căci acesta era blestemul multor femei. Să fie tratate superficial, ca niște obiecte ori de o utilitate exclusiv practică sau chiar decor artizanal. Existau bărbați proști și din păcate încă mai există, care consideră că statutul social le conferă drepturi tembele, de autoritate masculină la cel mai de jos nivel. Excepțiile erau rare, și dintre ele făcea parte și Tony. Așa gândea Rosa și nu se abținu să nu îl sărute pe iubitul ei, în loc de banalul „Bună dimineața”. Oricum era deja târziu să-l mai salute, după ce îl ținuse de vorbă.

— Eu mă duc la duș, spuse ea, iar când ajunse în dreptul băii se uită la el chemător și-i făcu fără niciun cuvânt semn cu arătătorul, ca și cum i-ar fi spus „vino-ncoace”. Tony înțelese, apoi se ridică din pat și se repezi spre Rosa luând-o în brațe și intrând așa cu ea către cada ispititoare.

— Obraznic ce ești, îl alintă ea, pălmuindu-l în glumă. În minutele imediat următoare, apa cădea cu presiune peste ei, excitându-i și mai mult. Ea îl mângâie pe tot corpul și când ajunse într-un anumit loc se lipi de el obligându-l să reacționeze sub stropii fierbinți. Se aflau într-o imensă cadă care aproape se umpluse și curând se scufundară împreună într-o baie de spume, sărutându-se și atingându-se la nesfârșit. Ai fi zis că se tem să nu le fure cineva prilejul de a se simți atât de bine.

— Tot mă mai iubești? îl întreabă ea ușor ironic.

— Tot te mai iubesc, răspunse el împăciuitor.

— Dintre toate națiile lumii, de ce a trebuit să mă pricopsesc eu tocmai cu un român? De ce nu un francez, un italian, un german, un spaniol, un chinez chiar? glumi Rosa.

— Un arab chiar...

Ascultând această ultimă remarcă, Rosa se schimbă dintr-odată. Ieși din baie aruncându-și un prosop peste ea și dispăru în cameră. Tony făcuse o greșală fără să vrea și își dădu seama de asta. Amintirile dureroase parcă sunt un ecou al suferinței. Cei doi se regăsiseră tocmai în urma acelor amintiri care, culmea, îi unise pentru totdeauna. Tony și Rosa retrăiră încă o dată în plus anii când erau adolescenți, împrejurările în care s-au cunoscut, dramele comune. Stăteau așa, ca hipnotizați. Vedeau fiecare în parte imagini peste imagini. Vedeau adolescența lor zbuciumată. Vedeau vremurile din urmă cu 13 ani când nu știau încă nimic despre zbuciumul lumii în care trăiau. Minute în șir tăcură aproape solemn, uitând clipele de mai înainte. Apoi căzură în trecutul care iată, câteodată îi mai prindea din urmă.

VISUL LUI ANTONIO - 2

Supărat că trebuie să plece la școală pentru a bate ca un prost din palme, tânărul bombăni pentru a suta oară în acea dimineață că este obligat să facă lucruri contrar voinței lui. Cu numai o seară în urmă, vizionase în mare secret, chiar și fără știrea părinților un film pe video. Pentru asta plătise „intrarea” suma de 10 lei, practică obișnuită la români datorită cenzurii care îi împiedica să vadă ceva mai bun la televizor. Deși ochii îi trădau uneori o inteligență sclipitoare, totuși nu înțelegea de ce trebuie să se uite la televizorul altuia, străin fiind, și nu la cinematograful. Nu înțelegea de ce trebuie să primească doar o anumită cantitate de zahăr de la alimentara din colț ori de ce nu putea să cumpere dacă avea posibilitatea câtă pâine ar fi vrut; de ce trebuie să vină câte o zi când mama lui îl forțează să piardă timpul la cozi imense, ca să cumpere de-ale gurii; de ce nu avea voie să-și manifeste

nemulțumirea față de toate acestea în public; de ce trebuie să-l considere pe șeful statului un „părinte ocrotitor”; de ce trebuie să cumpere ziarul „Sportul” doar laolaltă cu „Scânteia”? în asta din urmă nu găsea chiar nimic interesant în afara rubricii „Faptul divers” că-n rest nu făcea altceva decât să descopere cu scârbă tot soiul de telegrame de felicitare pentru „cel mai iubit fiu al poporului”. Se minuna când citea despre producții record la hectar și despre marile realizări ale socialismului. Astfel, nu înțelegea de ce rafturile magazinelor erau mai mereu goale, dacă totul mergea așa de bine; și acum, colac peste pupăză, era chemat cu de-a sila să vizioneze ore în șir lucrările celui de al XIV-lea Congres al Partidului Comunist Român căruia trebuia să-i mulțumească veșnic în spectacolele organizate de sărbători și nu numai. Mai mult ca niciodată, intra pe poarta liceului cu un gust amar. Își amintea totodată că noaptea trecută, imediat după miezul nopții, fusese întrerupt curentul electric. Din motive de „economie” ar fi fost răspunsul. În orice caz, odată ajuns în clasă, laolaltă cu ceilalți colegi, nici nu apucă să-și ocupe locul în bancă bine că fu nevoit să se ridice cu palmele bătând și se trezi strigând „Ceașescu – P.C.R”. ca și cum dictatorul i-ar fi auzit din televizor. îl auzi pe senilul moșneag, în mod repetat:

În cincinalul care va urma, va trebui să facem totul...” Dar Antonio, căruia familia și cunoscuții îi spuneau scurt „Tony”, încercă plictisit să trișeze și scoase din ghiozdan singura revistă care îi plăcea: „Știință și Tehnică”, începu să o răsfoiască și peste foarte puțin timp, privi în jur uimit: toți ceilalți murmurau din ce în ce mai tare, vorbind între ei; dirigintele stătea de vorbă cu un coleg profesor; nimeni nu mai era atent la micul ecran. Doar lucrările partidului continuau cu o cuvântare lingușitoare ținută de primul-ministru al Guvernului, tovarășul Constantin Dăscălescu. Așa trecură mai bine de două ore și încă nu se terminase. Deoarece tovarășul Nicolae Ceașescu mai avea multe de spus, ca să fie „reales la al XIV-lea Congres”. Într-un târziu, copiii fură

trimiși acasă. Tony se bucură de sfârșitul acestui calvar și plecă în grabă punându-și în sinea lui tot mai multe întrebări.

— Ei, cum a fost la școală, îl întrebă tatăl lui deschizându-i ușa și privindu-l iscoditor.

— Nu am făcut ore. Ne-am uitat la televizor.

— Aha, făcu taică-său, pricepând despre ce era vorba. Hai să mănânci, adăugă, că ți-a făcut maică-ta tacâmuri.

Tony nu fu tocmai mulțumit. În după-amiaza aceea ar fi vrut să aibă altceva în farfurie. Nu putea să uite niciodată cum își rupsese toți nasturii de la cămașă înghesuindu-se la o coadă ca să apuce o pungă cu tacâmuri și alte „pipote”. Căci acestea erau „specialitățile” oferite de comuniști „oamenilor muncii”. Curând, se făcu seară, apoi miez de noapte și Antonio visă că moșneagul de la televizor va fi pedepsit pentru minciunile gogonate îndrugate și că va putea să citească liniștit o carte bună și peste noapte când poate va sosi ziua să nu se mai întrerupă curentul electric. Măcar atât și nimic mai mult...

MINUNEA - 3

Se spune că orice minune ține trei zile. Indiferent cât durează, aceasta descrețește frunți, dă impuls unui curent care în democrațiile autentice se numește Libertate. Gustul ei îi răvășește până la extrem pe oameni. Românii au trăit și acest moment în care nu mai sperau, într-atât era de neagră și de autoritară dictatura soților Elena și Nicolae Ceaușescu. Fiind o adevărată catastrofa feminină, monument covârșitor al ipocriziei și snobismului, Elenei îi plăcea înainte de toate bârfa interminabilă, pe scurt, intriga. Batjocura. Defectele acestei femei satanice s-au răsfrânt cu repeziciune asupra țării pe care o cârmuia alături de un cizmar necioplît, crescut sub utopia comunismului. Prieten al rădăcinilor teroriste, în speță Yasser Arafat ori Mohhamed al Ghaddafi, dictatorul român reușea în numai câțiva ani de la preluarea puterii să păcălească un Occident naiv și să subjuge un popor întreg. România făcea parte din țările aflate sub influența nefastă

a Uniunii Sovietice, un conglomerat de popoare unde rușii făceau legea. Sistemul totalitar excludea din start principiile statului de drept. Există un singur partid, cel comunist, un aparat birocratic supus cabinetelor 1 și 2 (aparținând soților Ceaușescu) denumit simplu dar și înfricoșător Nomenclatura. Aici intrau Guvernul, activiștii de partid, rudele acestora. Lor nu le lipsea niciodată nimic. Aveau autoritate oriunde se deplasau în teritoriu. Copiii lor învățau la cele mai bune școli și licee. Oamenii simpli trebuiau să preaslăvească pe conducătorii „iubiți”. Nu avea nimeni voie să critice acest regim iar dacă totuși îndrăznește cineva să o facă, intra sub controlul amănunțit al unui aparat represiv, ce rivaliza chiar cu K.G.B.-ul sovietic. Era securitatea, plină de spioni și de informatori. Sub Ceaușescu nu existau mijloace corecte de informare.

Televiziunea națională emitea în ultimii ani doar două ore pe seară, fiind singurul canal permis și existent. Ziarele centrale ori județene existau doar cu numele, căci presa independentă lipsea cu desăvârșire. Cenzura era la ea acasă. Proprietățile confiscate. Toate aparțineau Partidului Comunist, tot mai muribund în toamna anului 1989. Un post de radio atrăgea atenția în special seara. Neculai Constantin Munteanu, Emil Hurezeanu și alți profesioniști plecați „afară” erau crainicii pe care îi ascultai cu nesaț cum spun despre dictator tocmai ce acestuia nu-i convenea: Adevărul. De aici și bruiajul. În țară, mai multe personalități erau arestate la domiciliu. Oamenii aceștia erau urmăriți pas cu pas, în tot ceea ce făceau și spuneau. Li se spunea Dizidenți pentru că aveau „neobrăzarea” să critice politica lui Ceaușescu. Pentru că spuneau lucrurilor pe nume, revendicând mai multă hrană, mai multă căldură iarna, libertatea de exprimare, pluralism politic, libertatea justiției și multe altele care însemnau în condițiile date Revoluție.

După ce Gorbaciov, liderul sovietic s-a întâlnit cu George Bush, președintele S.U.A., la Malta, în Răsăritul Europei a început să se întrevadă strălucirea unui alt soare. În Germania, Eric Honecker demisionează. În Bulgaria,

liderul comuniștilor, Todor Jivkov, asemenea. În Cehoslovacia se producea „Revoluția de catifea”. În România, protestele anticeaușiste și anticomuniste au început la jumătatea lunii decembrie, 1989, în Banat, la Timișoara. Aparatul represiv nu s-a lăsat mult așteptat. Trupele Ministerului de Interne au invadat localitatea trăgând fără jenă în manifestanți. Cu toate acestea, Timișoara a devenit primul oraș liber din țară. Europa Liberă dar și celelalte posturi de radio pro occidentale transmiteau continuu derularea evenimentelor, așa cum puteau. Adusă și ea la fața locului, Armata română începea să fraternizeze cu manifestanții. O voce din Caransebeș le spunea prin intermediul Europei Libere tinerilor soldați: „nu trageți în noi, căci noi suntem voi și voi sunteți noi”. Plecat în afară, Ceaușescu și soția lui Elena s-au întors degrabă în țară, având pe postul public o apariție televizată prin care condamna rebeliunea bănățeană. Pe 21 decembrie, dictatorul a organizat un miting în Capitala București. Era prea târziu. În timpul acelui miting s-a strigat „Jos Ceaușescu”. Au început luptele cu aparatul represiv. Noaptea, s-a format o baricadă la Intercontinental. A început să se tragă și să apară victimele. A doua zi, pe 22 decembrie, ministrul Mapn. Vasile Milea, s-a sinucis. Sau așa a sunat informația. Din toate colțurile Bucureștiului, mulțimea se îndrepta în șuvoaie nesfârșite către centru. Sute de mii de oameni au început să scandeze „Jos Ceaușescu”, „Jos comunismul”, „Libertate, libertate”. Oamenii, adunați laolaltă, plâneau și râdeau în același timp în vreme ce de pe acoperișul Comitetului Central, un elicopter decola cu soții Ceaușescu într-o direcție necunoscută și pentru ultima oară. În aceea zi, posturile de radio și Televiziunea Română, au emis pentru prima oară sub semnul libertății. În jurul orei prânzului, un personaj de cultură cunoscut pentru dizidența sa spunea românilor pe micul ecran vestea care avea să facă rapid înconjurul planetei:

„— Fraților, Dumnezeu și-a întors fața către noi. Dictatorul a fugit”. Era poetul Mircea Dinescu.

Luptele cu forțele represive dar și necunoscute au continuat cu și mai mare intensitate. Rând pe rând, la televizor apăreau generalii Ștefan Gușă, Iulian Vlad, Nicolae Militaru și alții care făceau apel către Armată și Securitate să vină în sprijinul manifestanților. Soldați și revoluționari, mai ales tineri, se plimbau pe tab-uri înfrățiți, în timp ce din toate părțile se auzeau tot felul de lozinci scandate fără oprire: „Armata e cu noi, armata e cu noi...” Victimele cădeau secerate de gloanțele dușmanilor democrației. Mijloacele de informare furnizau o mulțime de vești contradictorii, multe exagerate. Și totuși, nimeni nu vedea clar dușmanul. Nu se vedea niciun securist trăgând în mulțime. Armata riposta cu tot arsenalul în direcțiile din care se considera că se trage. Scenariul acestor evenimente, dacă a existat vreunul, era atât de bine ticluit încât cei vinovați de moartea sutelor de manifestanți nu apăreau deloc. Criminalii revoluționarilor dispăreau în chip misterios, nu înainte însă de a mai curma și alte vieți. Și pentru că ei trebuiau să poarte un nume, li s-a spus Teroriști.

În Comitetul Central se făceau și se desfăceau guverne. Zadarnic însă. Parcă special pregătit pentru asemenea moment istoric, avea să apară un personaj zâmbitor, modest, diplomat, bun orator. Astfel, conducerea țării a fost identificată din acea zi cu un nume marginalizat în ultimii ani de Ceaușescu: Ion Iliescu. În noaptea de 22 spre 23 decembrie, noua putere de la București, anume Consiliul Frontului Salvării Naționale, decreta într-un text fără precedent abrogarea legilor comuniste criminale, desființarea vechilor structuri de conducere, cu un text introductiv format din numai două cuvinte: „Revoluția a învins”. Miliția devenea Poliție, Republica Socialistă devenea simplu România. Alegerile deveneau libere și independente. Apărea pluralismul politic. Multe lucruri urmau să se schimbe în viața românilor. Toată lumea se bucura de sfârșitul unei dictaturi de fier. Dar cu ce preț, anume acela al sacrificiului suprem al multora, din păcate tineri. În România, schimbarea regimului nu a putut avea

loc fără vărsare de sânge. Iar cuplul criminal al soților Ceaușescu urma să fie prins, judecat, silit să-și ispășească pedeapsa. Ciudat, dar minunea care a constat în răsturnarea lui Ceaușescu dădea senzația că se va încheia odată cu procesul dictatorului și al nevestei sale caraghioase. Intentat la 25 decembrie 1989, procesul dictatorilor a fost considerat de foarte multe voci ca fiind o farsă din motive care deseori, în mod paradoxal, par chiar întemeiate. S-a spus că acel complet de judecată nu ar fi fost legal constituit. Inculpatul Nicolae Ceaușescu răspundea în doi peri: „Nu recunosc niciun tribunal în afară de Marea Adunare Națională... lovitura de stat nu poate fi recunoscută... în fața loviturii de stat nu răspund celor care au chemat armatele străine în țară...” Iar judecătorul îi replica tăios: „Prin voința nestrămutată a poporului, avem alt organ al puterii, este Consiliul Frontului Salvării Naționale, legal constituit și recunoscut pe plan internațional”.

Fiind conștient că va fi condamnat la pedeapsa capitală, Ceaușescu a spus o frază care peste puțin timp avea să dea foarte mult de gândit: „Putem fi împușcați și fără mascarada asta. Cine a dat lovitura de stat poate să împuște pe oricine...”

Câțiva ani mai târziu, 56 de organizații revoluționare desemnau câțiva jurați într-o curte „morală” a Revoluției, care încerca să limpezească câteva lucruri legate de înfăptuirea justiției, printr-o rejudecare simbolică a procesului soților Ceaușescu. Nostalgicii au crezut că este vorba de reabilitare. De fapt, era vorba de procesul comunismului. La judecata Ceaușeștilor, Curtea Morală a Revoluției a decis că au fost încălcate câteva norme procedurale privind faza de urmărire penală. Aceasta nu a fost efectuată, a existat rechizitoriu fără dosar de urmărire penală, fiind pusă în mișcare acțiunea penală fără un material „concludent”. Principiul dreptului la apărare a fost încălcat. Punerea în executare a sentinței a avut loc fără ca aceasta să rămână definitivă. Prezidat de magistratul Corneliu Turianu, marginalizat și el la

momentul anului 1996, acest „proces al procesului” de la Târgoviște a încercat să pună punctul pe „i” în multe privințe. Și totuși, care este și unde se află adevărul Revoluției? Oricum, anul 1990 a adus multe schimbări în viața românilor. Tulburările caracteristice tranziției nu au lipsit. Descătușați după zeci și zeci de ani din ghearele dictaturilor comuniste, românii interpretau libertatea în fel și chip, dând continuu bătăi de cap guvernanților vremii. Astfel, începutul anului 1990 a fost marcat de ample mișcări de stradă. Reapăreau vechile partide istorice, anume Partidul Național Țărănesc Creștin Democrat, condus de Corneliu Coposu, Partidul Național Liberal, condus de Radu Câmpeanu, Partidul Social-Democrat, condus de Sergiu Cunescu. Din Occident se întorcea un personaj devenit celebru pentru portul la gât al papionului său, Ion Rațiu. Aceste nume și multe altele, maltratate odinioară de comuniști, aveau să intre sub multe controverse în istoria vremurilor. Opoziția politică, proaspăt reapărută, avea să conteste cu vehemență Frontul Salvării Naționale. Așa s-a născut către finele lui februarie 1990, Consiliul Provizoriu de Uniune Națională, un miniparlament din care făceau parte reprezentanți ai tuturor partidelor. Președinte C.P.U.N. a fost desemnat tot Ion Iliescu. Prim-ministru a rămas Petre Roman. Cursa pentru câștigarea alegerilor de către Frontul Salvării Naționale, devenit partid, pe scurt F.S.N., era declanșată. Dar înainte de scrutinul din 20 mai, două evenimente aveau să ducă România pe panta unei noi izolări internaționale. Căci pluralismul politic declanșează și multe patimi. În martie 1990, izbucnesc la TG. Mureș lupte interetnice între români și maghiari. Două formațiuni considerate pe drept sau nu „extremiste”, Uniunea Democrată a Maghiarilor din România, condusă de Domokos Geza și Partidul România Mare, condus de poetul Corneliu Vadim Tudor, speculează și interpretează momentul fiecare în felul său. Nici nu se termină bine această convulsie și apare fenomenul „Piața Universității”. În centrul Capitalei au loc zi de zi, seară de seară,

manifestații anticomunism, anti-F.S.N., intervenții în favoarea punctului 8 al Proclamației de la Timișoara. Între timp, au loc alegeri libere, parlamentare și prezidențiale, în cursa prezidențială înfruntându-se Radu Câmpeanu (P.N.L.), Ion Rațiu (P.N.Ț. C.D.), Ion Iliescu (F. S. N.). Cel din urmă are un câștig de cauză covârșitor, Ion Iliescu ajungând astfel primul președinte de stat, după Revoluție. F.S.N. câștigă și el detașat. După data de 20 mai, apare un mic vid politic, întreținut de amploarea mitingurilor din Piața Universității. Primul-ministru Petre Roman încearcă să evacueze zona cu ajutorul forțelor de ordine. Așa au izbucnit noi lupte de stradă pe străzile Bucureștilor în ziua de 13 iunie. Trupele Ministerului de Interne devin neputincioase. Mașini și clădiri iau foc din explozii ale sticlelor incendiare confecționate de manifestanți. Vălătuci de fum se înalță macabru către cerul de deasupra Capitalei asemănându-l tot mai mult cu Beirutul libanez. Disperată, puterea cheamă după spusele unora pe minerii din Valea Jiului în ajutor. În fapt, o greșeală politică cu urmări devastatoare.

PE STICLA MICULUI ECRAN - 4

Sosit în România imediat după Sfintele Paști, domnul John Samuel Walker se număra printre puținii oameni de afaceri hotărâți să investească în această țară unde democrația era încă autentică. Lăsase în grija oamenilor săi de încredere treburile de la compania sa al cărui sediu îl regăsim în marea metropolă americană, orașul clădirilor „zgârie-nori”, celebrul New York. Biroul său de la World Trade Center, unul dintre multe altele, rămăsese pustiu. Doar secretara Susanne avea obligația să verifice încăperea cu pricina atâta timp cât lipsea magnatul. Acesta avea o fiică, Rosa, de numai 16 ani, pe care voia cu tot dinadinsul să o învețe tainele lumii afacerilor. O luă cu el la București, deși fata, încă foarte tânără, avea ca orice adolescentă alte aspirații, alte visuri. Instalați într-un apartament de la Inter, cei doi habar nu aveau că vor fi martorii unor scene de coșmar. Din informațiile primite, Walker știa că a venit într-o țară cu un potențial imens. Ca

om pragmatic, își făcuse nenumărate calcule, hotărât să riște mulți bani într-un mediu cu care nu era familiarizat și pe care nu-l cunoștea pe cât ar fi trebuit. Credea că privatizarea românească se va produce cu repeziciune, ocolind fără de voie anumite realități de care era străin. Când prelua o firmă puternică, aplica metoda chirurgului. Înlătura răul tăindu-l de la rădăcină. Reteza cu o simplă semnătură inutilitatea unui personal numeros ca un capitalist veritabil. Se așeza între pierdere și profit și dacă pierderea impunea concedieri masive, acestea nu întârziu să apară. Nu-și făcea niciodată griji, pentru că se baza pe guverne competente, care știau să aplice politica socială dar și a reformei. Nu avea de unde să știe că adevărata economie de piață avea să apară în România mult prea greu și mult prea târziu.

În dimineața zilei de 13 iunie! 1990, trebuia să aibă o primă întâlnire de afaceri. La ora 9.00, telefonul din cameră a sunat insistent:

— Dl. Walker?

— Da, d-le.

— Mă numesc Traian Șuteu și sunt împuternicit să vă dau o informație regretabilă și pentru care ne cerem scuze.

— Ceva nu este în ordine?

— Chiar așa, d-le Walker. Ne pare rău să vă spunem, dar întâlnirea cu dvs. nu poate avea loc astăzi. De asemenea, vă solicităm o amânare, poate peste 2 - 3 săptămâni?

— Walker, cu receptorul la ureche, strâmbă puțin din nas. Nu era obișnuit la puterea și influența pe care le avea ca cineva să îi schimbe programul.

— De fapt, ce se întâmplă? Cuiva nu-i convine mutra mea? adăugă el americaneste, mai mult pentru sine, uitând că celălalt îl aude.

— Nu e vorba de asta, domnule. Afară au loc câteva incidente la care nu puteți asista și chiar v-am sugera să nu ieșiți astăzi din hotel.

— De ce nu îmi sugerați și când să dorm? izbucni

Walker trântind telefonul în furcă. Era prea de tot. Își irosise din timpul său prețios pentru a veni să investească într-o țară aflată cu economia pe marginea prăpastie! și iată cum era tratat.

— Papa, vino repede, se auzi un glas cristalin. Era Rosa, fata lui, care tocmai dăduse drumul la televizor. Vino să vezi și tu, adăugă. Ți-am spus eu că nu trebuia să venim aici.

Pe postul public românesc de televiziune se transmiteau scene groaznice. Mii de manifestanți puneau pe fugă trupele de ordine. O mașină luă foc și explodează.

— Doamne, unde suntem aici, în Orientul Mijlociu? se întrebă Walker mai nemulțumit ca oricând, urmărind cu interes totuși derularea evenimentelor.

— Ziua trecu greu. Nevoit să stea închis, Walker se gândea deja la o schimbare radicală a planurilor sale de afaceri, în dimineața următoare se hotărâse. Trebuia să se întoarcă la New York cât mai repede. Acolo unde singura zarvă care-i plăcea era cea de la Bursă. Aici nu mai era nimic de făcut Totuși, fiind din fire un om extrem de curios, se hotărî să mai stea la București vreo două-trei zile. „La urma urmei, puțină istorie nu îmi strică”, își zise el. „Nu se știe niciodată!”, mai filosofă. Către amiază, una dintre gărzile sale de corp îi aduse o casetă video.

— Ce-i asta Larry?

— Dovadă a faptului că încă trăim într-o lume sălbatică, domnule.

Magnatul porni ușor iritat videocasetofonul, își aprinse un trabuc tacticos și fixă cu privirea micul ecran. Fu uluit să vadă că garda sa de corp avea dreptate. Imaginile care se derulau surprindeau evenimente greu de închipuit. Trupele românești ale poliției aruncau cu grenade lacrimogene în direcția manifestanților. Dar aceștia erau prea mulți la număr ca să poată fi puși pe fugă. Se dovedea încă o dată în plus că Piața Universității nu putea fi evacuată cu una cu două. Acolo, în acel loc devenit istorie, se întâmplase un fenomen în ultimele săptămâni. Era ecoul luptei de pe urmă împotriva

comunismului. Din lojă, luaseră cuvântul dizidenții vremurilor nu de mult apuse, vorbind mulțimii despre democrația încă tânără a românilor. Guvernul Roman încerca din răputeri să-și folosească totuși subreda autoritate. Ion Iliescu făcea apel la calm și la rațiune. Zadarnic însă. Această situație de anarhie determina afirmații fără logică chiar și din partea puterii. Fapt care a determinat sosirea grabnică a cetelor de mineri, îmbarcați în nesfârșite garnituri de tren dinspre Petroșani, inima bazinului carbonifer.

Deodată, Rosa, care urmărea și ea imaginile, neavând altceva mai bun de făcut, scoase un țipăt înăbușit, copleșită parcă de emoție. Cameramanul amator, surprinsese scena unui adolescent căzut la pământ sub ploaia de lovituri a câtorva mineri dezlănțuiți. Aceștia nu mai puteau fi opriți de la „restabilirea ordinii”, găsim taman acum vinovat pe bietul băiat de nici ei nu știau prea bine ce. Tânărul avea hainele pline de sânge și în dreptul unui ochi de-acum învinețit se vedea clar arcada spartă. Pumni, băte, șuturi, injurii cădeau fără oprire asupra lui până când, într-un târziu, fu lăsat să zacă inconștient pe marginea trotuarului.

Walker întoarse privirile către Larry și îi ordonă sec:

— Oprește-l.

— Vă interesează soarta băiatului?

— Firește. Știi ce s-a întâmplat cu el?

— Din fericire da, domnule. M-am ocupat de asta, cunoscându-vă. E la unul din spitale.

— Știi și cum se simte, cine este?

— Momentan este în stare de șoc și vă dați seama, nu poate vorbi. Nu s-a reușit încă identificarea lui dar vom afla.

Deși era putred de bogat, Walker nu uita că în vremea tinereților sale, pătimise multe din cauza lipsurilor. Se ridicase cu ambiție împotriva sărăciei și fiind un luptător cu propriul destin, reușise acolo unde mulți dăduseră greș. Pornind de la o afacere mărunță, el sudase idei după idei cu efortul său continuu de a se ridica

deasupra celorlalți, fără să îi pese de neîncrederea semenilor. Iar sufletul ce-l avea, îl împlinea ca om stârnind pe rând batjocură, invidie, curaj și în cele din urmă admirație. Văzându-l pe băiatul maltratată de mineri, poate fără motiv, acest suflet se deschise din nou în fața suferinței. Era părinte la rândul său și se întreba cutremurător cum s-ar fi simțit dacă tânărul acela ar fi fost copilul lui.

— Trebuie să-l văd, spuse el gânditor.

— V-aș sugera să nu vă aventurați, domnule.

— Larry, nu vreau să aud niciun comentariu. Cheamă-l pe Tim și spune-i să pregătească mașina.

— E-n ordine, domnule, spuse Larry resemnat.

De mai bine de cinci ani, Tim era șoferul magnatului și-l însoțea pe acestea pretutindeni. Născut al șaselea din zece copii, el reprezenta tipul de culoare mereu guraliv, uitând adesea cine este și cu cine vorbește. Dar Walker îi ierta micile obrăznicii pentru că șoferul său era la urma urmei iscusit și simpatic. Dar și visător. Odată, șeful său a fost nevoit să își schimbe programul din cauza lui pentru că în loc să îl ducă la aeroport, nimerise în fața oceanului, crezând că urmează îmbarcarea pe „Girl”, vasul de croazieră. Și totuși, o făcuse cu atâta naivitate că fu iertat. „Dacă se mai întâmplă o singură dată, nu-ți mai dau voie să vorbești trei zile!”, îl amenințase Walker. Iar pentru Tim această pedeapsă echivala cu o adevărată dramă fiindcă exact ca un negru care se respectă, nu putea să păstreze liniștea mai mult de două-trei minute. Dar acum, ceea ce se întâmpla la București, te împiedica practic să fii cu capul în nori. Așa că Tim se înființă la ușa șefului său și făcând celebra plecăciune, deschise gura până la urechi și zise:

— Limuzina vă așteaptă. Eu, asemenea.

— Tim, puteai să spui asta și la telefon.

— La care telefon domnule? Aici abia se montează digitalele.

— Ai dreptate omule. Să mergem. Rosa, ai grijă, nu ieși nicăieri. Noi venim repede.

— Papa, dar vreau să vin și eu.

— Nu cred că ai nevoie de așa ceva, fata mea.

— Nu mai sunt un copil papa. Dacă m-ai adus cu tine până aici și am văzut ce-am văzut și vrei să-mi explici și să-mi arăți cum se lucrează în afaceri, de ce nu pot avea dreptul să văd și cum suferă un om? În fond, pare a fi de aceeași vârstă cu mine.

— Ești curioasă Rosa, replică Walker. Oare începi să devii femeie sau mi se pare mie? Fie, se învoi el. Să mergem odată.

Rosa se îmbracă degrabă într-un costum negru, pantalon și sacou, ținută care o avantaja la fel de mult ca și roșul, ca și albastrul, ca și alte culori, pentru că era o tânără extrem de frumoasă. Tenul alb, părul negru și lung, alunița de pe obrazul drept, nasul ușor acvilin, corpul bine proporțional fruntea înaltă, mâinile mici și delicate, alcătuiau imaginea unei ființe dulci. Vocea sa era cristalină și farmecul îi sporea chiar și când ridica tonul. Avea o privire permanent fixă dând senzația că se gândește la ceva și privește ceva. Dădea impresia unei firi calme dar pentru cine o cunoștea și trăia mai multe clipe în preajma ei, descoperea că realitatea este cu totul alta. Căci încăpățânarea era echivalentul firii sale pur feminine. Niciodată nu renunța la ce ar fi putut face sau avea. Dacă descoperea că un lucru nu este imposibil, atunci caracterul tatălui vorbea prin felul ei de a fi. Căci semăna perfect cu Walker. Trăsăturile și personalitatea părintelui său erau trădate de Rosa oricât de mult s-ar fi străduit să ascundă acest lucru. Și nici nu avea de ce.

UN GÂND, O LACRIMĂ, O FLOARE - 5

Suntem în 16 iunie 1990. Pe străzile capitalei românești, tumultul vieții pare să revină la normal. Printre sute de mașini care circulă pe bulevardele aglomerate, o regăsim și pe cea a magnatului Walker, înaintând impetuos printre tradiționalele Dacii. Ici-colo se mai văd și alte tipuri de autoturisme aduse din Occident de românii plecați să muncească „afară” la „negru”. Deodată, șoferul Tim izbucni:

— Mii de draci! Drumurile ăstora sunt tare prăpădite. Mai prăpădite decât am fost eu la școală.

Tim nimerise chiar în acel moment fără să-și dea seama chiar într-o groapă din asfaltul șoselei, zdruncinând serios întregul autovehicul. După câteva minute, viră dreapta și intră în incinta spitalului cu pricina. Nici nu opri bine că lângă mașină se înființă un personaj care spuse în cea mai curată engleză americană:

— Numele meu este Șerban, translatorul la dispoziția dvs. Să v-ajut domnișoară? Se adresă el Rosei oferindu-se să dea mâna fetei ca să poată coborî mai ușor.

Câteva clipe mai târziu, însoțit de gărzile sale, împrejmuit protector ca de un gard viu, Walker, ținut de braț de fata lui, fu condus pe holurile clinicii cu o desăvârșită amabilitate. Forfota era maximă. Doctori și surori medicale mișunau în toate direcțiile ca băgați în priză de o situație ieșită din comun. Căci sirenele salvărilor urlau una după cealaltă. Numeroși răniți erau aduși în stare mai mult sau mai puțin gravă în urma incidentelor care încă se mai petreceau pe străzile Bucureștilor. Asta în ciuda faptului că mijloacele de informare linișteau prin știri ce se doreau sigure populația încă speriată de valul de violențe din 13 - 15 iunie. Vizitatorii americani fură conduși către o rezervă unde se afla pacientul căutat. Aflaseră că numele acestuia fusese descoperit, tot cu ajutorul său, într-un gest de voință și de luciditate absolut întâmplătoare, înainte de a cădea într-o comă profundă. De mai bine de 48 de ore, băiatul se zbătea între viață și moarte. Dar voința lui de a trăi era nestrămutată. În timpul agoniei, văzuse îngeri păzindu-i existența. Văzuse chipuri de zâne și de feți-frumoși zâmbind și construind prin iubirea lor Tinerețe Fără Bătrânețe și Viață Fără de Moarte. Doamna în negru, înveșmântată sinistru în vălurile celuilalt tărâm, fugise departe, departe, alungată de puterile unei divinități văzute și nevăzute ca într-o vrajă binefăcătoare, ca un leac pe care doar Dumnezeu, cu vrerea Sa, îl poate oferi muritorilor de rând. Și atunci, când soarele strălucea mai abitar pe bolta infinitului cer,

când razele lui pătrunseră în valuri de lumină pe chipul tânărului, acesta deschise în sfârșit ochii, obosit de spaimă și de temeri, dornic să vadă și să audă din nou totul dimprejurul său. Iar când conștientiză că încă mai trăiește, se bucură din plin secunde bune, timp în care Rosa îl privi vădit tulburată de suferința lui vizibilă. Frumusețea inegalabilă a fetei, îi alină durerile dintr-un corp chinuit și îl făcu să tresară, cât de bolnav era, în fața farmecului abia ivit la capătul patului său. Fata rămăsese întâmplător singură cu el în timp ce Walker discuta cu mai-marii clinicii despre starea tânărului pacient într-un simțământ de compasiune, ea strânse mâna băiatului ușor, ca și cum ar fi vrut prin aceasta să-i transmită un supliment de energie benefică. El o privi îndelung, drept în ochi, fără să știe cine este, fără să știe ce caută acea ființă încântătoare lângă el, fără să știe motivul acestei vizite despre care nu înțelegea nimic. Părul ei lung, mătăsos, strălucitor de negru, cădea de acum în cascade peste trupul acoperit de o pătură devenită dintr-odată incomodă. Ea continua să îi țină mâna cu o încăpățănare nefirească, ca o încurajare eternă pentru ce ar fi putut fi de acum înainte. El, în continuare slăbit de suferință, încercă să silabisească două cuvinte dar nu izbuti s-o întrebe „Cine ești” decât cu privirea.

— Don't talk, îl repezi ea îngrijorată, acoperindu-i aproape matern buzele cu degetele ei mici și delicate.

Adolescentul nostru încercă din nou să facă o mișcare dar tot nu izbuti. În cele din urmă, cu un efort aproape supraomenesc, murmură:

— Apă, vreau apă...

— What? întrebă Rosa nedumerită, neînțelegându-l. Din păcate, translatorul Șerban era plecat cu tatăl ei.

Dar tânărul pricepu că fata nu este româncă și îngăimă iar:

— Water...

— O.K. răspunse ea dintr-odată luminată și se grăbi să-i împlinească dorința. Căpătând curaj, Rosa se așeză lângă el pe marginea patului, întrebându-l neconținut din priviri dacă mai are nevoie de ceva. În clipa aceea, ușa se

deschise și apăru Walker însoțit de Șerban și Larry.

— Ce face băiatul? întrebă magnatul, vădit surprins de faptul că Rosa se așezase pe pat. Dar nu spuse nimic. Acest om avea darul să înțeleagă rapid unele lucruri și în astfel de momente, diplomatul din el ieșea în evidență mai bine ca oricând.

— E ostent, papa. Abia dacă poate să rostească un cuvânt-două.

— Atunci să-l lăsăm pe mâini bune, fata mea. De acum, este în afara oricărui pericol.

— Băiatul se străduia să înțeleagă ceva din această conversație. Iar când înțelese, împotriva voinței lui, două lacrimi mari i se prelinseră pe obraz. Rosa își scoase la repezeală batista și i le șterse cu repeziciune. Zadarnic însă.

Altele, la fel de mari, le luară locul și batista tinerei fete deveni dintr-odată neputincioasă. Căci aceste lacrimi izvorau dintr-un suflet singur și trist care nicidecum nu s-a așteptat ca doi oameni din altă țară să-i poarte atâta grijă. Și atunci, ca și când nu ar fi fost de ajuns, ușa rezervei se deschise din nou și în micuța cameră năvăliră doi oameni sperați, un bărbat și o femeie, aruncându-se pur și simplu prin gesturi părintești asupra bolnavului. Erau mama și tatăl copilului.

— Antonio, ce-ai pățit măi mamă? Se tânguia femeia strângându-și odrasla la piept, marcată de bucuria regăsirii. Familia lui Tony se reîntregea astfel în condiții dramatice, în acel moment, Walker le spuse alor săi:

— Să mergem.

— Eu nu, izbucni fata.

— Rosa, zise magnatul, știi bine că nu poți rămâne, între timp, Șerban le explicase părinților lui Tony cine sunt acești vizitatori străini și restul celor petrecute. Bieții oameni, abia în dimineața zilei aceleia aflaseră de soarta copilului lor și veniseră într-un suflet să se convingă de faptul că trăiește și că Dumnezeu a avut grijă ca ei să nu-l piardă.

Copleșit de încărcătura ultimei ore, Tony căzu într-un

somn adânc ca și cum nimeni nu ar mai fi fost de față. Chemată urgent, asistenta confirmă un adevăr de moment: băiatul leșinase. Își reveni până la urmă dar atât părinții cât și americanii fuseseră nevoiți să se retragă, la insistențele personalului medical. Căci Tony avea nevoie de foarte multă odihnă.

A doua zi, Walker le spuse alor săi că trebuie să se întoarcă în State, nu înainte însă de a purta o discuție cu Rosa.

— Fata mea, începu el împăciuitor, ai văzut și tu, băiatul nu e singur. De acum înainte, nu avem de ce să ne mai facem griji pentru el. Știi bine că viața merge înainte, cu sau fără noi. Am venit în această țară cu un scop. Nu l-am atins. Poate că o să revenim când România va fi cu adevărat un stat democratic. Când minerii nu vor mai fi manipulați ca forțe de ordine. Când guvernele acestei țări vor deveni suficient de mature ca să înțeleagă că eu, ca simplu investitor, nu am ce căuta aici atâta timp cât o afacere serioasă este periclitată de astfel de evenimente.

— Papa, îi reproșă Rosa, uiți că vorbești cu mine și că nu faci declarații de presă. Ce legătură au afacerile cu o nouă și nevinovată prietenie adolescentină? Eu una nu îți cer decât un singur lucru: să mă lași să-l mai vizitez o dată pe Antonio și pe urmă știi bine că eu, ca și tine, doresc să mă întorc acasă. În New York.

— Walker încruntă din sprâncene și după ce cugetă îndelung, puse mâna pe telefon și spuse:

— Larry, condu-o pe Rosa la spital. Din acest moment aveți două ore la dispoziție.

— Mulțumesc, papa, spuse fata fericită sărutându-l pe obraz recunoscătoare.

În ziua aceea, asupra Bucureștilor se abătu o ploaie torențială. Poate că și stropii de ploaie erau lacrimile de fericire ale Naturii. Astfel gândea Rosa în timp ce mașina gonea către spitalul unde încă se mai afla tânărul Tony. Adevărul este că de la plecarea fetei, acesta numai la ea se gândise. Iar gândurile erau reciproce, căci nici ea nu dormise prea bine. Telepatia funcționa aproape perfect. Și

când îl revăzu pe băiat, Rosa descoperi un om revenit la viață, dând uitării urgia căreia îi căzuse victimă. Pentru că în ziua când îl încolțiseră mineri, dacă nu cumva erau alți indivizi deghizați în salopete, el nu făcea nimic altceva decât să se întoarcă chiar la ora aceea fatală de la un coleg, de fapt de la un bun amic. Dar totul trecuse. Acum, o privea pe fată galeș, vorbind cu ea doar prin gânduri și simțiri. Niciunul dintre ei nu a rupt tăcerea. Dar au discutat îndelung, doar din simple priviri, demonstrând prin aceasta că a rosti un cuvânt cu voce tare este de prisos.

— „Credeam că nu mai vii”... „a trebuit să-l conving pe tata”...” E ultima oară când te văd? Parcă n-aș vrea. Ești prima fată care îmi place cu adevărat”...” Și tu ești primul băiat care-mi place. Dar ne desparte o jumătate de planetă. Practic, e aproape imposibil să ne mai vedem. Poate peste ani. Poate”... „Ești o fată bună, sau cel puțin așa pari. Cum putem fi prieteni? Cum putem să mai știm unul de celălalt? Eu nu am posibilitățile tale. Pentru fiecare ban, spăl parbrize. Știai asta?”...

— „Nu contează. Eu am bani, dar nu sunt fericită pe deplin. Iar de acum, tristețea mea va fi și mai mare, pentru că las în urmă un chip drag”... „Chip drag ai spus? Ți place chipul meu, așa lovit și bandajat? Și plin de vânătăi? Tu miroși a parfum iar eu miros a medicamente. Ce vezi la mine?”...” Văd un băiat pe care nu o să-l UIT niciodată”.

În clipa următoare, Tony o trase ușor de mână apropiind-o de el. Aproape că o sili să îi atingă obraji cu palma. Apoi, se întoarse către noptieră unde se afla un vas cu trandafiri albi. Luă unul și îl întinse Rosei. Ca într-o atracție irezistibilă, fata se aplecă și-l sărută ușor retrăgându-se cu iuțeala îndrăzelii nebănuite. Îi lăsă un bilet și părăsi camera în grabă. Tony rămase uimit și când se dezmetici luă bucata de hârtie să o citească. Fata îi lăsase numele întreg, adresa, un număr de telefon, dar oare mai aveau toate acestea vreun rost?

DRAMA FAMILIEI WALKER – 6

Întors în sfârșit acasă, la New York City, după scurte

peripeții în România postrevoluționară și încă măcinată de frământări interne, John Samuel Walker își reluă viața sa de zi cu zi gândindu-se că avea orice altceva mai bun de făcut decât să urmărească scenele teribile de la București. Spre surprinderea lui însă, se rugă înăuntrul ființei sale pentru tânărul Tony, căzut întâmplător ca victimă a unor indivizi care în numele „restabilirii ordinii” îi aplicaseră cu strășnicie o nemeritată corecție corporală în urma căreia de acum știm ce s-a petrecut.

Walker se retrase preț de câteva ore în biroul său, cerându-i secretarei Susanne să nu fie deranjat de nimeni. Apoi se așază hotărât în fața unei oglinzi imense, privindu-se pe sine însuși ca și cum ar fi căutat răspunsuri peste răspunsuri. Spre surprinderea multora dintre apropiați, pe acest om, banii cu care aproape că nu mai avea ce face nu reușiseră să-l schimbe niciodată. Afacerile cu petrol, fermele cu mii de animale, rețeaua de magazine „Walker & Company”, alcătuiau un imperiu capabil să concureze bugetul întreg al României, poate și mai bine. Acum, când își privea chipul, se gândea la ea cu aceeași dragoste și recunoștință care-l caracterizau ca soț. Teresa Walker, femeia care îl ajutase să se lupte cu viața, sprijinindu-l prin vorbe și fapte să ajungă ceea ce este acum, femeia cu o inteligență sclipitoare, fără de care Walker nu și-ar fi putut împlini visurile. Căci exact asta se întreba el acum: după succesul deplin, ce mai era de făcut? Familia, iubirea și banii nu îi mai lipseau. Care era limita până la care se puteau extinde ambițiile sale? Era convins că și unicul copil pe care îl avea, fermecătoarea adolescentă Rosa, îi va călca pe urme din toate punctele de vedere. În încrederea sa oarbă, Walker risca să facă aceeași greșeală ca mulți alți părinți, fiind convins că fata nu-i va înșela așteptările de părinte, uitând că drumul ei nu era presărat cu obstacolele pe care le întâlnise el și mândra lui soție. Poate că dorindu-i prea mult binele, i-ar fi putut face rău. Astfel cugeta magnatul aflat într-unul din momentele sale de singurătate voită, ca să își adune gândurile și totodată pe sine. La un moment dat, bărbatului de 44 de ani, încă

tânăr, i se rostogoli o lacrimă pe obraz. Amintirea soției sale îl răscolise adânc, atât de adânc încât se înfurie pe averea lui imensă care nu-i fusese de niciun folos ca să salveze viața Teresei, plecată într-o altă lume, în urma unei îndelungi suferințe. Căci banii nu au nici cea mai mică putere în fața sorții, oricât ar fi de mulți. Cu toată generozitatea lui Walker, medicii nu putuseră să o salveze pe tovarășa lui de viață. Căci cum era să uite el imaginea ființei dragi înconjurată cu nesfârșită dragoste pe patul de moarte? Cu numai un an în urmă, o tumoare nemiloasă cuprinsese corpul femeii. Doctorii au clătinat încă de atunci din capete, descurajator, înnebunindu-l pe omul de afaceri, neputincios de astă dată.

— Ați venit prea târziu, domnule, îi spusese profesorul Fisher.

— Doctore, fă tot posibilul și salveaz-o...

— Vom face tot ce se poate, domnule. Ne pare foarte rău, dar nu putem garanta nimic. Nimic... adăugă celebrul medic privindu-l drept în ochi. Această privire spunea multe, prevăzând adevăruri dureroase și sumbre.

— Vreau să-mi păstrez familia întreagă, omule. Tot ce am și tot ce sunt i se datorează ei. Iar dumneata trebuie să o salvezi.

Profesorul îl privi și mai insistent cu multă luare aminte și psihologul din el își făcu apariția.

— Sunteți și trebuie să rămâneți puternic, domnule.

Știi că aveți o fată și consider că partea urâtă a vieții nu poate înlătura niciodată datoria de părinte, orice s-ar întâmpla. Până la Dumnezeu, mai sunt doar eu, un biet doctor, care indiferent de priceperea pe care spun unii că o am, rămân tot un simplu muritor. Fiți tare domnule, credeți în șansă, în mine și în judecata Celui de Sus. Căci peste această instanță cu adevărat supremă, nimeni de pe acest pământ nu poate trece, că e sărac sau bogat, că e un om bun sau un om rău. Vă repet, fiți tare. Eu nu pot să vă spun decât că o să încercăm din răputeri salvarea d-nei Walker.

— Să te audă Dumnezeu, omule, îi spuse magnatul.

Dar Dumnezeu nu l-a auzit. Și ziua de 18 mai 1989

avea să fie cea mai grea din viața familiei Walker. Un moment teribil pentru Rosa, speriată din cale-afară din cauza bolii mamei sale. O clipă de nemerită urgie pentru John Samuel Walker care împărțise douăzeci de ani cu Teresa. Douăzeci de ani de tristețe și bucurie. De bine și greu. De succese și insuccese. Și acum, când razele soarelui scăldau din plin fericirea familiei, venise urgia, aducând tot mai multă întunecime și tot mai puțină consolare. În acea zi de mai, Teresa era transfigurată. Ultima operație, care durase ore în șir, nu reușise. La capătul patului ei se aflau orbiți de durere soț și fiică. Îi privea cu ultimele eforturi în încercarea ei eroică de a rămâne lucidă până la capăt. De a rămâne puternică, așa cum fusese întotdeauna. Aflată la un singur suspin de ceasul morții, această femeie încă nu cunoștea frica. Cu un efort extraordinar rosti câteva cuvinte adresându-se celor doi:

— Când vine părintele?

— Trebuie să vină neapărat mamă? Nu știi că te așteptăm acasă? Că o să te faci bine? strigă Rosa...

Walker rămase înlemnit. Acest din urmă dialog îi luă definitiv graiul și rămase așa, așteptând minutele următoare. Timpul trecu cu iuțeală și ușa se deschise făcând loc unui bărbat falnic, care ținea o carte bisericească în mână. Era preotul.

— Acum lăsați-mă cu părintele, îi rugă Teresa, într-un gest de respect, Walker și Rosa ieșiră. Halatele albe se depășeau unele pe altele în graba lor către alți bolnavi și poate către alți muribunzi. Apăru și profesorul Fisher, punând mâna cu blândețe pe umărul magnatului, murmurând:

— Îmi pare nespus de rău, domnule. Am făcut tot ce este omeneste posibil. Tot

— Nu putem porunci Destinului, doctore, spuse Walker întorcându-se către camera de suferință a Teresei, atras de zgomotul ușii. Preotul ieși și îi binecuvântă.

— Vă așteaptă, John, spuse.

Năvăliră înăuntru nerăbdători, unde Teresa își împreunase deja mâinile pe piept, așteptând calmă și în plină suferință trupească un sfârșit care încă mai întârzia... Walker privi în gol și fixă înfuriat aparatele medicale ultramoderne din încăpere. Se gândea că știința pierduse toate războaiele cu Dumnezeu care hotăra Totul. Nu înțelegea de ce Tatăl trebuie să cheme la el doar ființele bune, ființele dragi, ființele cu suflet adevărat Deodată, așa cum se întâmplă adeseori în astfel de momente, femeia săltă capul și întinse mâinile către Rosa.

— Vino, fetița mea, o chemă ea, îmbrățișând-o ca pentru ultima oară. Fata izbucni în lacrimi și strigă sfâșiată de durere:

— Nu muri mami! Rămâi cu mine și cu tati...

Cumplitul moment se prăvăli și asupra tatălui care încerca zadarnic să-și mai păstreze cumpătul. El o apucă cu duioșie pe soția sa de mână așezând-o în dreptul inimii lui. Apoi spuse:

— Teresa, această inimă nu va înceta niciodată să bată pentru tine. Nici măcar după, adăugă cu subînțeles.

— John, ai grijă de tine și de fată. Ești tânăr încă. Nu sta singur. Bucură-te de viață și „după”. Eu te voi privi de Sus, de Dincolo, și dacă vei avea parte de o femeie care să te iubească măcar puțin din cât te-am iubit eu, nu o izgoni. Rosa are nevoie de o prietenă dacă nu de o altă mamă. Trebuie să îmi promiteți că veți fi și de acum înainte fericiți. Trebuie... adăugă ea slăbită de acest din urmă discurs. Apoi se lăsă singură pe spate și așteptă. Deodată, alarma sună, și în câteva secunde o soră își făcu apariția la capătul bolnavei.

— Pulsul, scade pulsul, spuse ea îngrijorată.

Profesorul Fisher apăru și el curând, mai descurajat și întunecat ca niciodată. Verifică pacienta și se întoarse către Walker și Rosa. Tată și fiică se simțeau înlănțuiți trădând frică și neputință. Se făcu liniște. Teresa întoarse capul către perete și apoi brusc își mișcă trupul ca și cum ar fi avut parte de o convulsie. În clipa imediat următoare se auzi un oftat adânc, atât de adânc încât aveai senzația

că întreaga lume s-a oprit, ca un ceasornic obosit de infinite bătăi. Un suflu ciudat trecu prin cameră acoperind-o pe femeie. Aceasta, după zile de chin și deșarte speranțe, murise.

Walker își cuprinse fața cu palmele și încercă să alunge cât mai departe această amintire dramatică. Apoi o chemă pe Susanne spunându-i:

— Cheam-o pe Rosa, te rog.

Femeia o căută pe fată dar fu uimită să vadă că nu răspunde la apel. Mai încercă o dată și rezultatul fu același.

— Nu răspunde, John!

— Cum adică, nu răspunde? Rosa întotdeauna răspunde, replică el nedumerit. Mai încearcă.

— Prea bine.

Secretara apelă insistent numărul adolescenței dar rezultatul fu același. Chiar și ea fu surprinsă de acest fapt neașteptat, apoi încercă să găsească fără succes un motiv. Era ora la care Rosa ieșea de la colegiu cu prietenele ei nelipsite, Mary și Rhonda. Era ora la care mereu vorbea cu tatăl ei la telefon transmitându-i „pupicuri dulci”. În acea clipă, se auzi un țârâit și Susanne îi spuse cu o voce ciudată magnatului:

— Un apel pe linia doi. Un individ care cere insistent să vorbească cu tine. Nu vrea să se prezinte.

— Walker încruntă din sprâncene și apăsă pe buton. O voce groasă, mai degrabă răgușită, întrebă scurt:

— Domnul John Samuel Walker?

— Chiar el. Cine ești și ce dorești de la mine?

— Sunt Negociatorul, domnule. Frații mei m-au delegat să discut cu dvs. Răscumpărarea.

— Ce răscumpărare?

— Răscumpărarea fiicei dvs., domnule. Ea se află la noi și deocamdată este vie și nevătămată. Cauza ne obligă, domnule. Din acest moment aveți la dispoziție 24 de ore ca să ne plătiți o sută de milioane, după care o vom elibera. Fără poliție și fără alte trucuri. E clar?

Walker rămase uluit și apoi disperat. Dintre toate

relele lumii, la asta se așteptase cel mai puțin. Întrerupse convorbirea și căută să se adune gândind ce va urma și ce trebuia să facă. Nu-i venea încă să creadă. Rosa fusese răpită. Soneria se auzi din nou și aceeași voce de mai înainte îi spuse:

— Într-o oră veți afla cum, unde și în ce fel vom efectua schimbul. Vă repetăm, nu vă jucați. Viața fetei depinde de dvs.

— Cine sunteți, nemernicilor? izbucni Walker.

— Cei ce nu vă vrem în Orient. Cei care nu pot fi învinși. Cei care sprijină împlinirea furiei Profetului. Cei care de acum și peste ani vă vom distruge.

Magnatul fu cuprins de griji neașteptate. Era pentru prima oară când avea de a face cu astfel de oameni, considerați fanatici ai extremismului. Lipsiți de orice tip de scrupule, ei acționau în întreaga lume semănând panică, diversiune și curmând în cel mai brutal mod vieți nevinovate, impunând legi doar de ei știute, asasinând oricând și oriunde, riscându-și viața pentru cauza pe care o invocau. Pregătiți pentru implementarea urii și morții, mânuiau bani cu nemiluita și foloseau cele mai performante arme. Li se spunea Teroriști.

Rosa Walker, ademenită în plin centru al metropolei americane, sub pretexte în care doar o adolescentă putea crede, fu târâtă într-o mașină, fiind înșfăcată din toate direcțiile și legată fedeleș. Apoi fu dusă legată la ochi într-un loc ascuns.

URMĂRILE RĂPIRII - 7

Scott era un tip de genul morocănosului căruia niciodată nu îi convine nimic. Veșnic nemulțumit de toate cele, el rămăsese prin natura firii sale un singuratic, pentru că puțini oameni erau cei cărora le plăcea compania lui. Misogin convins, avea întotdeauna ceva de spus la adresa femeilor pe care ai fi zis că le urăște de moarte. Căci decepțiile se succedaseră în viața lui cu o încăpățănare apocaliptică determinându-l să se retragă în sine însuși, învins de soarta burlacului fără de voie. Culmea, nici măcar nu era un bărbat urât. Mai urâți erau

cei pe care îi cunoștea și avuseseră noroc de neveste hotărâte să le fie mereu alături. Cândva, pe chipul său putea citi oricine o fire veselă, mereu optimistă. Dintr-un om plin de viață, ajunsese să blesteme până și ceasul când apăruse pe lume. Retras într-o locuință modestă, își petrecea zilele ca un cuc și prea rare erau momentele când telefonul său antic și de demult, mai cuteza să zbârnâie. Atunci nici măcar nu se deranja să ridice receptorul din furcă, preferând să asculte mesajele ulterior, atâtea câte mai rămăseseră din partea puținilor amici pe care și-i mai păstrase. Compus dintr-o bucătărie mică, o baie și mai și, două camere despărțite doar printr-o ușă apartamentul său abia dacă îi permitea cuiva să se simtă în largul lui. Peste tot domnea o dezordine cruntă. În încăperea cu pretenție de sufragerie nu erau decât o canapea simplă, o masă cu un singur scaun și motanul Kiss care nu făcea nimic altceva decât ce văzuse la stăpânul său: să doarmă cât era ziua de mare. Lângă perete se afla un frigider pe care trona un televizor atât de mic, încât Scott, în nonconformismul său deplin, nu de puține ori și-l punea în poală ca să poată vedea ecranul minuscule. Ba mai mult, când îi era lumea mai dragă, imaginile se schimonoseau în fel și chip, enervându-l la culme. În asemenea cazuri, trăgea aer în piept, își aduna cele cinci degete de la mâna dreaptă câteva secunde, într-un pumn amenințător care în clipa imediat următoare cădea cu toată forța peste nevinovatul aparat și atunci, imaginile reveneau la normal. Emisiunile puteau fi urmărite în condiții acceptabile și Scott adormea astfel în majoritatea serilor, mulțumit de isprava sa. În cea de a doua cameră, situația era mai tragică: pe jos se afla doar o saltea mîncată de molii și un șifonier în trei uși, în fapt cel mai atrăgător obiect din întreaga locuință. Umil și aproape neobservat, își găsisese locul și un și un cuier prăpădit, în care Scott avea rar motive să agațe ceva. În acest peisaj ciudat, lipită de una dintre uși, se mai afla o mică oglindă, de fapt un ciob jalnic în care omul nostru nu se putea vedea cu niciun chip pe de-a-ntregul. Scott purta ziua-noaptea o pereche de

pantaloni negri, văduviți de normala dungă, precum și un pulover gri, ponosit și obosit de atâta purtat Toate aceste lucruri demonstau că i se urâse și că nu mai aștepta nimic bun de la viață. Într-una din zile, când își umplea timpul privind gânditor în tavan, liniștea fu tulburată de soneria telefonului. Contrar obiceiului, de astă dată, Scott chiar vru să răspundă. Dar se lovi de un fapt neașteptat: nu mai știa unde rătăcise bietul aparat și se simți nevoit să deducă după zgomot din ce colț sună. Când îl descoperi, fu prea târziu. Se opri locului nehotărât și ascultă.

„— Sunt Scott Dacă n-ai altceva mai bun de făcut decât să mă sâcâi, zi ce vrei după semnalul sonor”. Se auzi un beep și o voce binecunoscută începu să vorbească:

„— Scott, sunt John. Răspunde, am nevoie urgent de tine. Răspunde”.

Scott rămase năucit. Erau luni bune de când Walker nu îl mai căutase. Trecuse ceva timp și acum se întreba ce fapt important se petrecuse în viața omului de afaceri. Practic, nu mai schimbase cu el nici măcar două vorbe de la înmormântarea Teresei. Ani buni fusese alături de magnat, în tot soiul de probleme în privința cărora i se ceruse sfatul. Pentru că Scott, era dincolo de orice, un tip extrem de inteligent. Spiritual pe deasupra. Spre lauda sa, încă nu-și pierduse sufletul. Iar acum, acest apel disperat îl luase complet prin surprindere. Se repezi către telefon și ridică receptorul.

— Scott sunt. Senin sau furtună?

— Bătrâne, e furtună. Montează-ți trupul și vino la mine imediat.

— Ce s-a întâmplat?

— Mi-au răpit-o pe Rosa. Tu știi cel mai bine ce este de făcut. Tu ai alergat după „ei”. Le cunoști gândurile. Stilul. Intențiile.

Scott înmărmuri. Părăsise o luptă în al cărei succes nu mai spera. Alesese o viață de huzur, totuși lipsită de griji. Dar ura rămăsese. Indignarea. Dacă pe femei nu le mai suferea, pe teroriști nici atât Văzuse cu ochii lui trupuri sfârtecate de explozii fără sens. Văzuse mame și

tați plângându-și copiii, nu puțini la număr, ajunși fără de voie victimele celor pe care presa mondială îi numea fanatici. Văzuse picioare și mâini împrăstiate care încotro la locul atentatelor, văzuse sânge nevinovat vopsind macabru asfaltul șoselelor. După două conflagrații mondiale, un alt tip de război amenința planeta: acela cu dușmani neștiuți și nevăzuți. Rețelele teroriste se aflau în plin avânt...

Scott se dezbracă până la piele și aruncă iute peste el o găleată cu apă rece, își rase barba, aruncă o privire în șifonier de unde scoase un rând de haine ceva mai răsărite. Se îmbracă într-o ținută care nu i se mai părea firească vreme îndelungată. Peste mai puțin de jumătate de oră, se afla în biroul lui Walker, găsindu-l pe acesta încremenit lângă birou într-o chinuitoare așteptare.

— Important este să nu disperi și să rămâi cât poți de calm.

— Bătrâne, cât de calm poate fi un părinte care are un copil răpit? replică Walker măcinat de grijă și de durere. Apoi îi povesti vechiului său prieten în amănunt ce se întâmplase. După care așteptă un sfat înțelept, care veni fără întârziere.

— Acesta este un mesaj din care singura ta pierdere vor fi dolarii tăi. Îți vei recăpăta copilul mai ușor decât crezi. Tot ce trebuie să faci este să aștepți.

Nici nu termină Scott fraza că Susanne îi întrerupse speriată:

— Același tip, pe linia 4 John, spuse ea.

Walker se uită fix în ochii prietenului său care încuviință hotărârea luată tacit, fără să mai spună vreun cuvânt. Magnatul manevră butonul și întrebă scurt:

— Sunt de acord. În ce fel veți prelua banii?

— Veți afla chiar acum. Allah nu te va ierta dacă ne păcălești.

— Vreau să mă conving că fata mea trăiește.

— La ora 15.00. Acum notați.

Walker scrise ceva pe hârtie cu mâna tremurândă. În secunda imediat următoare, convorbirea se întrerupse

brusc. După ce tăcuse gânditor, Scott vorbi în sfârșit:

— John, averea ta este mare. Suma care ți se cere nici nu o simți.

— De ce ai fost de acord cu plata răscumpărării?

— Pentru că „ei” nu iartă. Când este vorba de moarte, se țin întotdeauna de cuvânt. Crede-mă. Nici tu și nici banii tăi nu sunteți adevărata țintă.

— Dar de ce eu? De ce Rosa?

— Ca om de afaceri, ai fost ales la întâmplare. Îți repet: urmăresc altceva. Avem de a face cu un simplu avertisment. Vom afla mai curând decât ai putea crede. Nemernicii nu ți se adresează ție.

Walker nu mai știa ce să creadă. Se gândea înnebunit de durere la fata lui dragă, ajunsă pe mâna unor oameni nemiloși. Avea mintea și sufletul atât de întunecate că nu mai spera la nimic bun de acum înainte. Se gândea că viața lui chiar nu ar mai fi avut niciun sens fără Rosa. Dacă o ucideau? Dacă rămânea fără fata lui după ce în chip de sfârșietoare suferință o pierduse pe Teresa? Așa gândea el când Susanne își făcu din nou apariția.

— John, pornește televizorul.

— Ce-i?

— Nu știu, buletinul de știri...

Nici nu termină bine femeia de spus aceste cuvinte că Scott se și repezise către telecomandă pornind aparatul. Chiar în secundele acelea, prezentatoarea jurnalului informativ anunța cu voce gravă:

— „... Răpitorii au solicitat o intervenție televizată pe frecvența canalului nostru pe care întreaga Americă o va putea viziona în direct în câteva momente. Se pare că ei au luat deja un ostatic. Sursele noastre ne informează este vorba de fata omului de afaceri John Samuel Walker, Rosa. Aceasta ar fi fost răpită în Central Park, în cursul amiezii, de către doi indivizi de origine arabă”...

Deodată, buletinul se întrerupse și o națiune întreagă avu prilejul să urmărească cu răsuflarea tăiată doi indivizi înalți, cu fețele acoperite complet de cagule albe. Ei o încadrau pe biata fată, legată fedeleș de un scaun. Tânăra,

spre surprinderea multora, nu trăda nici cea mai mică teamă. Acest curaj nu era însă nici pe departe real. Numai ea știa ce i se petrecuse în suflet, în cele câteva ore de când picase victima acelor nenorociți... Din clipa în care picase pe mâinile nemernicilor, tânăra tremurase încontinuu și-l rugase pe Dumnezeu să o protejeze și să aibă grijă de soarta ei. Deși se afla încă la o vârstă fragedă, aventura ei tristă i se părea nemeritată, nefirească. Și totuși, nimeni nu o bruscase, nimeni dintre acei oameni ciudați, bărboși și înarmați până în dinți, nu îi făcuse vreun rău fizic, exceptând legăturile puternice care o împiedicau să facă cea mai mică mișcare. Auzise în jurul ei dialoguri într-o limbă ciudată, pe care nu o înțelegea. Dar mai auzise și cum se pronunță numele tatălui ei, destul de des. Un anume Abdul scria pe o foaie ceva ce părea a fi un mesaj. Exact acel mesaj era citit acum la televizor:

— „... cauza noastră sfântă ne obligă să transmitem acest mesaj dușmanilor americani.

— Războiul pentru alungarea voastră, a început Tânăra pe care o vedeți va scăpa de pedeapsa morții prin voința lui Allah. Dar voi, plecați din lumea noastră, pentru că altfel, veți fi aspru pedepsiți. Astăzi, Allah a vrut să facă dreptate. Astăzi, petrolul vostru, redevine al nostru. Dacă vă veți amesteca, moartea și sângele vor rămâne singura voastră avere...”

Transmisia se întrerupse brusc și Walker izbucni:

— Dați drumul copilului meu, imbecililor!

— Calmează-te John, îl liniști Scott Vine și Rosa.

— Bătrâne, îl repezi Scott, banii au fost virati. Am oprit pe cine trebuia să nu se amestece. Dacă toate acestea au fost zadarnice? Dacă nu își țin cuvântul?

— Ți-am spus că nu tu ești ținta. Ai pierdut niște bani, te înțeleg.

— Nu-mi pasă de bani, idiotule, îmi vreau copilul! Dar altceva vreau să-ți spun. Am impresia că aceste evenimente te vor afecta în alt mod. Ca să fiu mai direct, în privința afacerilor. Și nu numai pe tine. Prognozez o criză la nivel mondial.

Walker nu îl mai asculta. Apoi, ca pe vremuri, așezară un ceas între ei și așteptară ore în șir fără să mai rostească niciunul vreun cuvânt. Orele se scurseră și atât de greu, încât până și Scott începu să își pună în sinea lui semne de întrebare. Dar nu mai zise nimic. În liniștea adâncă, ușa biroului se deschise și, cea mai dragă ființă a lui, Rosa, își făcu apariția, însoțită de Larry. Se îmbrățișară îndelung, fără să-și vorbească. Ca un paradox, această răpire îl transformase pe magnat într-un copil temător. Nu se mai simțea același om puternic. Dimpotrivă, tot ce se petrecuse îi demonstrase că banii îl pot face oricând vulnerabil.

— John, un alt comunicat, pe CNN, anunță Susanne.

Scott avusese dreptate. Nu Walker era adevărata țintă. Teroriștii transmisese ră mai mult un anunț decât un avertisment. Dictatorul irakian Saddam Hussein tocmai invadase regatul Kuwait, în fapt o țară mică, rezervor planetar al unor imense zăcămintele de petrol. Interesele Statelor erau lovite în plin și implicit ale lui Walker. Ce a urmat, a fost o istorie a declarațiilor. Președintele american, George Bush, a condamnat agresiunea. La fel și comunitatea internațională. La fel și România. Din momentul invaziei, Walker și-a promis lui însuși propriul război. Acela de a sprijini prin toate posibilitățile sale lupta împotriva noului dușman mondial, terorismul.

UN ROMÂN ÎNDRĂGOSTIT - 8

Aflat în plină suferință fizică, Tony fu lovit năprasnic și în inimă. Frumoasa Rosa pătrunsese în întreaga lui ființă de când o văzuse prima oară venind acolo, lângă el, un biet amărât. După ce văzuse ușa închizându-se în urma ei, un fior puternic îi străbătu tot corpul, aruncându-l deplin în mrejele primei sale iubiri. Nu mai era în stare să vorbească aproape deloc și doctorii care îl îngrijiseră cu greu își dădură seama că au de-a face cu singura boală acceptată de medicină: dragostea. E uimitor cât de frumos răsună acest cuvânt pe buzele oamenilor și în inimile lor. Violenta, sărăcia, bogăția, pălesc pururi în fața acestui sentiment extraordinar trimis de Dumnezeu pe Pământ încă de la facerea lumii. În fața iubirii, cad deseori cele mai solide

ziduri. Ți se face mereu dor de ceva, de cineva, și nopțile devin inutile pentru că pe tărâmul melancoliei timpul nu mai cunoaște măsură, somnul devine un refugiu al viselor de împlinire și dispare definitiv lăsând locul coșmarului dacă toate acestea nu se arată cu adevărat în viața celui care ajunge să iubească cu adevărat. La doar 16 ani, Tony aproape că își auzea sângele clocotind. Rămăsese impresionat de frumusețea tinerei care iată, îl și sărutase. Acel sărut, acel prim sărut sincer, avea să-l marcheze vreme îndelungată. Încă o mai vedea în fața lui, privindu-l. Încă o mai auzea vorbind. Încă o mai simțea gândind. Citea de sute de ori biletul pe care îl lăsase, deși nu scria mare lucru, în afara adresei și numărului de telefon. Dar pentru adolescentul nostru, acea bucățică de hârtie avea o importanță crucială. Era ca și cum ar fi rămas cu o punte de legătură care într-o bună zi l-ar fi putut ajuta să ajungă la celălalt capăt al lumii, o lume care îi aparținea fetei magnatului. El însă, naiv, nu considera distanța imposibilă. Și nici diferența de avere. De fapt, imposibile i se păreau lucrurile care îl împiedicau să alerge ACUM după ea. Regretă cu furie nedorită că se născuse într-o țară săracă, aflată mereu la răscruce de vânturi. Ca vârstă, era încă un copil. Dar problemele de viață care îl loviseră de timpuriu, îl transformaseră într-un om matur. Nu era însă pregătit să iubească cu atâta ardoare cum începuse să o facă acum. Aproape fiecare minut reprezenta pentru el o imagine cu Rosa. Cu chipul ei încântător. Cu parfumul îmbietor care se implementase în sufletul lui de adolescent, îmbătându-l de aprigă dorință. Dar câtă diferență între el și ea. Între țara lui și a ei. Între mentalitatea românilor, încă aflată sub efectul epocii comuniste și cea a americanilor. Se căsca o prăpastie uriașă care îl împiedica să realizeze mai repede ceea ce și-ar fi dorit. În vreme ce tânăra își putea permite aproape orice din punct de vedere material, el trebuia să muncească în fel și chip pentru o simplă pâine. Părinții lui Tony erau oameni nevoiași, care munceau într-o uzină unde salariile nu ajungeau de azi pe mâine. De aceea, el devenise un băiat calculat, înțelegând mai bine ca mulți de

seama lui valoarea banului. Tot venitul familiei sale, era o mică parte din banii de buzunar ai Rosei. Dar el nu dispera. Și nu se rușina să alerge după orice fel de muncă. Zilnic se așeza în cele mai traficate intersecții ale Bucureștilor și înarmat cu o perie în mâna dreaptă și un bidon cu detergent în cea stângă, spăla sute de parbrize pentru o recompensă minusculă. Alteori mergea din ușă în ușă și întreba umil dacă poate fi util cu ceva la treburile casei. Așa izbutea să supraviețuiască ușurând în felul său sarcina mamei și a tatălui, necăjiți că pe masa lor cu greu ajung bunătățile așezate în galantarele alimentarelor. Nu mai avea niciun frate sau vreo soră. Căci în majoritatea familiilor de români, o gură în plus era o grijă inexistentă în Occident. Aproape inexistentă. Odată, cineva l-a rugat să îi bată covoarele și să i le curețe de scame. Din fericire, femeia care îi dăduse această îndeletnicire, avu mult bun simț și-l răsplăti cu generozitate. Prima dată, bietul băiat, educat să fie cinstit, a crezut că este vorba e o greșeală. Descoperind că mai sunt și oameni buni pe lume, s-a bucurat enorm și chiar a plâns. A strâns în pumni bancnota primită și a pus-o cu multă grijă într-o carte ca și cum în banii aceia ar fi stat întregul lui viitor. Filosofic vorbind, chiar așa și era. Pe acești bani munciți cu greu, băiatul își cumpără un jurnal frumos, cu superbe coperte, în care începu să scrie cu inima strânsă tot ce i se întâmpla sau vedea peste zi, așternând pe acele foi amintiri dintre care una i se întipărise în minte cu putere. El nu putea să uite ziua de Paști, primul Paști liber al românilor, când dăduse un mic „tun”. Atunci, aglomerația era mai mare ca oricând în Capitală și lumea se aduna din toate părțile. O mare de oameni se îmbulzea în jurul unui convoi de mașini. Într-una dintre ele, un bărbat falnic și în vârstă zâmbea cu prietenie mulțimii. La dreapta lui stătea o femeie la fel de impetuoasă care îi mai adresa din când în când câteva cuvinte. Dacă ar fi văzut așa ceva, probabil că Ceaușescu s-ar fi răsucit în mormânt. Nici președintele Consiliului Provizoriu de Uniune Națională nu se știe prea bine cum s-a simțit. Învierea Domnului prilejuise românilor o maximă

descătușare religioasă. Comuniștii nu reușiseră să învingă niciodată Biserica ortodoxă. Și acum, pe marile bulevarde ale Bucureștiului, defilau ca într-un marș victorios adepții monarhiei dar și nenumărați curioși. Alungat de necruțătorul Vișinski în urmă cu câteva zeci de ani, regele de atunci al României, Mihai I de Hohenzollern, însoțit de regina Maria, se întorcea în țara pe care o condusesese, unde copilărise, pe pământul patriei natale. Tony fu impresionat Mii de manifestanți plângeau și râdeau în același timp. Peste cuplul regal cădeau flori peste flori, petale după petale, ca și cum cei doi ar fi fost adevărații conducători ai României. Era însă doar un simplu eveniment pentru istorie, pentru că o lună mai târziu, Frontul Salvării Naționale avea să câștige detașat primele alegeri libere. Aceasta era una din amintirile lui Tony. Acum, el privea înainte, jurându-și o dată pentru totdeauna să scape de grijile sărăciei și să ajungă un om realizat. Dar avea o cale foarte lungă de străbătut. Fiind și puțin non conformist din fire, el visa imposibilul. O visa pe Rosa. Se imagina plimbându-se cu ea de mână pe aleile parcului Herăstrău sau ale Cișmigiului. Se mai imagina dormitând cu capul pe pieptul ei. Închipuirile lui nu mai cunoșteau limite. Rațiunea era alungată cu brutalitate de bătăile inimii lui și se gândea cu ciudă că nu are măcar o simplă fotografie cu ea ca s-o așeze pe măsuta din camera lui și s-o sărute de dimineața până seara. Deși avea multe colege drăguțe, niciuna nu i se părea demnă de atenția lui. Nu pentru că era un snob sau băiat rău, ci pentru că pur și simplu se îndrăgostise lulea de frumoasa americană. Degeaba îi făcea Ana Maria ochi dulci chiar și în timpul orelor, degeaba colega lui îi căuta compania în pauzele dintre ore. Degeaba îl lăuda chiar și acasă, sub diferite pretexte. Tony nu avea ochi și suflet decât pentru Rosa, aflată atât de departe... își găsise în jurnalul său un refugiu deplin și dacă nu era la liceu sau muncind prin cele mai neașteptate locuri, atunci cu siguranță se afla retras în colțul lui. Își făcuse propriul său jurământ, acela de a o aduce în viața lui pe Rosa, fără să se gândească la

consecințe, crezând orbește într-un destin al cărui ton voia să-l dea neapărat doar el. Așa că nu pierdu timpul și-i scrisese:

„Dragă prietenă, îmi doresc din tot sufletul să-ți mai amintești de mine. Cuvintele pe care ți le adresez, le consider chiar și eu o îndrăzneală. Dacă mai ești interesată de sănătatea mea, pot să-ți spun că acum mă simt foarte bine. Datorită mamei și tatălui meu, datorită ție și tatălui tău. De fapt, nu am înțeles niciodată cum de ați ajuns să mă vizitați la spital și sper să-mi explici tu dacă îmi vei răspunde. Și te-aș ruga din suflet să faci asta. Eu nu am avut niciodată o prietenă, nimeni nu m-a încurajat așa cum ai făcut-o tu. Nimeni nu m-a privit așa cum m-ai privit tu. Dar simplul fapt că mi-ai lăsat adresa ta, mă încurajează. Cred că te-ai priceput să-mi citești gândurile, Tu m-ai făcut să mă nasc a doua oară. Să uit de griji și de necazuri. Să mă gândesc la fericire. Tu ești fericită? Ce cauți aici, în România? Și de ce ai plecat așa repede? Te vei mai întoarce? Eu sper că da. Sper că mă vei lăsa cât mai curând să-ți strâng mâna, așa cum și tu mi-ai strâns-o mie, atunci când nu eram decât un biet bolnav. Iartă-mă dacă nu am reușit să îți vorbesc. Cred că m-ai înțeles și mai cred că ești cea mai frumoasă fată din lume. Îți place muzica? Eu, când ascult muzică, fredonez odată cu cântecul împlinirea unui vis. Nu știu dacă acest vis ești tu. Știu doar că sunt pentru prima oară îndrăgostit. De tine. Răspunde-mi te rog la această scrisoare. Tony”.

Tânărul încheie nesigur scrisoarea și o împături cu grijă. Apoi căută prin sertare și scoase de acolo o fotografie de-a lui. O băgă în plic, alături de scrisoare. Îl lipi bătându-l puternic cu pumnul. Își punea infinite speranțe în gestul lui, fiind convins că de acum înainte viața îi va fi presărată cu bucuriile dorului său nebun. Dar se opri gânditor și dintr-odată îi fulgeră ceva prin minte. Uitase că Rosa poate nu cunoaște boabă de română și din această pricină fu tare necăjit în naivitatea lui nu realizase că trebuie să scrie în engleză. Studia engleza dar nu o stăpânea suficient de bine încât să o poată vorbi fluent.

Nu-și pierdu însă cumpătul. Trebuia să existe cineva care să-l poată ajuta și își aminti de Ana Maria, colega lui, care chiar câștigase locul I la Olimpiadă pe domeniul limbilor străine.

— La dracu', bombăni el, nu vreau să apelez la ea. În plus, Anei îi place de mine și nu pot să-i arăt asta.

Imediat după aceea, tatăl său îl chemă în sufragerie. Nu înțelegea scopul acestei solicitări neașteptate dar se lămuri curând și fu îngrozit. Părinții săi, urmăreau cu sufletul la gură jurnalul de seară și când privi mai atent, Tony amuți buimac: în imagine se vedeau doi bărbați mascați ținând între ei un ostatic. Era Rosa.

JOCURI DE ADOLESCENȚI - 9

Ana Maria nu era nici pe departe o fată urâtă. Dar așa cum se întâmplă întotdeauna, admiratorii nu se puteau apropia de ea așa ușor. Ea îl plăcea pe Tony. Îi plăcea nevinovăția lui. Nu puține erau ocaziile pe care ea însăși le provoca pentru a fi în preajma lui. Simpatia ei pentru băiat căpătase proporții și mai mari după ce acesta devenise celebru în urma pățaniei din iunie. Atunci când o țară întreagă a văzut cum câțiva indivizi îl măcelăresc în Piața Universității. Îndrăzneată din fire și vorbăreată, adolescența se îmbrăca de acum și mai provocator. Pentru că uniformele nu mai erau obligatorii, mai toate puștoaicele făceau tot posibilul să atragă privirile băieților înfierbântați. Ana Maria era în ciuda provocărilor ei, un elev model, învăța foarte bine și asta o scuza cu mult în fața profesorilor. Care profesori nu se sfiau totuși să îi reproșeze că se îmbracă prea sumar ori că poartă fusta prea scurtă. Una dintre bluzele ei preferate făcea adevărate ravagii pentru că îi descoperea pieptul mai mult decât trebuia. Un „intrus” chiar reușise să îi mângâie, căci atunci când era vorba de plăcere, Ana Maria devenea femeie, atrasă de curiozitatea simțurilor fizice. Pe unul din sâni avea o aluniță suficient de vizibilă ca să provoace gânduri „necurate”. Puștoaica avusese o experiență sexuală și din păcate pentru prestigiul ei, în școală se cam vorbea pe seama asta. Dar și pe seama altora, căci

tinerele postrevoluționar devenise mult mai îndrăzneț. Ba mai mult, pe plajele de pe malul Mării Negre, sutienele deveniseră aproape inutile. Și ca latura neștiută și nedorită a libertății să fie completă, fumatul era deja ceva banal printre adolescenți. Chiar și consumul băuturilor alcoolice.

Ana Maria era ceea ce se cheamă o libertină și acest libertinism dădea adevărate bătăi de cap celor din jur. Dar iată, cu tot curajul ei, cu toate „armele ei”, nu reușea să-l aibă pe Tony doar pentru ea cu niciun chip. Se plimba deseori cu alți colegi scuturându-i zdravăn de bani, atunci când era vorba să consume ceva delicios. Atunci când era vorba să se distreze. Să-și cumpere ceva. Practic, de băieții cu stare își bătea joc. Însă pe Tony nu izbutea să-l cucerească. Îl văzuse în nenumărate rânduri făcând munca de jos, ștergând parbrize chiar, dar acest lucru o provoca și mai mult. Puștoaica era suficient de inteligentă ca să înțeleagă că Tony avea banii lui, nu ca ceilalți, care profitau de părinți. Ceva îi spunea fetei că tânărul are calități deosebite și nu se înșela. Avea o prietenă care îi semăna ca fire întrucâtva vorbind deseori cu acesta despre intimitățile ei. O chema Ramona. Ramona era o blondă cu ochi căprui și unul dintre puținele lucruri care o făceau diferită de Ana Maria era calmul ei aproape enervant.

— Nu știu fată ce să mă mai fac cu el. Zici că nici nu exist.

— Eu nu-l înțeleg, îi spuse Ramona puțin gânditoare. Zău că nu-l înțeleg.

— Nici eu. Toți băieții se dau în vânt după mine. Toți mă invită. Toți caută motive să intre în vorbă cu mine. Numai el îmi răspunde doar când îl salut și-atât. Aproape că mă calcă pe nervi, se mai văită Ana Maria.

— Atunci renunță, o sfătui blonda. Dacă tot vezi că-ți pierzi timpul renunță.

— Nu pot. Trebuie să existe o cale să intru în inima lui.

— Sau în casa lui, mai spuse Ramona privind-o fix.

— Am mai fost la el, ba să-i duc nu știu ce carte, ba să-i duc nu știu ce casetă, ba să-l întreb nu știu ce...

— Și?

— Și nimic... absolut nimic!

— Dar el cum se poartă cu tine?

— Păi cum să se poarte? E ospitalier cu mine, n-am ce spune. Mă invită în camera lui, n-am ce spune și îmi vorbește despre toate cele, numai despre sentimentele lui nu zice nimic. Pare un tip închis.

— Dacă ai ocazia să te duci la el, atunci e O.K. Eu pot să-ți sugerez ceva. Ceva care să te ajute să-l cunoști mai bine.

— Ai dreptate, nici nu-l cunosc bine. Ce mă sfătuiești?

— Nu este ziua ta peste trei săptămâni?

— Peste o lună, corectă Ana Maria luminându-se. La faptul că în curând va împlini 17 ani nici nu se gândise.

— Să faci bine și să dai o petrecere. Este ocazia ideală. Tu nu ai pe nimeni, el nu are pe nimeni. Folosește chestia asta. Du-te de pe acum la el și invită-l. Motivează că vrei să îl anunți din timp. Pare să aibă nevoie de o distracție.

Ana Maria o privi ușurată. Blonda era într-adevăr ageră la minte. Fu de acord cu ea și nu făcu decât o remarcă:

— Crezi că am răbdare atâtea zile?

— Nici nu este nevoie. E de ajuns să-l cauți acasă direct, nu la școală, nu la telefon.

— De ce crezi asta? o iscodi Ana Maria.

— Pentru că pare un băiat simțit. Iar oamenii cu bun simț apreciază întotdeauna când sunt tratați în mod deosebit. Ducându-te la el, îl vei face să creadă că el, ca amic și coleg, are o valoare cu mult peste a celorlalți. Este o dovadă de respect în primul rând și apoi de simpatie. Întinde-i și tu o mână de ajutor ca să-l scoți din carapace. Fii șmecheră. Folosește-te de timiditatea lui în favoarea ta. Caută-i cuvintele. Părerile.

— Tot timpul i le-am căutat.

— Draga mea, o repezi Ramona, tu du-te la el acasă. Spune-i de petrecere. Vorbește-i. Privește-l continuu și nu-i

da voie să te respingă. Pe urmă totul va fi ușor.

— Așa spui tu...

— Așa e firesc. După ce o să-i faci această afurisită de vizită, după ce vei vorbi cu el, întoarce-i spatele.

— Ești nebună Ramona? Cum o să fac asta?

— Doar până la ziua ta. Fii cât poți de indiferentă. Evită-l la ore. În pauze. Nu-l mai suna. Dă-i impresia că nu te interesează ca prieten intim. Că ai vrut doar să-ți faci datoria de simplă amică.

— Apoi?

— Apoi o să-și spună singur că lucrurile nu stau chiar așa cum și-a imaginat el.

— Nu pot să fiu chiar așa... Ce-o să creadă?

Ramona se uită la ea ca la o fraieră și i-o tăie scurt:

— O să ajungă singur la părerea că s-a înșelat în privința ta și că trebuia să te aibă în vedere mai demult. Că ești demnă de o prietenie sinceră. La urma urmei, asta îți și dorești. Să-l ai lângă tine. Să fie al tău. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar vă potriviți. Și dacă tot vă potriviți, de ce să nu fiți împreună?

Ana Maria avea un motiv întemeiat de acum și sub pretextul aniversării ei, oferit chiar de Ramona, spera mai mult ca niciodată. Seara următoare, se înființă la ușa apartamentului lui Tony. Făcuse o excepție în privința îmbrăcăminteii. Se îmbrăcase cu o bluză neagră și o pereche de pantaloni asemenea. Renunțase la ruj. Renunțase la cerceii săi „creole” în favoarea unora micuți, cu șurub. Își strânsese părul negru la spate.

— Ce faci Ana, o întâmpină mama colegului ei, cu blândețe.

— Sărut mâna. Pot să vorbesc cu Tony?

— Da, cum să nu. Poate să-l mai scoți tu din starea aia. Hai, o îndemnă, intră.

— Ce stare?

— Nu știu mamă ce are. De când a văzut-o pe fata aia la „Actualități”, parcă nu mai este el.

— Care fată? se interesă Ana Maria încruntându-se ușor.

— Aia răpită. Da' i-au dat drumul și el tot nu s-a liniștit Numai la ea e gândește de când a plecat. Mai bine nu venea la el, la spital.

Ana Maria fu surprinsă și apoi derutată. Nu mai înțelegea nimic. Afla cu uimire pentru prima oară că are o rivală. Iar această rivală este celebră. Nici măcar româncă. Niciodată nu se simțise așa prost, ca acum. Venea să-l cucerească pe Tony acolo, în casa lui, și afla lucruri care o zăpăceau complet. Dintr-odată îi dispăru și curaj și tot când deschise ușa camerei lui, rămase în prag secunde bune, fără să poată auzi un singur cuvânt. Tony tocmai recitea scrisoarea către Rosa, la lumina veiozei de pe masă. Când auzi zgomot, întoarse capul. Era așa absorbit de imaginea iubirii sale de peste ocean, că fu înșelat. Așa cum arăta, Ana Maria semăna aproape perfect cu Rosa și tânărul n-o recunoscuse pe colega lui.

— Tu? bâigui el emoționat. Chiar tu?

— Ce-i cu tine colega? vorbi Ana Maria rupând tăcerea

Tony își dădu seama că fusese victima unei iluzii și se înroși ca racul.

— Iartă-mă, spuse el, am crezut că ești...

— Ai crezut că e Ea, spuse simplu și ironic fata.

— De unde știi?

— Mama ta mi-a povestit Tony, te deranjez?

— Nu, nu, deloc. Chiar mă bucur că ai venit

— De ce?

— Pentru că nu am cu cine vorbi.

Ana Maria rămase din nou uluită. Acest băiat chiar era plin de surprize. Apoi privirile îi căzură pe scrisoarea lui

Tony.

— I-ai scris?

— Da, dar a trebuit să rup plicul. Scrisoarea trebuie tradusă.

— Și vrei să te ajut eu?

Tony rămase încurcat. Dar Ana Maria își recăpătase prezența de spirit Contrar așteptărilor tânărului, ea se

gândi din proprie inițiativă să-l ajute cu traducerea. Până ca el să reacționeze, luă un pix de pe masă și începu să scrie cuvânt cu cuvânt în engleză fără să spună o vorbă. Băiatul nu fu în stare să o oprească. Nu putu să o împiedice să intre în intimitatea lui, rezumată acolo, pe o simplă hârtie.

— Gata, zise ea după câteva minute. Poftim. Acum poți s-o trimiți liniștit

— De ce ai făcut asta? o întrebă el

— Pentru că ai avut nevoie de ajutor. Iar colegii se ajută între ei, nu-i așa? îi spuse fata cu șiretenie.

Ana Maria gândise repede că nu pierde nimic prin acest gest. Își spunea că e puțin probabil ca Rosa să câștige în fața ei. Distanța, poziția socială, posibilitățile mici ale lui Tony, toate luate la un loc o avantajau. Ea se afla aici, lângă el, gata să folosească toate metodele pentru a-l cuceri.

— Te deranjează dacă te întreb cum ai cunoscut-o?

Fiind corect din fire, băiatul îi povesti totul pe scurt, fără să-i ascundă nimic. Iar atunci când sfârși, o privi pe Ana Maria, așteptând un posibil verdict.

— Poate că o să-ți răspundă, îi răspunse fata cu viclenie. Dar până atunci, de ce să nu te bucuri de viață? Uite, eu am venit de fapt ca să te invit la ziua mea și am ținut să o fac personal pentru că tu nu ești ca ceilalți. M-aș bucura să vii. De câte distracții ai avut parte până acum? De altfel, am nevoie de un partener. Vrei să fii tu acela? Măcar pentru o seară...

Tony o privea gânditor. Descoperea în premieră că Ana Maria are ceva aparte. Suferise prea mult în ultimele zile ca să spună „nu” și tocmai de aceea acceptă invitația ei fără rezerve. Apoi, dintr-o pornire ciudată, o întrebă:

— Vrei să-ți pun o casetă mișto?

— Ce fel de muzică?

— Bluesuri. O să vezi imediat. Se cocoțară amândoi în vârful patului în timp ce muzica umplea toate colțurile odăii, aflate în semiîntuneric. După ce se termină prima melodie de pe album, ea îl întrebă, uitând ultimele sfaturi

ale Ramonei:

— Ai sărutat vreodată pe cineva?

El nu se aștepta la asemenea întrebare. Întoarse privirile spre ea și din nou i se păru că e Rosa.

— Mi-aș fi dorit, dar nu eram în stare.

— Chestia de la spital, nu-i așa?

— Da...

— Pe mine ai putea să mă săruți? Hei, cu tine vorbesc, spuse Ana Maria fluturându-i mâna prin fața ochilor.

Tony era încă sub influența iluziei sale și își descărcă ușor, ușor, sufletul, fără să realizeze cine îl ascultă.

— O să ajung departe, începu el. Pentru mine și pentru cei care îmi sunt dragi. Cândva, voi avea și bani. Atunci, o să văd lumea. O să iubesc și o să fiu iubit. O să ofer fericire și o să primesc fericire. Înțelege, nu-i așa? o întrebă el, dar răspunsul pe care-l primi îl copleși din plin. Ana Maria se aplecă ușor deasupra lui și-l sărută cu tupeu. El se lăsa orbit de frumusețea clipei și începu să o mângâie mai întâi peste păr, apoi mâinile îi deveniră slobode și se lăsară peste sânii ei pe deasupra puloverului, devenind tot mai obraznice... Fata se întinse pe pat mângâindu-l la rândul ei. Fu atât de curioasă că-i desfăcu fără să-și dea seama unul din nasturii de la cămașă. Apoi mai desfăcu unul, și încă unul, până când putu să-i simtă căldura de pe piept îl simți cum tremură și nu se opri să-l provoace cu sărutările ei, de-acuma fără număr.

— Rosa... șopti el.

Ana Maria se opri brusc. Dintr-odată realizează că este confundată pentru a nu știu câta oară și se ridică iute în picioare, așezându-și hainele, ușor șifonate.

— Trebuie să plec, spuse ea. E târziu.

Tony se trezi astfel la realitate.

— Ți mulțumesc, spuse, neștiind nici el la ce se referă exact.

— Sper să vii la petrecere, îi răspunse fata. Pa. Ne vedem la școală.

Provocatoarea lui colegă plecă în grabă lăsându-l

dezorientat. Bietul băiat nu mai știa ce să creadă și îi păru rău că picase victima halucinațiilor. Simțea că a trădat-o pe frumoasa Rosa, adevărata lui iubire de peste ocean. Picase împotriva voinței lui în capcanele Anei Maria și se întrebă dacă își va ierta acest lucru vreodată.

— Sunt un mare prost, își zise el cu ciudă. Pe urmă își aruncă privirea spre scrisoarea către americană. Fără să mai spere, avea acum traducerea perfectă în limba engleză. Se hotărî ca la prima oră a dimineții să plece la poștă. Își numără banii și fu mulțumit când descoperi că erau de ajuns. Deși avea și telefonul Rosei, gândi că rândurile pot spune mai multe decât o banală convorbire pe care și-așa nu și-o putea permite. Credea că acea scrisoare va fi citită și răscită. Că dialogul lor telepatic era sincer, adevărat. Și-l aminti cu exactitate. Se întoarse în timp și retrăi fiecare gest al fetei. Strângerile de mână, încurajările ei, grija ei, sărutul ei de „La revedere”, un sărut pe care-l mai simțea și acum, cu întreaga lui ființă. Răscolit de imaginea Rosei, se gândea ce întorsături poate oferi o viață. Mai întâi, ea îl văzuse pe el pe sticla micului ecran. Apoi, fusese rândul lui să o vadă tot la televizor, dar în ce ipostază... Doar în inima lui știa cât de mult suferise când urmărise imaginile cu acei blestemați, alegând-o tocmai pe ea ca monedă de schimb. Atunci, cu ajutorul televiziunii, aflase cât de bogată este și diferența dintre ei doi. Asta mai rău îl încurca pe bietul băiat și îl aducea întrucâtva cu picioarele pe pământ. Dar sentimentele sale nu țineau cont. Rațiunea la fel. Nimic nu-și dorise mai mult decât să o știe scăpată de orice pericol și se rugase neconștient pentru asta. Dumnezeu îl văzuse și îi ascultase rugăciunile. Rosa Walker era acum în afara oricărei primejdii. Un motiv în plus ca să adauge un „post scriptum” la scrisoare, care suna astfel:

„M-am temut pentru viața ta”.

PETRECEREA - 10

Dorind până peste poate să-și țină promisiunea lui însuși, Tony nu pregetă să se trezească dis-de-dimineată. Alergă într-un suflet la poșta din cartier și trimise în sfârșit

celebra lui scrisoare. Pe urmă se întoarse acasă cu fața luminată ca și cum ar fi triumfal prin propria sa ambiție. În realitate era tare aiurit. Dovadă faptul că pe drumul de întoarcere izbise neatent câțiva trecători care îl apostrofară furioși.

— Unde te uiți, derbedeule? îi strigase unul.

— Nu vezi mă pe unde calci? striga altul.

Dar cea mai haioasă scenă a fost cea în care s-a ciocnit cu o puștoaică frumușică ce venea din sens opus. Era poate puțin mai mare decât el ca vârstă.

— Hei, amețitule, ai adormit? Visezi mergând? Ești somnambul? Ori ești îndrăgostit? Uite ce ai făcut: mi-ai dat poșeta jos.

Tony se bâlbâi și cu destulă stângăcie izbuti să adune obiectul de pe trotuar, încercând să-l șteargă de praf.

— Lasă, îi zise fata, citindu-l. Altă dată să fii mai atent.

— Vă rog... să... să mă scuzați, bună ziua.

Ajuns în odaia lui, se trânti cu necaz pe pat cu fața în sus și se întrebă singur dacă nu cumva a înnebunit. „Nu, nu ai înnebunit. Dar nici mult nu mai ai dacă nu încerci să te aduni”, îi răspunse o voce imaginară.

— Îmi trebuie liniște și răgaz, declară el cu glas tare.

— Cu cine vorbești, maică? îl întrebă maică-sa care tocmai intra la el în cameră.

— Cu nimeni, se grăbi Tony să răspundă.

— La școală nu te mai duci?

La școală... uitase complet. Se uită speriat la ceas și își dădu seama că prima oră era ca și pierdută.

— Ba da, chiar acum plec.

— Nici n-ai mâncat, îl dojeni maică-sa îngrijorată. Îți pregătesc câteva sandvișuri să le iei cu tine.

Mai întârzie câteva minute. Pe urmă, plecă grăbit. Norocul lui era faptul că liceul se afla la doi pași. Când se văzu în clasă, își aruncă privirile către Ana Maria. Aceasta, după cum știm, atentase grav la intimitatea lui, nepătrunsă de nimeni alta și cu atâta tupeu. Dar avusese surpriza să constate că puștoaica își schimbase atitudinea în mod

miraculos... Aproape că nu-l mai cunoștea. În schimb, sușotea tot timpul cu prietena ei blondă, Ramona. Ramona care o învățase să-l invite la ziua ei. În pauză, fetele nici nu-l băgară în seamă, prefăcându-se că au „multe” de vorbit. Dar din când în când, Ana Maria tot nu se putea abține și întorcea capul către Tony.

— Nu te mai uita fată, cum ne-a fost vorba? o dojeni blonda iritată că amica ei nu este o actriță așa de bună cum și-ar fi dorit.

— Nu pot. N-am crezut că o să-mi fie așa greu.

— Hai, spune, cum a fost la el? Ai reușit ceva?

Ana Maria aprobă cu un gest.

— Bravo. De acum este al tău. Ce este?

— Nu e al meu. Există altcineva în inima lui. Și crede-mă, n-o să-ți vină să crezi când o să-ți povestesc.

Ramona fu pusă la curent cu marea iubire secretă a tânărului. Ana Maria îi povesti chiar și despre scrisoarea pe care îl ajutase să o traducă. Despre faptul că „rivala” ei este fata unui mare om de afaceri american. Despre vizita primită la spital de Tony după ce pătimise în timpul mineriadelor.

— Nu ai motive să te descurajezi, replică Ramona după ce se gândi puțin. Nu-ți dai seama câtă diferență este între ea și el? Mie una, mie greu să cred că va mai avea vreodată ocazia să o vadă. De fapt, nu cred deloc, concluzionă. I-a scris, ei și? Chiar ai făcut bine că l-ai ajutat cu engleza. O să aștepte el mult și bine, ascultă-mă pe mine. Aia trăiește în altă lume, complet diferită de a noastră. Poate că nici nu va ajunge scrisoarea la ea, dar tu fă ce te-am învățat eu, și va fi bine.

Ana Maria zâmbi ușurată și totuși, acest zâmbet nu era chiar sincer. Se temea că își va pierde jucăria. Căci asta era Tony. O jucărie pe care ea trebuia să o aibă neapărat. Era de fapt singura jucărie care îi lipsea, după mintea ei. Sau ultima pe care o văzuse în vitrina preferințelor. Nu contau mijloacele, căci scopul le scuza. Iar acum, că avea o rivală, ambiția ei era și mai mare. Avea să apeleze la toate metodele posibile ca să-l atragă în

mrejele ei. Se gândea cu mare ciudă că banii care nu-i lipseau deloc, situația ei materială, poziția socială a părinților, nu-i erau cu nimic de folos. Trebuia să caute o cale. O soluție. Dar greșea enorm. Pentru că Tony nu o privea cum era obișnuită, ca pe o marfă. În schimb, fără să-și dea seama, îl considera ea pe el un banal obiect. Iar acesta trebuia obținut cu orice preț. Încăpățânarea ei tipic feminină, ajunsese la cote maxime.

— Atenție, vine spre noi, o preveni Ramona.

— Bună, le salută băiatul.

— Ai întârziat azi.

— Am avut o problemă. Ana Maria, putem vorbi două minute între patru ochi?

— Altă dată. Acum am eu ceva de discutat cu prietena mea, după cum vezi. Mai vorbim.

— Nici după ore nu poți?

— Nici. Lasă, o să te caut eu într-o zi. Oricum, invitația pe care ți-am făcut-o rămâne valabilă.

În momentul acela, Bogdan, colegul lor cunoscut de toată școala pentru vocabularul mizerabil, se apropie de Ana Marie și o cuprinse după umeri întrebând-o:

— Ce faci gagico? Când te cuplezi cu mine?

Fata se smuci furioasă dintre brațele lui și-l lovi pe neașteptate cu genunchiul între picioare.

— Când o să rămâi fără asta, tembel nenorocit

Bogdan fu nevoit să bată în retragere după această neprevăzută umilință. Mai toată clasa îl văzuse încasând lovitura năprasnică și mulți se distrau pe seama lui.

— Ce râdeți, fraierilor?

— Fraieră e mă-ta măi, îi strigă Vișan din fundul clasei.

Vișan era unul dintre „greii” școlii, înalt, musculos, bătaș renumit.

— Ce-ai zis mă? se înfurie Bogdan, suflecându-și mânecile de la cămașă. Hai încoace dacă te crezi tare. Hai, să vadă fetițele că ești un taica-nimeni. Ia zi, treci anul? Îl mai provocă el.

Vișan venise până aproape de el și îi dădu replica,

mai întâi verbală, fără să se teamă:

— Bogdane, am de făcut un anunț public. Ia, toată gașca să tacă. Priviți-l pe acest monument de prostie umană. În urma ultimelor analize de ordin sociologic, specialiștii au descoperit în premieră mondială că Bogdan, este cel mai prost copil al mării.

N-apucă să termine. Vișan încasă o lovitură de pumn în plină figură. Ameți și căzu pe spate. Dar nu dură mult. Se ridică de la podea cu o iuțea neașteptată și-l lovi pe celălalt la fel de rapid cu piciorul direct în piept. Nimeni nu avu curajul să intervină ca să-i despartă. Se făcu un cerc în jurul lor și unul dintre băieți fu însărcinat de mai multe voci:

— Stai de „șase”, măi.

Toate fetele amuțiră. Doar Ana Maria începu să țipe ca o isterică, simțindu-se vinovată pentru această încăierare:

— Stați la un loc idioților, că vine profu!

Nimeni însă n-o auzi. Cei doi se lovira reciproc cu putere. Vișan era de acum în elementul său. Bătătuș notoriu, învățase printre blocurile din Ferentari să provoace scandal după scandal, în stradă sau aiurea, prin discotecile Bucureștilor. Acum însă încasase o lovitură puternică și de aici până la pierderea cumpătului n-a mai fost decât un pas. îl rostogoli pe celălalt cu forță cărându-i pumni după pumni. Dar nici Bogdan nu se lăsă mai prejos. Se feri pe cât putu din calea loviturilor până când, la un moment dat, reuși să-i încolăcească adversarului său un braț după gât, aproape sugrumându-l pe la spate. Vișan scăpă din această strânsoare printr-o teribilă lovitură dublă, cu ambele coate direct în abdomenul rivalului. Unul nimerise în plex și peste puține secunde lui Bogdan începu să-i curgă sânge pe nas. Asta îl înfurie însă și mai mult și când se aflară din nou unul în fața altuia se lăsară amândoi târâți într-un clinei neiertător.

— O să te omor dacă te prind în cartierul meu, îi strigă Vișan direct în ureche rivalului său.

— Când vii în Pantelimon să caști ochii bine, că n-o

să-ți fie bine, fu replica.

În clipa aceea, se făcu o liniște de mormânt. Profesorul Moldovan își făcu apariția. Toți uitaseră că pauza s-a sfârșit urmând o altă oră.

— Ce se întâmplă aici, derbedeilor? tună omul

— El a început, spuse Vișan.

— Vișane, nu dau doi bani pe ce spui tu. N-o să te îndrepti niciodată.

— Dacă ăsta m-a provocat...

— Gura! Când vorbesc eu, tu să taci! Ai înțeles?

— Am înțeles.

— Tu Bogdane, ce-ai avut? întrebă Moldovan întorcându-se către celălalt. Cumva vreo „fetiță” la mijloc? Te crezi idolul femeilor?

— Eu doar...

— Liniște! Amândoi ați primit avertisment mai deunăzi. Sunteți rușinea școlii. Sunt nevoit să vă fac la amândoi câte un referat. Pentru exmatriculare. Tot liceul e sătul de voi.

După terminarea orelor, Tony nu mai insistă să-i vorbească Anei Maria. Avea totuși mândria lui și cu tot sentimentul său, nimeni nu reușea să i-o calce în picioare. Îl scârbise și bătaia la care asistase fără de voie. Ura violența. Vulgaritățile. Sărăcia. Ura tot ce i se părea lui că este mai urât pe lume. Ajuns acasă, își aruncă în grabă mapa într-un colț și se pregăti să plece la treabă. Trebuia să câștige banii de care avea atâta nevoie el și familia lui. Avu noroc. Un patron turc tocmai avea nevoie să descarce marfă în apropierea Gării de Nord. Băiatului nu îi era rușine de muncă. Știa că până să ajungă „mare”, calea era lungă. Știa că peste un an trebuia să înceapă studiile la o facultate și pentru asta trebuiau bani, mulți bani. Iubirea lui pentru Rosa Walker îl ambiționase decisiv și era convins că niciun efort nu trebuia evitat pentru a deveni cândva un om respectabil în societate. Se mai gândea și la comportamentul capricios al Anei Maria și izbutea cu greu să i-l înțeleagă. Așa începură să treacă următoarele zile. Colega lui nu-l mai căutase nici acasă și nici la telefon. La

școală aproape că nu-l mai băga în seamă și indiferența ei îl determină să-și pună anumite întrebări, așa cum prevăzuse Ramona. Se dovedea încă o dată în plus că indiferența este o armă redutabilă care cu greu nimerește pe alături.

Peste trei săptămâni, Tony începu să-și verifice cutia poștală în speranța că va primi un răspuns la scrisoarea lui. Dar aceea rămânea mereu goală, spre marea sa dezamăgire, încetul cu încetul, nerăbdarea puneă stăpânire pe așteptările lui care începură să i se pară zadarnice. Își aminti printre altele că are de onorat o invitație și se gândi cam ce cadou să îi cumpere Anei Maria. Știa că este bogată și că-și poate permite din această pricină aproape orice, motive care îl puneau într-o reală încurcătură. Dar rezolvă această problemă cumpărându-i o eșarfă de mătase, la un preț pe care el și-l putea permite. Zi de zi o vedea la școală cum îl evită, vorbindu-i prea puțin. Se întâmplase ca în anumite zile să nu îl mai salute aproape deloc. Atunci se uitase mai atent la ea și o descoperise frumoasă și fermecătoare. Își spuse că poate nu degeaba toți băieții tânjeau după ea însă nu se putu abține să nu se întrebe dacă libertinismul ei, deseori vădit exagerat, e un pretext nevinovat de captare a atenției generale. Iar ziua fetei se apropia și Tony observă cu nedumerire că nu se vorbea deloc, pe nicăieri, despre petrecerea la care el fusese invitat. Poate că toți cei chemați țineau să păstreze acest lucru secret, deși lui unul nu i se părea normal.

În sfârșit, sosi și ziua cea mare, când trebuia să onoreze invitația. Se gândi cam cu ce ar trebui să se îmbrace. Nu avea cine știe ce haine și de aceea preferă o ținută simplă. Izbuti să descopere în șifonier o cămașă pe care nu o purtase niciodată. Era încă nedesfăcută în pungă și bombăni în sinea lui ceva vreme până reuși să-i scoată toate boldurile. Apoi o îmbracă și fu mulțumit de cum îi venea. Bietul băiat nu era obișnuit să se îmbrace așa și se minună singur atunci când se privi în oglindă. Mai îmbracă o pereche de pantaloni negri căleați minuțios de maică-sa.

Biata femeie se bucura că mai iese din casă pentru alte scopuri, normale pentru vârsta lui și îi făcuse niște dungi cu fierul de călcat de-ți tăiai degetele în ele. Astfel „echipat”, Tony deveni de nerecunoscut. Nu mai arăta ca amărâtul ce făcea tot soiul de comisioane, care ștergea parbrize prin intersecții. Era un bărbat frumos în devenire și părinții lui se mândreau cu el.

— Așa da, îl încurajă și tatăl lui văzându-l.

Se pieptănă tacticos și privi după cadou descoperindu-l chiar pe noptieră. Apoi își luă rămas bun și plecă spre casa Anei Maria cu inima strânsă. Era o vreme superbă și când ajunse aproape la destinație, simți mireasma îmbătătoare a teilor, așternuți cu belșug de-o parte și de cealaltă a bulevardului. Mai fusese o singură dată la colega lui, dar nu intrase în casă. Acum avea ocazia să vadă pentru prima oară interiorul vilei în care locuia fata. Clădirea avea etaj și mansardă și când ajunse în fața ei se întrebă care ar putea să fie fereastra de la camera fetei. Ciudat, nu se auzea niciun pic de gălăgie specifică unei petreceri, deși amiaza era trecută de mult. Apăsă pe soneria interfonului și chiar atunci, doi câini cât toate zilele apărură lătrând amenințător dincolo de gard.

— Cine ești? se auzi vocea binecunoscută a sărbătoritei. Era o verificare inutilă pentru că fata îl văzuse pe fereastră dinainte.

— Antonio.

— Vin imediat, îi răspunse ea.

— Peste câteva clipe, puștoaica își făcu apariția zâmbitoare alungând dulăii. Îi deschise întâmpinându-l cu ospitalitate. Tony o salută și îi ură încă de atunci „la mulți ani!”, oferindu-i cadoul ambalat cu grijă precum și un buchet de garoafe cumpărate de maică-sa care fiind o femeie cu experiență, îl învățase cum să-și completeze darul. Fata îi mulțumi și-l sărută pe obraji.

— Hai, intră. Astă-seară vreau să te simți bine lângă mine. Ar fi vrut să spună „cu mine” dar începând să-l cunoască puțin mai bine, preferă să fie prudentă în exprimare.

Când se văzu înăuntru, Tony rămase încremenit. Crezuse că a intrat într-un palat. Peste tot era numai marmură. O scară în spirală aureola acest interior de vis înălțându-se către etaj, încadrată de o balustradă din lemn sculptat. Peste tot erau așternute covoare imense în care îți cufundai picioarele menite să nu facă nici cel mai mic zgomot, oricât de apăsați ar fi fost pașii. Pereții erau de un alb imaculat și peste ei atârnavă discret câteva tablouri originale, pictate în pânză sau pe lemn. Pe tavanul holului imens de jos era o lustră impetuoasă și tânărul se întrebă dacă nu cumva nimerise pe alt tărâm. Din nu se știe ce colț, răsună o muzică care completa perfect arhitectura casei. Ai fi zis că cineva cântă personal la pian. Dar nu era așa. Ana Maria apărea acum în fața băiatului în toată splendoarea ei. Îmbrăcată într-o rochie de un roșu sclipitor, având părul aproape la fel de negru ca al Rosei, fata părea smulsă dintr-o poveste unde frumusețea se află la ea acasă. Tony văzu că în afară de ei, nu mai era nimeni.

— Nu au venit ceilalți? întrebă el naiv.

— Nu, îi răspunse ea privindu-l provocator. Nu, Tony. Tu ești singurul meu invitat. Te-am preferat pe tine în locul agitației. Astă seară sărbătoresc numai cu tine. Părinții mei sunt plecați cu treburi la Brașov. Prin urmare, după cum bine vezi, nu suntem decât noi doi.

Tânărul o privi neîncrezător bănuind că fata are intenții ascunse. Fata însă nu-l luă în seamă. Îl trase de mână obligându-l să urce după ea.

— Haide să-ți arăt camera mea. Camera unde „toces” și mă gândesc la toate cele.

Pentru a doua oară în câteva minute, Tony fu uimit. Camera ei era imensă. Un pat cât toate zilele trona chiar în mijloc. Lângă fereastră, se afla o măsuță în fața căreia se afla oglinda ovală în care fata se admira și se aranja ore în șir. De-a lungul unuia dintre pereții laterali, se afla o combină muzicală, adusă din altă țară. Pe măsuță se afla o tavă de argint cu două pahare de cristal. Lângă ele, o sticlă de șampanie nedesfăcută. Fata luă sticla și i-o întinse poruncindu-i:

— Desfă-o tu. Doar ești bărbat.

Tony asculta încurcat. Dușman neînduplecat al băuturilor alcoolice, își aminti că mai băuse o singură dată un pahar de șampanie, când căzuse Ceaușescu. Atunci, tatăl lui sărbătorise în mod original căderea comunismului și a dictatorului. N-avea însă încotro și îndeplini ordinul colegei sale cum se pricepu mai bine. Dopul sări cu putere ca și cum Revoluția ar fi izbucnit iarăși. Apoi, băutura agitată năvăli afară...

— Toarnă, toarnă repede, îl grăbi puștoaica întinzându-i paharul.

— De ce m-ai chemat doar pe mine? o întrebă el.

— Pentru că sunt sătulă de proști. De fraieri. Noroc, mai spuse, îndemnându-l să ciocnească și să bea.

— Noroc și... la mulți ani! îi ură băiatul, simțindu-se...

— Mâncăm? fu întrebat.

— Mâncăm, aprobă, hotărât să pară destins.

Ana Maria dispăru câteva momente și se întoarse cu două platouri pe care abia le mai ținea, în ambele mâini.

— Vrei să m-ajuti? îl rugă ea.

Tânărul se repezi și îi puse rugămintea în practică. Puse mâncarea pe masuță și privind mâncarea înghiți în sec. Nu mai văzuse friptură de zile bune. Nu mai văzuse de asemenea niciodată atâtea feluri de prăjituri la un loc.

— Poftă bună, îi zise ea. Nu mai fi reținut Fii mai degajat, domnule, adăugă, ghicindu-l.

Tony nu mâncă mult de rușine. Dar, spre surprinderea lui, Ana Maria nu se abținu deloc și o văzu cum se îndoapă bine mersi fără nicio jenă. Printre picături îi mai adresa băiatului câte un cuvânt și Tony era surprins să vadă că avea în față o fată cu mult mai deșteaptă și mai cultă decât credea el.

— Nu-ți bei șampania? îl întrebă fata. Haide, nu e ziua mea decât o dată pe an.

Mai de rușine, mai în silă, tânărul goli paharul simțind că se întâmplă ceva ciudat cu el.

— Dansezi?

Această ultimă întrebare îl prinsese și mai

nepregătit. Nu dansase în viața lui. O privi ca și cum ar fi rugat-o să-l ierte că este așa novice dar fu surprins de imaginea ei. Fata ședea pe scaun picior peste picior și astfel i se dezveleau discret anumite părți ale corpului. Ochii lui Tony alunecară peste alunița de pe pieptul ei provocator și gata să dărâme orice intenție de respingere.

— Haide, colega, e un blues. Toată lumea dansează blues. Te legeni ușor și așa ții ritmul, spuse Ana Maria.

Îl trase după ea și îi cuprinse gâtul cu ambele brațe, lipindu-se din ce în ce mai mult de el. Apoi își lăsă capul peste umărul lui. Tony se străduia din răputeri să nu pară cumva caraghios. Se opriră și fata începu să-i vorbească despre ea, despre gândurile și visele ei. Abilă în arta conversației, Ana Maria făcea tot posibilul să găsească subiecte pe care și el le-ar fi preferat. Încetul cu încetul, Tony căzu în plasa acestor eforturi al căror preț era chiar el.

— Mai pune, mai pune șampanie, îl îndemnă ea.

Tony se supuse. Umplu ambele pahare.

— Stai să îți arăt, îl opri ea înainte să ciocnească. Eu beau din paharul tău și tu bei din paharul meu. Uite-așa, zise și mâinile lor se încrucișară.

De acum, musafirul ei amețise. Orele serii înaintară fără milă iar noaptea se lăsa tot mai mult. Ana Maria aprinse o lumânare artizanală și se înghemui lângă Tony în tăcere. Apoi îl rugă din nou să danseze cu ea. De acum, muzica crea deja o altă atmosferă, ambianța curajului și a iubirii de care „eroul” nostru aproape că uitase în fața avansurilor neiertătoare ale colegei lui. În timp ce dansau, fata îl încolăci privindu-l în ochi, prin semiîntuneric. Apoi se sărutară îndelung... Ana Maria îi luă mâna punând-o pe pieptul ei și în clipa aceea Tony uită pe ce lume se află. Instinctul primar nu moare niciodată. El se dezlănțui pentru prima dată în viața lui împrăștiindu-și degetele pe corpul fetei. Ea se lăsă mângâiată și îl încurajă și mai mult când palmele mici și delicate alunecară obraznic peste abdomenul lui. Mâinile puștoaicei scăpară în jos, tot mai jos... El își vârî mâna între coapsele ei și nu mai dură mult

până se trezire amândoi complet dezbrăcați.

— Haide Tony, fii bărbat, îi șopti ea descoperindu-se definitiv.

Tony se năpusti asupra ei și intră în paradisul dorințelor cu toată forța, gemând odată cu ea de plăcere și de extaz. Astfel se produse momentul când neexperimentatul Antonio căzu definitiv în capcana colegei sale, făcându-l să-și încalce principiile devenite inutile în fața Destinului.

ECOURI DIN SODOMA ȘI GOMORA - 11

Cu multe secole în urmă, adunate în mii de ani, omenirea avea să primească avertismente divine și năprasnice, înainte ca Noe să primească porunca Domnului de părăsire grabnică a orașului condamnat, lumea se făcuse deja vinovată de greșeli atât de mari încât Dumnezeu s-a grăbit să arunce prin foc și pucioasă supărarea lui peste muritori. Atunci s-au întunecat cerurile și când nimeni nu se aștepta, a început urgia. Din abisul de nepătruns al înălțimilor, aceasta s-a prăvălit peste oamenii făcuți după chipul și asemănarea Lui. Focul ucigaș a distrus totul în cale. În numai câteva clipe, Sodoma și Gomora, condamnate, aveau să devină simple amintiri, așternute până astăzi în Cartea Cărților. Pământul a fost inundat vreme de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, acoperind uscatul și transformând astfel planeta într-un ocean fără de margini.

Despre toate acestea citea Rosa Walker adesea preocupată de lectură și mai ales de cunoaștere. Avea o sete nebună să știe cât mai multe. Niciodată nu se plictisea între cărțile ei numeroase așezate cu mult bun gust în biblioteca ei superbă. Le rânduise după autori, alegând ordinea alfabetică. Mai mereu le scotea ștergându-le cu grijă și dibăcie feminină. Fu și mai preocupată în acest sens după ce intră în vacanță. Printre picături se gândea unde să-și petreacă timpul în zilele următoare. Rămasă cu puternice traume psihice în urma răpirii, ea respingea contrar obiceiurilor sale compania nenumăraților prieteni pe care îi avea. Încerca să evite chiar și discuțiile cu

Rhonda și Mary deși acestea tremuraseră pentru ea și doreau cu tot dinadinsul să îi fie și în continuare alături. Se gândi să plece undeva, pe o plajă pustie, într-o căbănuță unde să nu fie găsită de cei care ar fi vrut să o mai vadă din când în când și să-i vorbească. Devenise atât de închisă încât izbuti chiar să creeze o oarecare distanță față de tot ce o înconjura. La vârsta pe care o avea, ultimul an, cu toate cele petrecute, însemna deja prea mult Moartea mamei sale, vizita tulburătoare în România, imaginea lui Tony cel maltratată, simpatia neprevăzută pe care i-o inspirase acesta, răpirea ei de către teroriști, o transformaseră definitiv. Nu mai era cea de dinainte. Citind enorm de mult, căpătase tot mai intens convingerea că binele și răul pot fi distinse prin forța gândurilor. I se întâmpla ceva ciudat și nu putea să afle încă ce anume. Deveni o adeptă neașteptată a concentrării maxime și rezultatele nu întârziară să își facă apariția sperînd-o. I se mai părea că în existența ei se profila ceva în paralel, o dimensiune unde gândurile o ajutau să vadă diferite imagini închipuite. Într-o zi, se așeză pe canapeaua ei preferată și începu să citească absorbită de fantastica poveste de dragoste scrisă de Tolstoi, Anna Karennina. Adormi așa, retrăind în timpul somnului viața rusoaicei. Când se trezi, luă cartea și o așeză cu grijă pe măsuta din față. Puse mîna peste copertele vestitei capodopere, marcată încă de personalitatea eroinei. În chip nejustificat, o deschise din nou și reciti sfârșitul. Un sfârșit care îi provoca tristețe. Pentru ce a trebuit ca femeia să se sinucidă? Și iar închise palma punând palma pe ea, apăsând-o fără să-și dea seama cu putere. Cât de mult ar fi vrut ca Ana Kareninna să nu moară. Ar fi vrut să știe mai multe despre deznădejdea celei care își curmase viața așa de tragic. În acel moment, Rosa închise ochii și vru să-și retragă mîna ușor de pe carte. Dar se întâmplă un fapt senzațional care o țintui locului. Gândurile ei se împreunaseră într-unul singur, puternic și de neoprit. Nu mai vedea și nu mai auzea nimic în afară de jalea celor ce își pierd ființele dragi. Se înspăimîntă când văzu că mîna

sa rămâne tot lipită ca și cum o forță invizibilă i-ar fi dat un impuls straniu. Ridică mâna ușor, ușor, și nu putu să creadă. Așa ceva era imposibil. Până acum exista doar în imaginația ei. Și totuși nu... Era cât se poate de adevărat. Auzi în sufletul ei o voce feminină care îi tot repeta în limba rusă „Mulțumesc...”. Cu ochii fixați către măsuță văzu înmărmurită cum cartea se ridică odată cu mâna ei, deși era destul de voluminoasă. Apoi simți câteva furnicături care înaintau ușor prin interiorul brațului până către umăr... Scoase un țipăt scurt și imediat cartea se prăvăli pe covor. O luă de pe jos în grabă și se hotărî să nu spună nimănui. „Oricum nu m-ar crede nimeni”, gândi ea. Se temea să nu fi înnebunit și de aceea încercă să nu-și mai facă probleme. Cum în următoarele două-trei zile nu mai avu nicio senzație ciudată, începu să uite. Apoi se decise unde să plece în vacanță. Considera că singurul prieten adevărat pe care-l avea era propriul ei tată așa că îi vorbi deschis lui Walker despre intențiile sale. Nu-i ascunse faptul că dorea să fie singură, pe o plajă pustie și-l rugă să o lase pe coastele Californiei unde considera că îi va fi mai bine.

— Îmi pare rău micuțo, dar chiar singură nu pot accepta să fii. Nu mă face să-ți duc grija. Mi-a ajuns ce-am pătitim când mi te-au luat.

— Atunci, dă-mi-l pe Tim. Tim o să-mi țină de urât, insistă fata.

— Pe aiuritul ăla? Ești sigură că știe unde se află Pacificul?

— Voi avea personal grijă de asta. Hai papa, știi bine că poți avea încredere în mine. Nu sunt eu îngerașul tău?

Walker cedă. Își aminti că dragostea nemărginită pe care i-o purta fetei sale nu îl lăsa defel să fie un părinte mereu sever.

— O.K., încuviință el, pentru a nu se știe câta oară. Dar trebuie să iau totuși câteva măsuri de protecție.

— O, nu, papa...

— O, da, Rosa. Uite, îți promit că nici nu vei băga de seamă.

— Aha, se prinse fata. Să nu-mi spui că mi-l trimiți pe Scott

— Ba chiar pe el. Și fii cuviincioasă cu el. Știi bine la ce mă refer.

Obișnuită să-l șicaneze mereu pe fostul agent, Rosa nu putea să uite ultima ispravă căruia „morocănosul” îi căzuse victimă. Mai precis, ea fusese cea care îi turnase prenadez în pantofi în urmă cu mai bine de un an. Omul se supăraseră atunci foarte tare și îi ceruse socoteală. Puștoaica motivase senină atunci când fu trasă la răspundere: „Ca să nu-i miroasă ciorapii”, răsese ea. Scott nu-și spăla niciodată șosetele și dacă se întâmpla vreodată să se descalțe era vai și-amar de nasurile celor din jur. Odată, a intrat într-un magazin select să-și schimbe încălțăminte. Îi picase ochii pe o pereche de pantofi maron și vru să-i probeze. După ce se descălță, greața celorlalți se generalizează în timp record și una dintre vânzătoare, mai dezghețată, i-o spuse direct:

— Folosiți săpunul mai des, domnule. Din cauza dumneavoastră nu mai este nici măcar un singur client înăuntru.

— Care-i paguba? se interesă Scott.

— După calculele noastre, aproximativ două mii de dolari, domnule, îi răspunse femeia înțepat, deși exagera.

Spre marea ei uimire, Scott scoase portofelul și plăti paguba datorată alungării clienților. Apoi plecă la fel de liniștit precum venise. Habar nu avea însă că vânzările mergeau cam prost acolo și că de fapt plătitise încasările pentru aproape trei zile!

Vorbărețul Tim veni a doua zi dimineată în fața locuinței magnatului, claxonând prelung. Walker îl rezezi furios când șoferul său deschise ușa. Naiv, Tim zâmbi cu gura până la urechi, cum îi stătea în fire:

— Ce faci atâta tărașoi, idiotule? îl întrebă magnatul. Apoi îi înfipse o mână în piept și-l strânse pe șofer cu atâta putere că toți nasturii de la cămașa acestuia căzură în bloc împrăștiindu-se în toate direcțiile.

— Ascultă, tembelule!

— Ascult, boss.

— Gura! întotdeauna trebuie să vorbești odată cu mine? Uite care-i treaba. Fata mea pleacă în vacanță. Nu vrea să călătorească cu avionul. Tu, nenorocitul, o să stai lângă ea. Tu, nenorocitul, o să fii cu ochii în patru. Tu, imbecilule, împreună cu Scott, o să fiți umbra fetei mele. Dacă un singur fir de păr de-al ei are de suferit, te fac fărâme și apoi te arunc la crocodili drept masă festivă în prima grădină zoologică pe care o întâlnesc în cale. Apoi, te dau dispărut și n-o să mai exiști.

— Prea bine, boss. Am priceput. O să fiu ochi și urechi. O să fiu umbră și microfon. Ți-o aduc înapoi vie și nevătămată. Sunt cel mai tare. Sunt cel mai bun. Dușmanul e distrus. Eu, Tim, o să-l răpun. O să-l fac țândări. O să-l fac harcea-parcea. O să-l...

— Destul, i-o reteză Walker plictisit. Ajut-o pe Rosa să ducă bagajele. N-ai ajuns?

Tim fu lăsat din strânsoare și observă și el că arată ca un descreierat. Cămașa, parțial văduvită de nasturi, îi flutura nestingherită de o parte și de alta a corpului său descoperit.

— Drace! exclamă el. Iar o să mă chinui o oră să bag ața în ac.

Așa, răvășit cum era, intră fără să ciocăne în odaia fetei și începu un alt monolog:

— Sărut mâna! Ești cea mai frumoasă! Ești cea mai super din câte există. Mergem sau rămânem? Plecăm sau mai stăm?

Spre surprinderea lui, puștoaica nu-l mai întâmpina ca în trecut. Tim observă asta și se opri. Oricât era el de distrat, în momentele cheie știa să se abțină. Așa procedă și acum și nu greși deloc.

Pe Rosa o aștepta un drum lung. Nu era deloc ușor să traversezi cu mașina un continent. Iar pe Tim îl aștepta un efort la volan pe care nu-l mai făcuse. Să conduci câteva mii de kilometri e un adevărat surghiun. îl luară pe Scott chiar de acasă dar acesta se îngrozi când îl văzu pe Tim.

— Tu, chiar tu? John e supărat rău pe mine dacă te-a

ales pe tine.

— Agentule, îi replică celălalt, îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar nici tu nu-mi plăci. Așa că fă bine și încheie-te bine la pantofi fiindcă altfel o să vomit la fiecare intersecție.

Cu aceste șicane călătoria începu. Una obositoare. Rosa însă nu se sinchisea. Câteva zile, Scott și Tim alternară la volan, respectând tăcerea fetei. Înnoptând pe unde puteau în timpul drumului, ajunseră în cele din urmă la destinație, epuizați.

Rosa Walker, se trezi cu dorința împlinită. Pacificul o întâmpina cu valurile sale înspumate care se revărsau unul după celălalt fără oprire. Ea se grăbi să alerge desculță de-a lungul țărmului, prin nisipul înfierbântat de soarele Californian, extrem de puternic. Avu o revelație. I se părea că a mai fost în acel loc, deși pentru prima dată când pașii ei se cufundau în nisipul acelor locuri. Se simți eliberată de vuietul metropolei din Est. Își dorea liniște, multă liniște. O liniște în mijlocul căreia să-și poată aduna și controla gândurile. O liniște unde să fie numai ea. În care să se regăsească pe ea însăși, ca într-o căutare continuă. Privi oceanul imens și i se păru că apele vor să-i spună ceva, ca unei zâne din povești.

Căci arăta superb în rochia albă și părea astfel desăvârșirea frumuseții feminine. Vântul îi mângâia cu adierea lui blândă și mai mult părul despletit. Iar ea privea atentă și fără să scoată un singur cuvânt drept înainte, acolo unde nu se mai vedea nimic în afară de contopirea apelor nesfârșite cu cerul, într-un orizont pe care încerca zadarnic să-l pătrundă.

— „Ce vrei să-mi spui?“, întrebă ea oceanul cu privirea. Și o voce închipuită îi răspunse în grabă:

— „Bine ai venit. Te așteptam“.

Rosa scutură din cap puțin amețită și privi cerul îndelung, trântită cu spatele pe nisip, fără să-i pese că s-ar putea murdări. Visa. Visa cu ochii deschiși la o lume unde toți oamenii sunt fericiți și nu știu ce înseamnă suferința. Unde iubirea este singura lege care trebuie cu adevărat

respectată. Unde dragostea reprezintă singura grijă a muritorilor planetei Pământ. În deplină contemplare, își aminti de românul la fel de tânăr ca și ea pe care-l vizitase la spital în București. La sentimentele neașteptate care o făcuseră să-l sărute într-un gest pe care acum îl considera necugetat. La faptul că băiatul îi plăcuse inspirându-i dacă nu dorință, cel puțin un simțământ de care până atunci fusese străină. Se întreba în sinea ei ce o mai fi făcând Tony și chiar era curioasă să afle dacă se mai gândește la ea. În clipa aceea se auzi un huruit puternic și înălță capul. Tocmai decolase un avion de pe unul din aeroporturile apropiate. La numai câțiva kilometri se afla marea metropolă americană, Los Angeles. Tim și Scott se instalaseră și ei la o distanță relativă de cabana Rosei. Supravegheau cu atenție maximă împrejurimile. Așa trecură câteva zile până într-o dimineață când Rosa avu o premoniție care nu îi dădea pace. Era foarte devreme, puțin peste ora șase. Tânăra avusese un somn agitat, marcat de un coșmar care n-o lăsa deloc să mai viseze frumos. Se făcea că oceanul vine nemilos peste ea trimițând ca „sol” un val uriaș cât un munte. Lângă țărm se deschidea o prăpastie uriașă unde apa se prăvălea într-o cascadă imensă care înghițea tot atrăgând în adâncuri tot ce înseamnă viață. I se păru că grozăvia se petrece chiar lângă ea. Apoi începu să plutească și când simți că se răstoarnă patul cu ea se trezi țișând. Nu se întâmplase nimic dar tânăra tot mai vedea fel de fel de calamități omorând oamenii, își luă doar o bluză peste costumul de baie și alergă pe plajă în direcția valurilor. Începu să o doară capul într-un fel ciudat și își aruncă puțină apă pe tâmpile în speranța că o să-i treacă. Acum i se părea că aude un glas necunoscut care o îndemna cu disperare să fugă. Sub tălpi simți un tremur și pielea îi fu cuprinsă de furnicături. Acum știa că se va întâmpla ceva grav dar ce anume nici ea nu ar fi putut spune. Auzea strigăte de ajutor. Vedea peste tot numai flăcări și ruine, într-un oraș mare dar nu putea să spună care. Se hotărî să plece. Își îndreptă în grabă pașii către cortul unde Tim și Scott încă

mai sforăiau cu zgomot, deși unul dintre ei ar fi trebuit să fie treaz ca să o supravegheze pe Rosa.

— Haideți, o deșteptă ea.

— Unde? o întreabă Scott fără să înțeleagă.

— Acasă. Vreau să ne întoarcem acasă.

— Ai devenit imprevizibilă, fetițo, spuse fostul agent privind-o îngândurat. Stai să-l scol și pe ăsta, mai zise, scuturându-l zdravăn pe Tim.

— Hei, amice, scularea. Parcă erai de gardă.

Negrul Tim strâmbă puțin din nas și se întoarce pe partea cealaltă nestingherit

— Nu mi-e foame, m-am bolborosi el prin somn.

— Mă-ta e departe, idiotule, răcni Scott direct în urechea lui.

Tim sări ca ars și întreabă speriat:

— Ce-i? Au venit?

— Cine să vină, adormitule?

— Aia. Mascații. Teroriștii.

— Nu a venit nimeni. Plecăm.

— Unde plecăm?

— Unde plecăm? repetă și Scott. Vezi stâlpul acela? îl mai întreabă.

— Îl văd.

— Ei bine, în vârful lui ajungi tu dacă mai pui o singură întrebare. Acolo o să te proiectez și o să te înfig ca să-ți sugă Dracula sângele la noapte.

— Ce-ai omule cu mine?

— Hai odată. îmbracă-te și adu mașina aia nenorocită. Puștoaica vrea acasă.

— Mă duc să-mi iau lucrurile, spuse Rosa. Am o presimțire urâtă.

Scott o privi întrebător dar fata nu mai spuse nimic. Curând, toți trei se îndreptau către Los Angeles.

— Ce se-ntâmplă, puștoaico? insistă Scott De unde graba asta?

Rosa nu răspunse. Durerea de cap nu îi dădea cu niciun chip pace. Își luă singură fața în palme și se concentra asupra temerilor ei. Fără să vrea, se gândea la

dramele Sodomei și Gomorei. La pedeapsa trimisă de Dumnezeu pe pământ. Încercă să-și alunge acest gând dar nu reuși. El revenea în mintea ei cu insistență. Apoi, se întoarse spre Scott și îl privi cu luare aminte, spunându-i cu gravitate:

— Astăzi, Dumnezeu ne va pedepsi din nou.

Bărbatul îi cercetă chipul cu atenție și își imaginează că fata a înnebunit

— Ce vrei să spui? se mai interesează Scott, mai mult ca să rupă tăcerea.

— Că astăzi Dumnezeu ne va pedepsi din nou.

— Cum?

— Vor muri oameni. Mulți oameni. Foarte mulți oameni.

— De unde știi?

— Văd Moartea, spuse Rosa grav.

— Unde, aici? o întreabă Scott, prefăcându-se că se uită în stânga și în dreapta mașinii.

— Nu, acolo, răspunse fata, întinzând mâna înainte.

— În L.A? Eu nu văd nimic. E senin. Furtună, nici gând. Tornade, nici atât Ce vrei să spui, micuț? Ce...

Scott nu apucă să mai întrebe nimic. Deodată, i se păru că șoseaua se mișcă precum un val. Apoi, mașina începu să se lege în plină viteză. Tim, frână brusc și strigă:

— Vine sfârșitul lumii. Ce mă fac?

Se auzi un zgomot înăbușit și asta chiar dedesubtul lor.

Nu putură să iasă defel din autoturismul care se legănă atât de tare că se rostogoli pe o parte, toți trei izbindu-se puternic în interior.

— Doamne, apără-mă și păzește-mă! Se rugă Tim.

— E un cutremur! E un cutremur devastator, bâigui Scott, înțelegând acum cuvintele fetei.

Pământul continua să se miște cu încăpățănare și mașina se răsturnă la loc, pe roțile sale. În acel moment, trosnitură infernală le acoperi complet auzul, îngrozindu-i. La mică distanță, chiar în fața lor, șoseaua fu înghițită de o

crăpătură a pământului care luă cu ea și un camion imens ce tocmai venea din sens opus. Reușiră să deschidă portierele. Scott o trase pe fată după el cât mai departe de crăpătura gigantică. Tim îi urma speriat dar își pierdu echilibrul și se prăvăli pe șosea, lovindu-se. Stătea întins pe burtă și se uita cum tovarășii săi aleargă departe, tot mai departe. În clipa aceea, se mai auzi o trosnitură. De-a lungul șoselei înainta o nouă crăpătură ucigătoare.

— Nu vreau să mor, Scott, strigă fata disperată, simțind primejdia.

— N-o să mori, fetițo! O încurajă fostul agent, nemaicrezând nici el că vor scăpa.

Din urma lor se auzi un strigăt sfâșietor. Rosa întoarse capul și fu îngrozită. Tim fusese înghițit de pământul pe care se născuse.

— Tim! Tim! strigă fata cu deznădejde.

— Lasă-l, nu mai ai ce să faci. Salvează-te pe tine, puștoaico.

O trase cu și mai multă putere pe fată, dar în secunda următoare simți cum alunecă de lângă el. Hăul se căscase până lângă ei. Rosa își pierdu echilibrul și căzu. Scott se încordă cât putu, folosindu-și toată forța. Tânăra atârna disperată deasupra unei prăpăstii fără fund, legănându-și picioarele, cuprinsă de panică.

— Scott, nu mă lăsa! țipă ea.

— Nu te mai mișca, răcni bărbatul, căzând și el la rândul lui, chiar la marginea abisului. Cu un efort supraomenesc, reuși s-o tragă în sus, salvându-i astfel viața.

Tănăra îl strânse puternic în brațe pe salvatorul ei. Acesta o îmbrățișă și lacrimile recunoștinței nu întârziară să umezească umărul fostului agent. Seismul încetase. Fata îl plângea acum pe cel dispărut fără urmă. Sensibilizat, Scott nu se mai putu abține nici el. Tim își găsisse sfârșitul în floarea vârstei, tocmai când își făurea cele mai dragi vise în care trăia fericit alături de iubita lui pe care o cunoscuse cu foarte puțin timp în urmă. În care Tim își alinta bebelușii pe care și-i dorea, la fel de mulți,

așa cum avusese maică-sa. Dar soarta dorise acum ca din zece frați să rămână numai nouă. Bietul om nu se făcuse cu nimic vinovat ca să moară așa, în chinuri de neimaginat Zgâriată pe față, pe genunchi, pe brațe, cu rochia sfâșiată, Rosa își înalță ochii crezând că vede sufletul lui Tim înălțându-se către împărăția unde Dumnezeu îl chemase cu atâta grabă.

— Bietul Tim, murmură.

— Bietul băiat, repetă și Scott, impresionat

Sodoma și Gomora reveneau în mintea fetei cu îndârjire. Încercă să-și imagineze ce se petrece în Los Angeles și văzu într-adevăr cruntele urmări. Orașul plângea, zguduit de cutremurul care tocmai avusese loc. Nenumărate clădiri fuseseră complet dărâmate, transformându-se în gigantice mormane de moloz. În timpul seismului, cei care locuiau la etajele superioare se aruncaseră inconștienți pe ferestre, deznădăjduiți și demoralizați, cu luciditatea pierdută. Cablurile de înaltă tensiune se împleticiră scoțând milioane de scântei și provocând incendii peste incendii. Conductele de gaze cedaseră în mare parte și ele și așa mulți muriră asfixiați. Drumurile nu mai erau întregi. Pe arterele principale ale metropolei, sute de mii de strigăte, însoțite de claxoanele prelungi, creau un vacarm general în care nimeni nu mai asculta de nimeni. Salvările se auzeau la unison cu alarmele lor stridente. Într-o clădire foarte înaltă, izbucnise unul dintre nenumăratele incendii care trimiteau spre înaltul cerului vălături de fum negru, acoperind lumina zilei, întocmai ca în descrierile biblice. Mulți își pierduseră viața, încercând să o salveze pe a altora. Sacrificiul uman devenise țelul suprem al americanilor loviți de această urgie fără seamăn. Mașinile de pompieri, deveniseră și ele insuficiente ca și apa din rezervoare.

Spitalele se dovediră mai neîncăpătoare ca niciodată pentru că răniții erau prea mulți. Doctorii nu știau de care dintre pacienți să se ocupe mai întâi și din nefericire, generatoarele de curent nu funcționau toate, căci alimentarea firească cu energie electrică fusese întreruptă

în multe zone. Singura energie care mai rămăsese era a oamenilor rămași vii și hotărâți să trăiască mai departe. Unii se interesau de soarta familiilor, rudelor și prietenilor. Îi auzeai strigând desperați câte un nume și dacă cei chemați nu răspundeau, jalea era și mai mare. Autoritățile locale făceau cu greu față dezastrului, transmitând din minut în minut apeluri la calm și la solidaritate. Un elicopter, și altul, și altul, survolau zonele calamitate încercând să suplinească munca de salvare a celor de la sol. Ecouri din Sodoma și Gomora se auzeau și acum, după mii de ani, ca un avertisment divin. Copii și bătrâni, femei și bărbați pieriseră în urma cutremurului, lăsând în urma lor sute de familii îndoliate. Preoții se rugau neobosiți cerând îndurare și clopotele bisericilor avură cel din urmă cuvânt, atunci când sicrie fără număr se îndreptau câteva zile mai târziu spre cimitire, ducând pe ultimul drum morții națiunii întristate de pierderea definitivă a fiilor și fiicelor ei. Coroane de flori fură așezate la căpătâiul celor plecați fără întoarcere. Când totul se sfârși, un nou-născut apărură pe lume, vestind tuturor că a început REÎNCARNAREA.

PARTEA A DOUA PRESIMȚIRI

VIAȚA LUI ANTONIO - 12

Orele înaintau cu repeziciune în noapte. De acum pe jumătate goi, Tony și Ana Maria adormiseră demult înlănțuiți, copleșiți de ceea ce se întâmplase dar și de șampania pe care o sorbiseră împreună până la ultimul pahar. Deodată, tânărul adolescent se trezi ușor speriat, de parcă un coșmar i-ar fi spus în vis că undeva, la mii de kilometri distanță, se întâmplă ceva.

— Rosa... murmură el tulburat și o privi cu uimire pe ființa de alături.

Descoperi surprins că tocmai trecuse prin clipe de intimitate la care nu se așteptase nicicând. Ana Maria dormea adânc. Pe chipul ei, se citea lumina mult căutatei împliniri. Pielea ei catifelată și piciorul gol ieșit indiscret de sub pătură îl făcură pe Tony să-și piardă încă o dată în plus simțul rațiunii și mânat de acel instinct pur masculin

se lipi plin de dorință de trupul fetei mângâind-o ușor peste sâni, bucurându-se din plin de atingerea coapselor fierbinți și de-a dreptul irezistibile. Fata, ușor excitată, primi noua provocare mișcându-și cu ochii închiși palmele pe abdomenul tânărului, coborându-le tot mai mult. Atunci simți în palma ei ceea ce căuta și strânse degetele ușor, dând tonul unor alte minute de extaz, reușită la care visase până nu demult. Se sui peste el luându-l prin surprindere și-și plimbă sâni ușor întăriți peste fața lui, obligându-l să reacționeze după voința ei. Când totul se sfârși, ea îi luă palmele ascunzându-și chipul între ele și mai apoi se cuibări la pieptul lui întrebându-l:

— Te simți bine cu mine?

Tony nu putu să răspundă imediat. Se gândea la mai multe lucruri deodată și cu greu se mai putea aduna.

— N-ai mai făcut-o niciodată, nu-i așa? îl întrebă obraznic Ana Maria.

— Nu. Nu am mai făcut-o. Tu ești prima.

— Și ți-a plăcut, nu-i așa?

— Da, răspunse el, mi-a plăcut.

— Sunt „bună”?

— Pentru mine, da, din moment ce este pentru prima oară, recunosc.

— Crezi că altele sunt la fel de bune?

— De unde să știu?

— O vei face și cu alta?

Această întrebare îl încurcă pe Tony. Își reveni însă miraculos și creierul începu să îi funcționeze. Se gândi chiar să lase timiditatea gesturilor și a cuvintelor la o parte. Se mai gândi că în fond și la urma urmei trebuia să-și facă debutul în viața sexuală iar Ana Maria era suficient de frumoasă și de provocatoare ca să trezească bărbatul din el. Dar fata părea hotărâtă să-l tachineze și-l mai întrebă:

— Dacă ai putea, ai face-o și cu americanca?

Aceste cuvinte picară ca un verdict final în mintea lui Tony și uitând pe moment că nu este decât un om sărac răspunse cu îndrăzneală:

— Da, aş face-o şi cu tine şi cu americanca.

— De ce şi cu ea şi nu DOAR cu mine? Pentru că tu eşti aici. Iar ea nu cred că va mai fi vreodată în România.

Acum ochii Anei Maria străluceau de bucurie. După opinia ei, învinsese. Ramona avusese dreptate. Îşi aminti discuţia avută cu ea şi îi mulţumi în gând:

„Nu ai motive să dezarmezi”, o liniştise prietena ei. „Nu-ţi dai seama câtă diferenţă este între ea şi el? Mie una, mi-e greu să cred că va mai avea ocazia s-o vadă. Aia trăieşte în altă lume, o lume complet diferită de a noastră. O să aştepte el mult şi bine, ascultă-mă pe mine”.

Întrerupându-i nemilos gândurile, un ceas începu să sune insistent, reamintindu-i Anei Maria că nu peste mult timp avea o „treabă” de care băiatul nu trebuia să afle.

— Trebuie să pleci, îi spuse ea tânărului.

— Dar e abia trei, răspunse Tony, aproape indignat de tonul fetei.

— Ştiu. Totuşi, nu vreau să risc. Mama şi tata nu ştiu întotdeauna ce fac eu. Şi nici nu trebuie. Haide, te conduc jos, să nu te muşte câinii.

— Trebuia să-mi spui de aseară. Ştii bine că Bucureşti este periculos noaptea. Nu te-ai gândit la asta? îi reproşă el.

— Nu, sinceră să fiu, îmi cer scuze. Hai, nu fi supărat. Doar o să rămânem prieteni. Chiar vreau să o fac cu tine de câte ori am ocazia. Eşti un dulce, încercă ea să îl îmbuneze.

Tony era tot mai nemulţumit. I se părea că fusese folosit şi deloc întâmplător, adevărul chiar acesta era. Colega lui i se părea acum vulgară. Lipsită de scrupule. Dar pentru că se afla în casa ei, nu vru să o jignească. Îi promise că o va suna, la rugăminţile insistente ale acesteia. Ieşi în trombă pe poarta curţii unde avu un sentiment ciudat. Când ajunse pe trotuar, se rezemă de tulpina unui tei ca şi cum acolo ar fi vrut să rămână până în zorii zilei. Spre surprinderea lui, auzi nişte paşi. Se ascunse cum putu şi nu mică îi fu mirarea când silueta care se distingea în noapte se apropie de poarta fetei.

Aceasta se deschise și Ana Maria îl întâmpină pe bărbatul cu pricina privind temătoare de-a lungul aleii. Tony rămase înmărmurit văzând că cei doi vorbesc atât de familiar și conversația pe care o auzi îl copleși ca o lovitură de măciucă:

— Hai Bogdane, abia te așteptam.

— De ce m-ai chemat așa de târziu?

— A trebuit să-mi fac „încălzirea”.

— Curvă ce ești, îi spuse celălalt

— Ai grijă ce și cum spui. S-ar putea să pleci cu buza umflată.

— Mi-ai promis, știi bine, o certă el.

— Dragule, nu uita că e doar o partidă de sex. Ne-o tragem și pe urmă poți să te duci dracului. Ți-o tai cu mâna mea dacă suflă ceva și cuiva. Mai ales Ramonei. Băiat simplu, cinstit, cu frică de Dumnezeu, el credea că toți ceilalți sunt corecți și nevinovați. Încetul cu încetul, pătrundea pe cărările încălcite ale unei vieți pe care n-o crezuse așa de crudă. Muncise din greu ca să-și pună bani deoparte pentru această ocazie. Ca să se îmbrace și ca să se prezinte cum se cuvine în casa unei fete de bani gata. Și acum, ajungea să cunoască în cel mai barbar chip cu putință răutățile pe care le poate oferi destinul. Își jură în sinea lui să se răzbune și porni amărât către casă. Deodată, în fața lui apărură doi indivizi necunoscuți. Duhneau îngrozitor a tutun și alcool. Unul dintre ei vântura o pungă argintie, ducând-o permanent la gură.

— Hei, tinere? N-ai somn? Dai ceva fraților tăi?

Tony se opri locului speriat și întreabă:

— Ce vreți? Cine sunteți?

— Bă, da ăsta e cu cașul până la urechi. Nu ne-ai văzut mă că ne-a dat la televizor? A, tu ești ăla șmecher?

— Nu vă cunosc, răspunse Tony și vru să treacă de ei.

— Băi rahatule, crezi că suntem proștii tăi de nu ne bagi în seamă? Sau vrei să vezi cum se trăiește în canal?

În acel moment, din mijlocul șoselei se auzi un zgomot ca de metal și capacul unei canalizări aflate taman în mijloc se rostogoli într-o parte, făcând loc să iasă de sub

el unui alt individ, cam de aceeași vârstă cu ceilalți.

— Probleme, băieți? Întrebă individul tușind puternic.

— Leo, ăsta ne crede proști. Cică nu ne bagă în seamă.

— Poliție, ceva?

— Nu, nu se vede nimic.

— Atunci, scuturați-l puțin. Pe urmă întoarceți-i buzunarele de-a ndoaselea. Hm... da știu că pute tot a parfum.

— Așa e frate? Ai fost cumva la gagici?

— Nu e treaba voastră, le răspunse Tony.

Dar atât apucă să mai spună. Vagabonzii Capitalei îl înșfăcăară cu de-a sila obligându-l să se dezbrace.

— Ce mai „cămeșă”, oameni buni, spuse unul rupându-i brusc nasturii.

— Și pantofi „extra”, adăugă un altul. Sunt din piele, mă? Luăm două sute, pe puțin.

— Lăsați-mă-n pace! izbucni Tony. Ce v-am făcut eu?

În acel moment, un pumn năprasnic îl lovi în plină figură amețindu-l.

— Te dai la noi, mă? Tu-ți gura mă-tii!

Începură să îl lovească din toate direcțiile. Tony căzu și se lovi cu capul de bordură. Își pierdu cunoștința.

— Bă, nu mai mișcă! A murit, băi tată!

— Proștilor, trebuia să-i dați o lecție și să-i luați banii, nu să-l omorâți.

— Atenție! Capul la cutie.

Aurolacii se uitau atenți în față de unde tocmai venea o patrulă a Poliției.

— Curcanii, bă „Capul la cutie! Capul la cutie! repetară ei îngroziți, dispărând miraculos în măruntaiele șoselei, trăgând atenți capacul după ei. Poliția trecu însă pe lângă Tony fără să-l observe. Curios lucru, pentru că lumina farurilor căzuse peste el din plin, dezmetecindu-l. Din fericire, își reveni curând și își aminti pe bună dreptate pățania cu minerii.

— De ce mi se întâmplă mie toate acestea? Șopti.

Nicăieri nu se mai vedea nici țipenie de om. Merse

încet, abătut, gânditor și aproape terminat de ultimele ore. I se întâmplaseră prea multe adunate la un loc și când izbuti să ajungă în camera lui fără să fie văzut de părinți, se prăbuși peste pat spunând:

— Poate că Dumnezeu mă va vedea până la urmă...

Se cufundă în cel mai adânc somn posibil, ușor lipsit de griji, deoarece era vacanță, o vacanță cu mult diferită de a altor tineri de seama lui. În timp ce alții plecau la bunici ori în vreo stațiune, el era nevoit să muncească în continuare pentru a supraviețui. Dar viața grea pe care o ducea îl obliga la responsabilități pe care mulți nu le aveau. Rămasă într-o tânăra și nesigură democrație, țara unde trăia nu părea să-i ofere variante prea fericite despre un viitor apropiat și nesigur. Pe vremea lui Ceaușescu, oamenii muncii intrau în șiruri nesfârșite pe porțile fabricilor în jurul cărora dictatorul construisese mii de locuințe modeste, pentru ca muncitorii să nu poată reclama lipsa unei locuințe. Era însă o falsă impresie, pentru că în multitudinea construcțiilor socialiste „multilateral dezvoltate”, adevărul era faptul că totul se dădea cu greu sau deloc pe listele rușinii, da la televizoarele color până la un apartament prăpădit. Istoria nu poate fi trecută cu vederea. Dărâmând prin ordine tembele mii de clădiri nevinovate, Nicu și Leanța șterseseră practic de pe fața pământului, în numele unei ideologii utopice edificii care nu meritau așa ceva, tot ce era mai valoros. În anii '80, centrul Capitalei devenise un sinistru șantier la care sârguincioșii absolvenți comuniști de la „Ștefan Gheorghiu”, sau o mare parte dintre ei, priveau cu mândrie. Zeci de mii de tineri, elevi, studenți, militari în termen, munceau zi și noapte ca să ridice din temelii o clădire megalomanică, după modele nord-coreene, după imagini desenate de un alt dictator, Kim Ir Sen. Ofițeri, generali, soldați, pe scurt, Armata Română, nu se mai ocupa de instrucția profesionistă pentru că de la mic la mare, supușii „monarhului” fără tron erau obligați să participe la înălțarea Casei Republicii. Mai apoi, când „eșalonul doi” și-a însușit frâiele puterii, aceasta s-a

transformat în Casa Poporului. Nu avea însă să fie niciodată așa din punct de vedere moral deși primul guvern post decembrist, cel mai tânăr din istoria țării, se străduia din răputeri să gestioneze cum se cuvine o economie care numai așa nu putea fi denumită în fața vestului mult visat. Rând pe rând, foștii secretari de partid au început să-și îndrepte coloana vertebrală și să se trezească din „hibernarea” care pentru ei nu a însemnat nimic altceva decât un gest de prudență. Paradoxal, mirajul capitalist i-a ajutat tot pe ei să renască. Posesori ai unor averi nemuncite în trecutul comunist, aceștia au fost primii care s-au transformat miraculos în dascăli ai privatizării, ai economiei de piață, ai descentralizării, după ce cu rușinoase ambiții susținuseră modelul „planificat”. Au devenit patroni puternici, ajungând încetul cu încetul să ruineze și mai mult puținul rămas după evenimentele din 1989. Fermele, foste Cooperative Agricole de Producție, au devenit praf și pulbere. Eficacitatea marilor coloși industriali, de asemenea, îmbuibându-se de comisioane gigantice, foștii nomencluriști au ajuns practic să desființeze moralul oamenilor care la Revoluție visaseră cu totul altceva. Culmea neobrăzării, s-au infiltrat în diferitele structuri ale unei Puteri pe care primul ministru de atunci, Petre Roman, ar fi dorit-o altfel. Dar acest lucru avea să-l coste pe inteligentul premier, cunoscut în mai toată Europa. O Europă de acum fără Zidul Berlinului, fără C.A.E.R., și mai ales fără rezerve, privind aprecierile la adresa priceperii politicianilor școliți la Moscova. Spectrul șomajului, terapia de șoc a programului guvernamental alături de guvernul

Roman, devalorizarea leului, aveau să înspăimânte o populație românească sufocată de ajutoarele materiale venite de pe toată planeta. Contul „Libertatea” avea să devină ușor, ușor, un subiect marginalizat.

Prima victimă a democrației prost înțelese a fost chiar Bucureștiul. Dintr-odată, sărăcia și corupția și-au dat mâna înmulțind tot mai mult numărul delincvenților, aducând în cartierele Capitalei, în subsoluri, în gări, un

număr incredibil de mare al deznădejdilor, al cerșetorilor, al aurolacilor. Mii de buticuri infecte au răsărit ca ciupercile după ploaie, mii de pliculețe cu praf alb au invadat colțurile deocheate ale Capitalei condamnate să cunoască lumea viciilor: droguri, prostituție, țigări de contrabandă și nu numai. Poate că Petre Roman ar fi vrut să stopeze inflația răului dar în jurul simpaticului revoluționar mișunau încă „hienele” din trecut, săpându-l temeinic. Efectul neacceptării Punctului 8 al Proclamației de la Timișoara avea să cadă asupra tuturor ca o lacună groaznică. Totuși, președintele Iliescu zâmbea mereu optimist și inegalabila lui diplomatie avea să liniștească spiritele încă mulți ani.

Însă imaginați-vă că la mai toate gurile de metrou, invalizi falși sau adevărați stăteau cu mâinile întinse către mulțimile de trecători; imaginați-vă că în canalele orașului copii de vârstă fragedă trăgeau din pungile „mortii”; imaginați-vă că parcurile deveniseră nesigure, chiar și în amiaza mare; că adolescentele plecau în necunoscut, ademenite de îmbogățirea peste noapte, prostituându-se astfel în Istanbul sau în alte capitale europene; imaginați-vă că nimic din răul uman nu ocolise „metropola” românească!

Cam acesta era tabloul, care ar putea fi descris mult mai sumbru, în care trăia bietul Tony, din fericire pentru morala creștină încă neatins de pornirile rele ale altora. Iar acum, văzuse în sfârșit și el că lumea nu este chiar atât de frumoasă și de bună după cum crezuse. Văzuse și el că de la adevăr până la minciună nu este decât un pas dacă te lași prins în capcana momentului. Căci așa căzuse el în mrejele colegei sale neastâmpărate. Deși frumoasă, inteligentă, educată, Ana Maria reprezenta cel mai bun exemplu al libertății prost înțelese. Fata însă, chiar îl plăcea pe Tony. Dar aceasta nu o împiedicase să se tăvălească prin pat cu cel pe care mai deunăzi îl lovise în cel mai sensibil punct Nu o împiedicase să îl mintă pe Tony și apoi să-și satisfacă apetitul în brațele altuia, în fapt un derbedeu notoriu. Dar așa cum se întâmplă de multe ori în

viață, femeile, chiar și cele în devenire, preferă jigodiile. Că vor suporta consecințele, asta este o altă parte a problemei. Cert e că Dumnezeu îi oferise eroului nostru și o astfel de experiență nedorită. Dar tot El avea să-l ajute prin aceasta pe Tony să devină un caracter puternic, poate tot mai insensibil la surprizele viitorului.

Când se trezi, băiatul văzu cu uimire că ceasul arăta aproape miezul zilei. Adunate necruțător, evenimentele ultimelor ore îl obosiseră suficient de mult. Poate prea mult, poate prea nemeritat.

Câteva ciocăneli energice îl dezmoțiră. Încuiase ușa din instinct iar părinții lui îl lăsaseră să se odihnească mai mult decât era cazul, liniștiți că îi văzuseră pantofii la ușă, semn că s-a întors.

— Tony, sunt eu, tata.

Tânărul se ridică mecanic și își aranjă în grabă fața răvășită.

— Imediat, spuse el, stai să mă îmbrac.

Își trase în grabă o pereche de pantaloni obișnuiți pe el și deschise părintelui său.

Acesta intră în camera băiatului și-l mai întrebă:

— Cum a fost? Te-ai distrat?

— Mda... m-am distrat...

— Crezi că mă poți ajuta?

— La ce anume? se interesă tânărul

— Păi, uite care este treaba: știu un loc de unde dacă suntem deștepți, putem scoate niște bani.

— Sticle?

Bietul Tony nu putea să uite sutele de sticle pe care le căutase scormonind în gunoaiele de la marginea orașului. Atunci le aduna și le spăla atent pentru ca mai apoi să le poată vinde la alimentara de unde lua în locul banilor alimente.

— Nu, flăcăule. E o muncă mai grea și am nevoie de două brațe în plus. Titi, vecinul mi-a spus că știe un loc plin de fier vechi unde nu s-a dus încă nimeni. Cu cât vindem mai multe kilograme, cu atât scoatem mai mult. Uite, o să ai și tu partea ta. Câteva sute nu îți strică.

Tony tresări. Vestea unui profit rapid îl făcu să uite tot ce i se întâmplase. Nu se dădea înapoi, după cum îi era obiceiul, de la niciun fel de muncă, oricât ar fi fost de grea.

— Cu ce îl cărăm?

Tatăl său îl liniști imediat.

— Mai vine cu noi un amic de-al meu care are o căruță cu cai.

— Deci o să-l cărăm cu căruța?

— Ești deștept, îl încurajă taică-su și mai apoi ieși spunându-i: te aștept în bucătărie. Nu-ți ascund că este o muncă destul de grea. Așa că mănâncă bine și îmbracă-te cu salopeta de care ți-am făcut rost de curând.

Impunător în preajma Intercontinentalului, dar urât la periferie, Bucureștiul părea uneori orașul extremelor. De la siluetele cochete ale doamnelor și domnișoarelor îmbrăcate în pas cu moda, de la magazinele burdușite cu mărfuri frumos rânduite, dar de care nu-și permitea oricine să se atingă din cauza prețurilor, ajungeai într-o lume a mormanelor peste care mișunau doar amărății și câinii vagabonzi. Tony și tatăl său, împreună cu amicul căruțaș se lăsară hurducați pe cele mai dosnice străzi, multe dintre ele neasfaltate. Un cal prăpădit galopa printre gropile neacoperite. Când ajunseră la locul cu pricina, nu mică le fu mirarea să descopere o grămadă cât toate zilele de fier vechi. Chiuvete ruginite, țevi sparte și aruncate acolo, robinete ruginite și nu numai zăceau așteptând parcă să fie adunate și vândute la depozitele din apropiere.

— Să o luăm de sus, spuse tatăl lui Tony, cățărându-se imprudent pe grămadă. Chiar acolo este un burlan mare, adăugă el. Dacă-l tragem spre noi, oameni ne-am făcut.

— Ai grijă, spuse amicul său, ținând calul de căpăstru.

Dar n-avu timp. Părintele dornic să își facă familia fericită alunecă printre tablele ascuțite și-n acel moment se dezechilibra și căzu.

— Ai grijă, tată, spuse și Tony.

— Stai acolo, flăcăule. De tine o să am nevoie ca să

ridici.

Deodată, tot fierul haotic aruncat o luă la vale. Omul nu mai avu timp să se ferească și burlanul greoi la care visa se prăvăli direct peste el, cu toate celelalte țevi, zdrobindu-i capul.

— Tată, tată! strigă Tony. Ce-ai pățit?

Dar acesta nu mai putea să răspundă. Murise pe loc, în încercarea de a-și face familia puțin mai fericită...

GENERAȚII DE SACRIFICIU - 13

Istoria se scrie întotdeauna cu ajutorul faptelor și evenimentelor generate de oameni luminați, capabili să insuflă celor din jurul lor propria gândire, mai mult sau mai puțin potrivită vremurilor cărora le sunt contemporani. Cu toate acestea, evenimentele din decembrie 1989 petrecute în România au creat o situație cu mult diferită față de țările din jur, unde oricum utopicul comunism a fost parcă mai uman. La o discuție cu câte o halbă de bere în față, doi amici dintr-un sat oltenesc se certau pe tema Revoluției. Unul dintre ei, un fel de Ilie Moromete al prezentului, afirma sus și tare că această revoluție ar fi izbucnit la Timișoara, la jumătatea lunii decembrie. După el, din noaptea zilei de 22 spre 23, revolta populară a fost înlocuită de lovitura de stat a celor din eșalonul doi al Partidului Comunist Român. Într-adevăr, opinia acelui țaran simplu avea să vină și din partea altora, dar cu alte cuvinte, în alt context și-n altă exprimare. Dacă vechile structuri se desființau lăsând loc unei posibile democrații, în schimb cei care se băteau de acum cu pumnul în piept, cu mici excepții, aparțineau de fapt educației primite la școlile de partid din Brașov, Academiei Ștefan Gheorghiu și nu numai. Cu un tupeu dus până la neobrăzare, mulți dintre foștii nomenclaturiști doreau virusul mult visat, mult râvnita boală a deplinei fericiri, Puterea. Ilie Verdeț, de exemplu, nu se da înapoi nicidecum dacă era vorba de aceasta. Constantin Dăscălescu, nici atât. Și exemplele rușinii ar putea continua. Calculând greșit contextul, popularul Iliescu a fost nevoit să recunoască faptic certitudinea timpurilor:

căderea comunismului și implicit a sistemului de democratizare prin „perestroika”, soluție aplicată parțial dar cu urmări radicale și de către liderul sovietic, Mihail Gorbaciov. Cu alte cuvinte, Iliescu era un om potrivit ca alternativă pentru schimbarea pașnică a lui Ceaușescu, pentru un sistem socialist, poate de tip chinezesc sau poate după alte modele. Odată cu fostul prim secretar de la Iași, pătruns pe teritoriul responsabilităților capitale și tineri tehnocrați, care aveau să îl șicaneze mai târziu. Guvernul Roman, ambițios și hotărât, a fost de fapt o reflectare a noilor viziuni despre viitorul nu tocmai îndepărtat. Tinerii miniștrii nu mai erau activiști nerușinați ci oameni bine pregătiți, maturi, capabili să gestioneze o tranziție cât mai scurtă, spre binele tuturor. Și totuși era greu să schimbi mentalitatea milioanelor de români crescuți sub coșmarul represiunii morale și materiale. Și cum mai totul trecea prin stomac, oamenii apreciau pentru început cel mai simplu element al minimei mulțumiri: mâncarea. Mâncarea era cea care dispăruse în spațiul C.A.E.R.-ului, lăsând alimentările românești pustii. Și guvernul Roman a zis: să fie mâncare. Și a fost mâncare. Și Iliescu a văzut că e un „lucru bun”. Dar politicianul uns cu toate alifile a comis erori, ca orice om care este supus, nu-i așa, greșelii. Acesta nu a observat sau poate nu a aprofundat faptul că tinerii voiau altceva. Că ei erau primii care ar fi trebuit să aibă de câștigat: posibilitatea de a fi promovați rapid în rezolvarea problemelor fundamentale, că nu erau dispuși să mai bată din palme pentru nimeni, decât pentru ei înșiși. Din păcate, eșalonul doi s-a infiltrat puternic în posturi călduțe, prin sacrificiul noii generații. Tinerii au fost cei care și-au dat viața cu brațele și piepturile goale în fața misterioșilor teroriști. Tinerii au fost cei care s-au răzvrătit năprasnic în acele vremuri de neuitat. Dar în scurt timp, s-au trezit șomeri, dați la o parte de foști activiști ajunși în zăpăceala generală, parlamentari ori mari directori de întreprinderi și de bănci.

— „Va fi democrație și bunăstare peste 20 de ani”!
avea să avertizeze Silviu Brucan, pe numele său real Saul

Bruckner. În fapt, călău moral al lui Iuliu Maniu și nu numai pe când conducea cotidianul oficios comunist, Scânteia.

Și tot adevărul ne spune că tinerii nu prea au avut loc în politică. Indiferent că se numeau PNL, PNT sau FSN, acolo, sus, pe cea mai înaltă treaptă a ierarhiei tronau prea mulți oameni trecuți de vârsta a treia, care păreau să facă cu degetul generației ce venea puternic din urmă. De altfel, toamna anului 1991 avea să dovedească mai clar ca niciodată că aripa reformatoare a Frontului Salvării Naționale nu era pe placul conservatorilor, nostalgicilor. Această cauză a provocat și efectul: conservatorul domn Ion Iliescu îl înlătura pe reformatorul Petre Roman. Experiența învingea priceperea. Europa asista extrem de atentă la toate aceste lucruri. Europa avea acum un ochi critic: terapia de șoc a primului guvern post decembrist eșua contrar voinței, pentru că Iliescu nu era nici celebrul Václav Havel, nici vestitul Lech Wałęsa, fostul lider al „Solidarității” poloneze. Iliescu era un om crescut cu idei socialiste, simplu, onest, sărac, liber cugetător, popular prin zâmbet, calități generale care nu interesau Occidentul.

Mai mult decât atât, la români s-a petrecut un veritabil paradox. Acesta consta în aceea că foștii deținuți politici din închisorile comuniste, ajunși persoane publice, lideri marcanți ai formațiunilor istorice, erau primiți cu reticență de către majoritatea populației. Cu neîncredere. Radu Câmpeanu, Ion Rațiu, Corneliu Coposu, Constantin Ticu Dumitrescu și alții nu erau populari, sau cel puțin așa era impresia dorită de adversari. Convulsiile politice, amânarea măsurilor de reformă, nerespectarea prin aceasta cu organizațiile financiare internaționale aveau să întârzie la nesfârșit o Românie prosperă, democratică, ori inclusă în forurile europene. Căderea guvernului în septembrie 1991 a însemnat, conform adevărului istoric, rămânerea în urmă a României față de mai „grăbitele” Polonia, Ungaria, Cehia și nu numai. Generația tânără din România s-a numit generație de sacrificiu, începând cu

Timișoara și terminând cu zilele noastre. Evitând o pensie și un trai liniștit, în afara politicii, bătrânii fostului eșalon doi, poate nu toți, considerau în mod inexplicabil că lumea se termină odată cu ei. Că tinerii trebuie să mai „crească”, uitând că mentalitățile se mai și schimbă, că nu se poate trăi printre amintiri. Tinerii de după *89 s-au văzut nevoiți să înlocuiască sacrificiul sângelui cu cel al luptei pentru supraviețuire, să alerge după locuri de muncă, după mirajul muncii „la negru” în afara țării, după o viață care era nici pe departe cum crezuseră că va fi după căderea dictaturii. În paralel cu generația de sacrificiu, „greii” politici s-au împiedicat în propriile soluții economice. Străinii s-au trezit că România încă nu poate fi țara afacerilor. Că birocrăția și corupția sunt încă la putere cu parcă mai mult avânt. Că descentralizarea funcționează greoi sau deloc. Că băncile acoperă necesarul îmbogățirii peste noapte a veșnicilor datornici. Că sistemul bancar este de fapt o cacealma. Că românii visează mult și adoră jocurile Caritas, Gerald și altele de tip piramidal. Că fondurile de investiții reprezintă tot un joc, dar cu aspect legal. Bulversată de multitudinea erorilor politice comise de foștii comuniști renegați de Ceaușescu, Europa nu a mai înțeles nimic, preferând să aștepte. Ciocnindu-se inevitabil, generațiile vechi cu cele noi, s-a ajuns la un peisaj colorat al orgoliilor din care spre dezamăgirea speranțelor născute la Revoluție, foștii activiști de partid aveau să facă totul pentru a învinge suflul transformărilor benefice. Foștii secretari de partid au cucerit puterea absolută aruncând România într-o izolare groaznică, până la sfârșitul secolului trecut. Cine avea să piardă? Generația tânără, generație de sacrificiu care avea să ajungă la capătul răbdării și să se izbească mai ceva ca arheologii de fosilele mentalităților din anii socialismului „multilateral dezvoltat”. Neexistând premisele apariției rapide a clasei de mijloc, păturile sociale s-au împărțit în două: bogați și săraci. Cu toate acestea, libertatea avea să fie înțeleasă în fel și chip. Dacă până la căderea lui Ceaușescu românii nu aveau de unde să-și cumpere hrana, acum nu mai aveau cu

ce s-o cumpere, deși se găsea din abundență. Mulți tineri, dar și oameni în toată firea au fost nevoiți să se umilească la muncile de jos peste hotare, în timp ce în țară populația plătea din buzunarul propriu incapacitatea aleșilor. Veșnic auster, bugetul României trebuia să se împartă din nimic tuturor. Doar facilitățile marilor rechini politici aveau să fie megalomane. Delegații internaționale fără efect pentru omul simplu; cheltuieli protocolare și ale stufosului aparat birocratic. Multe sume de bani erau alocate aiurea pentru ca burțile unor politicieni nepăsători să atârne rușinos peste privirile hămesite ale unui popor silit să suporte prin suferință proprie lipsa de bun simț a celor „aleși” la vot, sosiți peste noile vremuri cu educația comunistă din trecut. Din fericire, odată cu trecerea anilor, oamenii s-au văzut tot mai bine informați... Publicații în sfârșit independente au apărut în chioșcuri și pe tarabe, oferind populației însetate de adevăr ceea ce până după Revoluție era imposibil. Jurnaliști experimentați au fondat ziare și reviste astăzi cunoscute de toată lumea, devenind în scurt timp lideri de opinie prin editoriale verticale și apariții televizate pe noile posturi care de acum concureau o Televiziune Română tot mai ștearsă... Românii nu mai urmăreau doar două ore pe seară, dimpotrivă, invazia rețelilor de cablu permiteau nenumăratelor posturi străine să creeze insonii și nemaiîntâlnită curiozitate. Oamenii de afaceri au speculat această sete nebună de cunoaștere și de informare a telespectatorilor și astfel s-au creat în timp adevărate imperii media. Dar cei care au suferit din cauza ambițiilor înmulțite la toate nivelele, au fost tinerii, adevărații învingători ai comunismului.

POLITICA INTERNAȚIONALĂ ÎN ANII '90 - 14

Principiul „dominoului” a cuprins republicile socialiste sovietice. De sub influența Moscovei aveau să încerce să se desprindă popoarele Uniunii conduse de Mihail Gorbaciov. Rând pe rând, Ucraina, Belarus, Uzbekistan, Țările Baltice, Republica Moldova, Georgia și altele își declarau independența împiedicând comunismul să înainteze victorios în istorie. În Federația Rusă apărea

un nou lider, Boris Elțin, dar principala putere mondială avea să rămână, cel puțin aparent, S.U.A. Odată cu destrămarea blocului sovietic, politica externă a guvernului de la Washington avea să afecteze tot mai multe părți ale globului. Prima intervenție de anvergură a forțelor armate americane, susținute de o coaliție internațională, sub egida O.N.U. a fost împotriva Irakului. Președintele irakian, Saddam Hussein, tocmai dăduse ordinul invaziei împotriva Kuwaitului bogat în zăcămintele petrolifere. Atacând cu ajutorul aviației militare, flotei navale și renumiților pușcași marini, în aer, pe mare și pe uscat, micul emirat este eliberat grabnic. Între timp, președintele S.U.A., George Bush, pierde alegerile în favoarea democratului Bill Clinton, cel care avea să joace un rol primordial în zonele fierbinți ale globului. În Yugoslavia, izbucnea războiul civil. Fostele republici se separau prin războaie crâncene de Belgrad. Pe noua hartă a Europei apăreau Croația, Bosnia-Herțegovina, Slovenia, Serbia, Macedonia, Muntenegru... mai apoi se diviza și Cehoslovacia dar din nou pașnic. Vărsarea de sânge continua însă așa cum se întâmpla din cele mai vechi timpuri în Orientul Mijlociu, unde palestinienii erau veșnic adversarii Israelului. America acționa pretutindeni în lume în numele democrației iar formidabila putere economică părea de nezdruncinat. Se abținea însă de la intervenții prompte acolo unde Moscova era aproape, cum s-a întâmplat în Transnistria condusă de Smirnov, republică auto proclamată și nerecunoscută în plan internațional, fiind de fapt o mică parte a Republicii Moldova. Aici, Armata a IV-a rusească veghea temeinic pentru ca influența moscovită să nu dispară. Teamă că Republica Moldova s-ar putea uni cu România, țara mamă, îi cuprinsese pe liderii ruși ca o boală a imperialismului de acum muribund. Armele nu mai erau cele binecunoscute. Nici măcar acelea nucleare. Acum, Războiul Rece dispăruse, lăsând loc celui economic. Dar rezervele subterane ale Federației Ruse nu puteau fi trecute cu vederea. Încrângătura posibilităților economice de o parte

și de cealaltă ofereau un tablou mondial redesenat pentru alte timpuri, pentru altfel de politică. Ușor, ușor, Europa se dorea a fi cât mai unită. Dolarul avea de acum o monedă rivală tot mai puternică, denumită până la urmă sugestiv, euro. Piața Comună devenea Uniunea Europeană și astfel, războiul economic izbucnea dintr-odată de o parte și de cealaltă a Atlanticului. Dar în mod tacit, căci puternica Alianță militară N.A.T.O., rămasă fără adversar în urma desființării Pactului de la Varșovia, era condusă în fapt tot de S.U.A. Aceasta avea să intervină mult mai târziu, împotriva Serbiei acuzate că întreține în sud-estul Europei „butoiul cu pulbere”. După Saddam Hussein, era rândul lui Slobodan Miloșevici să se ia „la trântă” cu adevăratele principii democratice dar mai ales cu formidabila mașină de război americană. În paralel, Federația Rusă se confrunta cu rebeliunea cecenă unde armata rusească avea să dea greș pentru că mica țară se opunea eroic și genera un conflict sângeros creând astfel o pată veșnică pe obrazul Moscovei. Între timp, au loc noi aderări ale fostelor țări socialiste la N.A.T.O. Deși depusese prima scrisoarea de intenție, prin fostul ministru de externe Teodor Meleșcanu, România este amânată în reuniunea de la

Madrid, alături de Bulgaria. Reformele economice și militare nu mulțumeau și trebuiau să continue. România ducea o politică externă după cum îi cereau interesele, dar uneori cu prea mult entuziasm poate nejustificat Europa nu era întotdeauna de acord cu America. România trebuia să fie mereu de partea amândurora și să jongleze prin reprezentanții săi cu mare pricepere pentru a nu provoca mai marilor lumii încruntatul sprâncenelor. Dacă în interior lucrurile mergeau greu pentru toată lumea, în schimb la politica externă românii s-au dovedit încă o dată suficient de pricepuți cât să fie apreciați, chiar cu rezerve, de către Lumea Nouă și cea Veche.

TONY ÎȘI TRĂIEȘTE VIAȚA – 15

Tânărul român se strecura printre anii care treceau cu repeziciune și obstacolele pe care le întâlnea în viața de

zi cu zi îl ambiționau și mai mult, determinându-l să reușească acolo unde mulți dădeau greș. După moartea tatălui său devenise un alt om. Se maturizase dintr-odată, cuprins de griji și de realitățile existente pe care le descoperea în jurul lui la fiecare pas. În fiecare duminică își făcuse un obicei, lăudabil de altfel, de a se duce la mormântul părintelui care îl părăsise pe neașteptate. De acum, totul depindea de el și încetul cu încetul, problema supraviețuirii se transformase într-o luptă continuă cu viața pe care o trăia intens, cu scopuri și gânduri tot mai mari. Un lucru îl surprindea permanent, acela că Rosa nu dispărea din sufletul său, deși trecuseră mai bine de doi ani de la momentul în care îi trimisese acea scrisoare. Ana Maria rămăsese și ea în amintirile sale ca un prilej al împlinirii sale bărbătești căci de iubit nu a putut să o iubească niciodată. Intrase la Facultatea de Management, dar aici avea permanentă nevoie de bani și muncea zilnic, până cădea pe brânci, ca să își poată cumpăra cele trebuincioase studiilor dar mai ales ca să poată avea grijă de mama sa tot mai mândră de propriul copil. El plătea aproape toate facturile tot mai insuportabile și pe deasupra trebuia să facă față vieții de student, atât cât se putea. Căci pentru el nu existau distracții, nici măcar banale plimbări. Privea către ceilalți studenți cum trăiesc și realiza că el este altfel. Promovase spre lauda lui examenul de Bacalaureat, la terminarea liceului, cu nota 10 pe linie. Vișan ajunsese un infractor notoriu și acum se afla la penitenciarul Rahova. Ana Maria promovase și ea, tot cu notă mare dar o luă pe drumuri greșite și rămase însărcinată de timpuriu cu un arab cu care se încurcase într-una din aventurile ei nocturne. Ca un paradox al destinului, prietena Anei Maria, blonda Ramona, era colegă de facultate chiar cu Tony și ca o domnișoară care se respectă, întrerupse orice relație de prietenie cu amica ei care îl sedusese pe Tony, dând-o astfel uitării. Ramona era una dintre singurele colege cu care Tony izbutea să discute mai mult de câteva minute. Tânăra îl descoperea abia acum cu adevărat pe băiat, așa cum este el ca om și

începu să îl simpatizeze. Dar nu îi spuse și nici măcar nu încercă să îi dea de înțeles. Însă cu fiecare zi care trecea, întâmplarea dar și nevoia îi aducea pe cei doi față în față. Examenele din sesiune erau grele și ajungeau să se încurajeze reciproc. Cursurile nu se găseau decât pe bani grei și profesorii aveau pretenții la care nu se așteptau. Fiecare dorea ca lucrarea scrisă de el să fie cumpărată. Cele mai grele erau examenele orale și foarte curând, Ramona și Tony ajunseră să repete împreună, considerând că așa le este mai ușor. Fata era cinstită în felul ei și chiar săritoare. Surprinzător, între ea și mama băiatului se înfiripă o simpatie reciprocă și vizitele tinerei se întetiră. Uneori, când Tony era plecat la serviciu, stăteau amândouă și își țineau de urât. Căci băiatul se angajase la o firmă de calculatoare, noile pasiuni ale românilor. Ajunsesse priceput și secretele aparatelor „minune” erau din ce în ce mai puține pentru el. Știa să instaleze programele, știa să le repare, știa să tehnoredacteze și din aceste motive, Tony începu să câștige bani frumoși, dar pe merit. Internetul pătrundea în România ca un musafir așteptat îndelung și din acel moment, la români se iscă isteria. Telefonია mobilă și internet-cafe-urile se împrăștiară ca un virus iremediabil și Tony într-adevăr făcuse salturi uriașe. Urmă și cursurile unei școli de șoferi și începu să pună bani deoparte ca să-și cumpere o mașină. Și timpul trecu iar primul an de facultate se termina pe nesimțite.

Undeva la mijlocul lunii iulie, Tony fu nevoit să plece într-o delegație pentru două zile. Între timp, Ramona găsi fără să vrea prilejul de a ține companie mamei lui Tony, preferând-o în locul colegelor bârfitoare și a băieților care insistau în zadar să iasă cu ea. De fapt, semăna cu tânărul întrucâtva la comportament și asta o mira chiar și pe ea.

Tony plecase de două zile și nu dăduse niciun semn de viață. Ramona și mama băiatului tocmai îl „bârfeau” pe tânăr când, deodată, tresăriră amândouă speriate. Chiar în momentul acela, un disperat, probabil vreunul dintre vecini, claxona prelung în fața blocului, fără să pară că se va mai opri vreodată. Cele două nu mai putură suporta și

mânate și de curiozitate, scoaseră capul pe fereastră să-l vadă pe cel care făcea atâta hărmălaie. Nu mică le fu mirarea când descoperiră că la volanul mașinii se află chiar Tony. Tânărul își împlinise unul dintre primele sale vise. De acum, era proprietarul unui autoturism, e-adevărat, marcă mai veche, dar asta conta mai puțin. Îi făcură cu mâna și peste numai câteva minute se revăzură cu atâta bucurie de parcă băiatul s-ar fi întors de cine știe unde. Ramona se trădă singură și-l îmbrățișă pe colegul ei cu căldură. Uitase că nu trebuia să îi arate simțămintele ce le nutrea față de el. Dar chemarea inimii, câteodată nu te iartă și te îndeamnă să faci lucruri pe care încerci din răsuputeri să le eviți.

— Te-ai întors șofer! îi zise fata luminată.

— Ei aș, replică Tony, nu vezi ce „hârb” este? E luată la „second hand”.

— Dar arată destul de bine, îl încurajă Ramona. Să o stăpânești sănătos.

— Mulțumesc, colega’.

— Haideți să serviți masa, îi îndemnă mama băiatului. Hai, Tony, oi fi obosit și flămând de pe drum.

— Eu, nu vreau să vă deranjez. Poate că aveți multe de vorbit și ar fi mai bine să mă retrag, spuse fata politicoasă.

— Nu, nu, nu pleci nicăieri, spuse băiatul, și tu ești de-a casei. La tine ce să faci? Vrei să te vedem iarăși la ușă plângând? Știi bine că taică-tău abia așteaptă să te ia „în gheare”. Crezi că la ora asta mai este treaz?

Nu, tatăl Ramonei nu era niciodată treaz. Bețiv notoriu, alungase pe toată lumea din jurul lui prin comportamentul violent și vulgaritatea care îl caracterizau. Fata rămăsese orfană de mamă încă de la vârsta de zece ani și de atunci se maturizase într-un ritm debordant. De mică se ocupa cu treburile casei, în timp ce tatăl ei cheltuia bruma de bani pe care o câștiga prin cele mai infecte cârciumi, acolo unde băutura era multă și ieftină. Aproape seară de seară își vărsa nervii pe propriul copil și o lovea pe fată fără rezerve, fără motiv. Aceasta îi

călca, îi făcea mâncare, îi spăla rufele și el tot nu era mulțumit. Singura grijă pe care o avea era ca paharul să-i fie veșnic plin. Habar nu avea că fata lui făcuse un liceu, că intrase la o facultate, că are și ea nevoie de o vorbă bună din partea cuiva. Toate acestea nu îl interesau. Pensionat pe caz de boală, nu se mai temea nici măcar de moarte. Căci devenise așa cum era acum din momentul în care rămăsese văduv. În loc să vadă în Ramona mândria lui de părinte, acționa tocmai pe dos, jignind-o și batjocorind-o cu vorbele lui grele, de parcă lumea ar fi apărut odată cu el. Atâta era de ursuz că până și prietenii de pahar, bețivi ca și el, începură să îl evite. Totuși, unul ceva mai luminat, îi spuse într-o bună zi:

— Băi Știrbei, am auzit că e deșteaptă mă fie-ta. Acu' e și la facultate... Ferice de tine bă...

— Du-te mă și lasă-mă cu brașoavele tale. Ce treabă am eu cu studiile ei? Are bani? N-are! Am rugat-o și eu să îmi cumpere o „săniuță” și știi ce mi-a zis purceaua? Că îi trebuie banii pentru cărți și abonament la metrou.

— Păi și ce vrei mă, zise celălalt, să meargă pe jos ca să bei tu?

— Nu, mă, dar cine e mai important: tac'su sau prostiile ei? Să aducă bani mai mulți și dacă n-are de unde să se ducă și ea la „turci” că acolo sunt o căruță de proști care dau banii „cocoloș” pentru două-trei „tăvăleli”.

— Cum bă, o pui pe fie-ta să se prostitueze?

— Da ce bă, știe cineva ce face ea acolo?

Aceasta era gândirea murdară a lui Știrbei, tatăl Ramonei. Iar despre toate acestea fata îi povestise mamei lui Tony și băiatului și iată de ce insistau amândoi ca ea să rămână la masa lor. Fata cedă în cele din urmă dar nu se putu abține să nu privească spre Tony gânditoare. Tânărul îi zâmbi spunându-i:

— Hai să ne plimbăm cu mașina. Ești singura mea amică de încredere, așa că fă bine și nu mă refuza.

Ramona se schimbă dintr-odată la față și încercă să se adune. De fapt, era pentru prima oară când Tony o invita la o plimbare căci în rest conversau numai la el

acasă ori pe holurile facultății. Acum însă era ceva special.

— Mi-ar face plăcere să ne plimbăm împreună. Dar nu trebuie neapărat cu mașina, adăugă ea cu subînțeles.

— Uite, o să mergem și în parc. La terasa din Herăstrău. Fac cinste. Noua mea achiziție trebuie „udată”, nu? Parcă așa se spune.

Ramona era puțin dezamăgită. Tânărul se gândea numai la autoturismul său ca la o izbândă de proporții. Dar supărarea îi trecu repede. Până la urmă, ea era singura persoană cu care băiatul își împărțea bucuria. Dacă în trecut știuse să o învețe pe Ana Maria cum să procedeze ca să îl seducă, acum, când era vorba de ea, devenise neputincioasă. Își alungă aceste gânduri și privi uimită cum Tony se strecoară pe arterele Bucureștilor cu o dibăcie neașteptată. Băiatul conducea cât putea de atent și totuși, ușor îngândurat. La un moment dat, ceva îi atrase atenția în mod special. Ajunseseră într-o intersecție unde un băiat de vreo 12 ani aștepta la semafor cu o perie de spălat parbrize și un bidon cu detergent Tony fu cuprins de amintiri și îl privi pe copil. Când acesta începu să-i spele parbrizul fără să-l mai întrebe, nu se supără. Dimpotrivă, scoase o bancnotă nou nouță din buzunar și o puse în palma băiețelului spunându-i:

— Cândva, am fost și eu ca tine. Cândva, vei fi și tu ca mine.

— Săru' mâna, nene, răspunse copilul fericit.

— Tony, e verde! spuse Ramona.

— Colega, răspunse celălalt, este pentru prima oară poate când un șofer regretă că trebuie să treacă de un semafor.

Bucureștiul este un loc „renumit” pentru aglomerație dar mai ales pentru lipsa locurilor de parcare. În zona Pieței Aviatorilor, denumită acum oarecum nejustificat Charles de Gaulle, tânărul izbuti să tragă mașina pe o stradă lăaturalnică, chiar în dreptul unei guri de metrou. Ca un gentleman ce era, Tony coborî și deschise fetei portiera, zicând:

— Domnișoară, vă rog, Natura vă așteaptă.

Spre surprinderea Ramonei, văzu cum colegul ei îi întinde brațul și atunci se zăpăci definitiv.

— Haide, dă-mi voie să te conduc. Aici nu suntem nici acasă la mine și nici la facultate. Aici suntem LA PLIMBARE. Iar eu am considerat că tu ești singura ființă de pe lume cu care pot conversa liber și în voie.

Ramona îl privi buimăcită și se lăsă dusă în parcul cu pricina, ajungând curând să respire pe malul lacului aerul curat dar și frumusețea acelor locuri. Se așezară pe iarba deasă și stătură așa, în tăcere, privind către apa care se întindea în fața lor ca o oază a regăsirii, departe de vacarmul Capitalei, adânciți în gânduri și eliberați de grijile care îi măcinau zi de zi. Tony se simțea mulțumit de sine. Nu era însă prost deloc și știa ceea ce ea ar fi vrut să nu știe. Faptul că este iubit de această colegă sinceră și chinuită. Îi trecu fulgerător prin minte imaginea Rosei Walker care uitase să-i mai răspundă la scrisoarea în care el își pusese atâtea speranțe. Dar nu spuse nimic în acest sens. Căci ochii care nu se văd, într-adevăr riscă să se uite unii pe ceilalți. Tânărul realizase că distanța este un obstacol aproape imposibil de trecut și de acum se gândea că a sosit timpul să răspundă fetei cum se cuvine: cu respect, căldură și chiar dragoste. Ținea foarte mult la Ramona dar nu se putea îndrăgosti de ea cu niciun chip. Părul de un blond auriu al fetei se răsfirea obraznic în bătaia vântului și trădau o frumusețe pe care tânărul o ignorase atâta amar de vreme. Acum îi luă mâna și îi zise strângând-o într-a lui:

— Știu că mă iubești.

— Cum? bâigui ea uluită de modul direct de a vorbi al băiatului.

— Uite, Ramona, noi ne cunoaștem aproape de o viață. Mă simt dator să îmi cer iertare față de tine. Am greșit.

— Nu înțeleg, mai spuse ea toropită de vorbele lui.

— Ba înțelegi, i-o reteză Tony. Trecutul m-a urmărit permanent și am crezut în lucruri imposibile. M-am retras în singurătate crezând că va sosi ziua în care îi voi putea

spune El un călduros „Bine ai venit sunt fericit să te revăd”.

— Nu vreau să vorbim despre prietena ta din America. Dacă sufletul tău îi aparține și acum, te rog, nu te simți obligat cu nimic față de mine. Vinovat, nici atât.

— Nu cred că se va mai întoarce. Am crezut într-o himeră când tu erai aici, neștiută și retrasă în tine însăși ca și mine. Cred că am început să te iubesc, Ramona.

— Crezi? Dacă e vorba să crezi numai, atunci te rog, nu complica lucrurile.

— Nu, Ramona, nu vreau să complic lucrurile. Vreau să le simplific. Vreau să fim împreună.

— Ești sigur? îl întreabă ea neîncrezătoare.

— Sunt sigur. Ce-a fost a fost. Important este ceea ce este și ceea ce putem face împreună.

Tăcură amândoi. Nu erau singuri pe malul lacului. Perechi de îndrăgostiți își spuneau vorbe calde și ședeau înlănțuite cuprinse de vraja iubirii. Nimeni nu se ferea de nimeni. Fără să mai întrebe, fără să mai spună un singur cuvânt, Tony o cuprinse pe fată cu brațele și o sărută dintr-odată. Întreaga ei ființă renăștea la viață și nu putu să îl respingă. Se întinseră pe iarbă îmbrățișați și în cea mai deplină tăcere se sărutară unul pe celălalt la nesfârșit. El îi mângâia pletele blonde și începu să îi exploreze pe deasupra hainelor întregul corp încălzit de dorință. Ea se afla de fapt într-o altă lume și nu mai realiza nimic din ceea ce se întâmplă, cedând pornirilor lui.

Dar totul se năruie brusc, căci un vapor îi asurzi cu zgomotul pe care îl făcea iar Tony zise brusc:

— Să ne plimbăm și noi. Hai să mergem pe insulă.

— Nu, nu vreau să mergem pe insulă, răspunse ea, de acum răsfățată. Ai promis că mă duci la terasă.

— S-a făcut. Scuzați, am uitat.

— Altă dată să nu se mai întâmple, zise ea triumfătoare, înghesuindu-se sub brațele lui.

Pentru prima oară de când se cunoșteau începură să se plimbe pe aleile parcului ținându-se de mână strâns, de parcă s-ar fi întâlnit după o așteptare sufletească continuă,

după ce ani de-a rândul nu știuse niciunul despre celălalt că există și altă variantă a simplei prietenii care îi lega. Ca un răspuns al naturii, chiar în fața lor tocmai traversau două veverițe peste alee. Acestea se opriră câteva secunde, privindu-i temătoare.

— Uite, uite, strigă fata.

— Le văd. Stai ușor, să nu le speriem.

Micuțele animale spre îndreptară spre ei, surprinzându-i. Tony păși cât putu de ușor și scoase din buzunar un biscuit pe care îl avea cu totul și cu totul întâmplător la el. Apoi se aplecă pe vine și îl întinse înainte. Sufletul omului se simte repede. Mănată de un instinct de încredere, una dintre veverițe țopăi către cei doi mai îndrăzneată ca de obicei și ridicând lăbuțele înșfăcă rapid bucata întinsă de băiat. Apoi, ca la un semn al fricii, se făcu nevăzută în copacul de alături.

— Extraordinar! se minună Ramona pentru a doua oară. Ai vrăjit-o.

— Nu am vrăjit-o deloc. Pur și simplu îi era foame.

— Ba ai vrăjit-o, îl contrazise fata. Altfel, cum îți explici că a venit să ia biscuițele din mâna ta? Vezi, și ele te iubesc. Ai tu ceva care copleșește pe toată lumea...

— Mai ales pe tine, râse Tony, dar fără intenția de a o jigni

— Răule, îl dojeni fata, îmbrâncindu-l. Pe mine nu m-ai copleșit. Pe mine m-ai cucerit.

— Nu mi se pare, o provocă el.

— Ba da, ba da, uite mai zise ea, pune mâna aici să vezi cum bate doar pentru tine.

Tony simți cum fata îi ia mâna și o așază pe pieptul ei. Într-adevăr, inima ei bătea cu putere și la propriu și la figurat.

— Uite, ca să vezi că îmi ești dragă, pune și tu mâna pe a mea. Vezi, o dojeni el cu blândețe, și mie îmi bate. Bine ai venit în viața mea, Ramona.

— Bine te-am găsit, Tony.

— Și acum, urmează o mică gustare. Vă rog, domnișoară.

În schimbul lor nevinovat de cuvinte ajunseseră la terasa unde el îi promisese „o cinste”. Folosindu-se de obiceiul obligatoriu al bunelor maniere, îi trase scaunul fetei, ajutând-o să se așeze cât mai comod.

— Bună seara, le spuse un ospătar care se îndreptase spre ei de cum îi văzuse. Doriți un meniu?

— Da, spuse Tony, mulțumim.

— Îndată, domnule. Pofțiți.

Rămași pe moment singuri, cei doi începură să răsfoiască paginile celor două meniuri pe care tocmai le primiseră.

— Eu vreau o apă tonică și dacă domnișoara este de acord, aș sărbători această seară specială cu un pahar de șampanie. Lângă friptură, bineînțeles.

— Atunci, spuse Ramona, șampanie și friptură să fie.

Peste câteva minute, ciocniră fericiți dar ea nu se putu abține să nu îl întrebe grijulie:

— Tony, nu costă prea mult?

— Am ținut special niște bani pentru o seară cu tine. Și pentru alte seri care vor veni. Nu, Ramona, nu costă mult. Mai mult costă singurătatea și tristețea. De acum înainte, eu sunt tu și tu ești eu. Ce zici?

Dar Ramona plângea. Însă lacrimile care i se prelingeau pe obraz erau cele ale unei fericiri la care nu se așteptase niciodată. Dintr-odată se simțea mică în fața lui Tony, cel care pe vremuri făcea munca de jos prin cartierele Bucureștilor. Cel care acum ajunsesese bărbat în toată firea și era aranjat chiar acolo, cu ea, pentru ea, „la patru ace”. De la lipsurile cele mari provocate de tranziția implementată de guverne incapabile, de la tacâmurile servite ca delicatese pe vremea lui Ceaușescu, Tony ajunsesese să comande masa, măcar din când în când, în locurile de atracție ale Capitalei. Ramona trebuia să înceapă și ea munca la un market, căci se hotărâse să plece din casa tatălui ei violent. Nu voia să îi dea bătrânului niciun motiv ca să spună că îi mănâncă pensia, deși aproape toată se ducea pe băutură.

— Nu te duce acasă în seara asta. Rămâi la noi.

— Tony, spuse fata, și-așa v-am deranjat destul. Nu se poate.

— Haide, știi bine că nu este nicio problemă. Nu vreau să te văd vânătă la ochi.

— Trebuie... trebuie să mă duc acasă în această seară. Am așa, o presimțire sumbră.

— Dă-le încolo de presimțiri. Dormi la noi. Fă asta pentru mine.

Ramona fu atinsă în cel mai sensibil loc. Ușor amețită de șampania consumată, se gândea că Tony are dreptate și că numai dacă ar mirosi-o tatăl ei, oricât ar fi de beat, nu i-ar fi bine deloc. Se simți datoare să precizeze că vrea să știe unde va dormi.

— La mine, ce Dumnezeu. Doar suntem adulți de acum.

— Promiți că vei fi cuminte? Ce-o să zică mama ta?

— Mama nu va zice nimic. Știe că băiatul ei este un om la locul lui. Dacă vrei, dormi în sufragerie. Acolo nu te va deranja nimeni.

— O, nu, zise ea ușor dezamăgită. Căci nici în ruptul capului nu dorea să doarmă fără Tony. Cum o să piardă ocazia care se ivise tocmai când se aștepta mai puțin?

— O, da, glumi el. Știi, eu când dorm mă întind pe tot patul, adăugă, închizând strengărește un ochi.

— Nu-i nimic, o să-ți fac loc, fu răspunsul.

Găsiră mașina la locul ei, căci prin București, furtul autoturismelor devenise o modă. Capitala era luminată mai puternic ca niciodată. Își aminteau amândoi că înainte de 1989, întunericul făcea legea. Acum însă, situația se schimbase puțin, în sensul că iluminatul public nu mai era de mult o problemă. Când ajunseră acasă la el, maică-sa sedea în bucătărie singură, cu o ceașcă de cafea în față.

— Ați venit, copii? îi întrebă, ca și cum i s-ar fi părut firesc să se întoarcă împreună.

— Ramona mamă, poți să dormi unde vrei. Știam că o să înnoptezi la noi. Lasă că e mai bine. Tony e un băiat atent. Dacă nu era el, aș fi murit demult și m-aș fi dus după taică-său „mintenaș”. Eu mă duc la culcare. Sper că o să

visați frumos. Eu, de exemplu, nu prea mai am norocul acesta în ultimul timp. Uite, noaptea trecută, am avut un coșmar că după ce m-am trezit m-au apucat din nou durerile de „șale”. Se făcea că mi l-au prins teroriștii ca pe fata aia și Doamne Sfinte, îi taie un bărbos din acela capul. Și uite așa stăteam cu capul copilului în mână și îl arătam la lume pe fereastră și strigam disperată la toți trecătorii...

Din fericire, femeia vorbea de mult singură. Tony și Ramona dispăruseră în camera băiatului și nu știau nimic despre visul femeii. O grabă ciudată îi determinară să uite să ureze bătrânei „noapte bună”. Erau preocupați să facă ceea ce nu mai făcuse niciunul dintre ei de multă vreme: dragoste. Tony stinse lumina și peste numai câteva secunde se aruncară unul deasupra celuilalt aproape cu sălbăticie, mai pofticioși ca oricând. Fata îi descheie grăbită cureaua de la pantaloni și aproape că îi rupse nasturii de la cămașă. El o dezbrăca la răndu-i și o săruta cu repeziciune de la gât în jos pe tot corpul, până către coapse. Îi mușcă sfârcurile sânilor și apoi își plimbă limba peste pânțele ei, mângâind-o peste tot cu nespusă tandrețe. Fu răndul fetei să-l muște ușor de gât și se așeză deasupra lui grăbită, gata să înceapă ritualul iubirii pe care o aștepta de foarte mult timp. Se sărutară fără oprire și buzele lor se umeziră de dor și de infinită plăcere. Gemetele fetei nu întârziară să se audă și ele deveniră tot mai puternice, atunci când Tony o pătrunse cu toată forța, într-un extaz comun. Orgasmul celor doi „neastâmpărați” se produse atât de intens că fata uită unde se află și scoase un strigăt inconștient:

— Ce bine e! Ce bine e!

Din fericire, bătrâna sforăia de mult. Așa că în afara lor, nimeni nu știe ce noapte romantică dar și sălbatică avură cei doi. Tony se îmbracă ușor și deschise ușa îndreptându-se spre bucătărie. Luă de acolo doza cu frișcă și se întoarse mai provocat ca oricând lângă Ramona. Aceasta îl aștepta goală și nu greșea deloc. Deși era trecut cu mult de miezul nopții, Tony își aruncă hainele în cel mai îndepărtat colț al camerei și o umplu pe fată cu frișcă de

sus până jos, plimbându-și limba în toate direcțiile. Ea procedă la fel și în câteva clipe se îmbrățișară însetați de plăcere apoi nimeni și nimic nu îi mai opri să pătrundă tainele erotismului, una câte una, bucurându-se unul de celălalt încontinuu... Mai târziu adormiră dezbrăcați, spre norocul lor cu ușa camerei încuiată...

PREVIZIUNILE ROSEI - 16

Tânăra americană primise scrisoarea lui Tony. Fu cuprinsă de o emoție pe care timpul i-o curmă treptat și acesta trecu fără ca ea să reușească vreodată să îi răspundă. Tatăl ei, magnatul Walker, intră în politică alături de Partidul Republican și ajunsese în urma unei campanii electorale furibunde unul dintre cei mai respectați senatori. Diplomat priceput, el reuși să aducă până și pe democrați, adversarii lui politici, la păreriile lui despre lupta împotriva terorismului, adevăratul dușman al comunității internaționale apărut în ultimele decenii. În Congres, discursurile se succedau cu o intensitate tot mai mare iar America dădu tonul întregii lumi despre modul cum ar trebui acționat în zonele de conflict ale planetei tot mai zbuciumate de războaie regionale, interetnice ori pe criterii religioase. Statele Unite nu priveau cu ochi buni regimurile ultimilor dictatori ai lumii, puterea cucerită de talibani în Afghanistan, programele nucleare ale Coreei de Nord, scopul radical al organizației Hamas din Palestina și președintele Organizației pentru Eliberarea Palestinei, cunoscutul Yasser Arafat, ajunsese singurul interlocutor viabil pentru O.N.U. și pentru administrația de la Washington. Saddam Hussein era și el bănuیت la rândul său că are un program de fabricație a armelor de distrugere în masă, motiv pentru care se cerea imperativ cale liberă comisarilor de la O.N.U. pentru inspecții în locurile unde se bănuia să s-ar afla fabricile de armament incriminate. Prețul barilului de petrol creștea puțin câte puțin și afacerile lui Walker aveau de suferit în zona Golfului. Magnatul nu era obișnuit să piardă și nu de puține ori își punea mâinile în cap când afla ultimele noutăți de la Bursă. Acțiunile sale scăzuseră simțitor și întreaga planetă

trepida de teama unei noi crize economice mondiale, deși specialiștii asigurau că perioada anilor '30 nu se va mai întoarce niciodată. Fata omului de afaceri asista și ea la acțiunile părintelui său și maturizată mai mult ca oricând, înțelegea să nu fie de acord cu el în multe privințe. Puternicul cutremur din Los Angeles fu și el uitat iar Scott, îngândurat totuși de previziunile de atunci ale fetei, se retrase în locuința sa modestă. Totuși, Rosa se apropiase de el și nu de puține ori îl vizita ca să vadă ce mai face ori ca să îi ceară câte un sfat Degeaba încercase să-l scoată din vizuina lui ca să-l mute într-un loc mai acătării. „Morocănosul” nu renunța nici în ruptul capului la stilul lui de viață. Tânăra nu îl uitase nici pe Tim și se îngrozea de câte ori își amintea în ce fel își găsisese bietul om sfârșitul. Ea devenise o fire extrem de independentă și acest lucru se datora și preocupărilor tatălui ei care veșnic era plecat. Dar ceea ce o caracteriza pe fosta puștoaică, era frumusețea desăvârșită și sufletul cu care era înzestrată. La fel ca și Tony, fata era studentă la Universitate și culmea, tot la Management. Și totuși, refuza avansurile pretendenților care apăreau zilnic în viața ei. Spre surprinderea multora, nu prea avea prietene. Considera că se înțelege mai bine cu băieții, deși nu le permitea să o atingă „nici măcar cu o floare”. La aproape 20 de ani, corpul și mintea i se îmbinau perfect, într-o desăvârșire feminină la care multe tinere femei ar fi râvnit. Unele colege, invidioase, spuneau că este nebună iar acest apelativ era determinat de faptul că Rosa avea obiceiul să rămână cu privirea fixă, fără să audă sau să vadă nimic din ceea ce se întâmplă în jur. Trăsăturile și calitățile ei o făceau puțin excentrică și poate că și acesta era unul dintre motivele pentru care începea să-l înțeleagă pe Scott Avea momente când se hotăra dintr-odată să facă un anumit lucru fără să stea prea mult pe gânduri, indiferent că era ceva bun sau rău. Odată s-a dus la un curs de educație sexuală și a descoperit cu uimire că este singura virgină dintre toate cele aflate acolo, deși unele erau mai mici ca vârstă decât ea. Imediat s-a dus la un doctor care i-

a spus că hormonii nu trebuie ținuti în frâu ci lăsați să se manifeste, imediat cum apare un partener. Fata s-a speriat de modul direct de a vorbi al medicului și l-a întrebat cu tupeu:

— Sunt dornică să fac dragoste. Dar, nu vă supărați, dacă tot cunoașteți atâta lume, nu puteți să-mi găsiți și partenerul de care vorbiți? Pentru că în jurul meu nu este niciunul care să-mi placă. Mă înțeleg cu ei dar nu mă atrag.

Doctorul rămase cu gura căscată. Toți pacienții care veneau la el îl întrebau ce și cum să facă, în niciun caz să caute. Rosa îl privise fix și îi mai spusese fără ocolișuri:

— Nici dumneata nu ești genul. Crezi că m-ar fi interesat câte neveste ai sau câți copii dacă mi-ai fi plăcut? Dar asta e, nu e cazul.

Hotărât lucru, fata se schimbase teribil în toți acești ani. Nu mai era persoana timidă din trecut. Poate puțin mai sociabilă. În cuvintele pe care le rostea, puneă o amprentă de răutate justificată de răutățile unei lumi pe care ea o crezuse mai bună și mai frumoasă. Nu mai era Rosa cea calmă și credulă ca altă dată iar acest lucru se vedea în comportamentul ei cu fiecare zi care trecea. Dar cunoștea bunele maniere, știa când să se folosească de talentul ei în a convinge pe cineva de propriile ei convingeri. Vocea calmă și caldă erau paravanul perfect pentru capriciile de femeie în devenire și totuși în sufletul ei era loc suficient pentru toți cei dragi. Citea mai mult ca de obicei și era însetată să știe totul despre ce se află pe acest pământ ale cărui toane ea le simțea uneori înaintea altora. Așa se face că într-o zi, întâlnindu-se cu Jim, unul dintre puținii ei amici, acesta îi repetă invitația de a ieși cu el la cină, pentru a câta oară... Spre surprinderea lui, Rosa acceptase dintr-odată și în premieră propunerea.

— Uite, îi zise, insiști de săptămâni întregi să mă cunoști, spui tu, mai bine. Vino să mă iei deseară pe la opt

Cu numai o singură oră înainte de venirea lui, Rosa se răzgândi subit și îi telefonă ca să contramandeze întâlnirea.

— Îmi pare rău, Jim, dar astă seară nu se mai poate.
— Dar care este motivul? se interesă Jim dezamăgit
— Vremea. Nu-mi place să ies atunci când starea vremii se înrăutățește.

— Dar... e senin... ce se mai poate întâmpla într-un timp așa de scurt?

— Fulgerele vor brăzda cerul. Vântul va smulge copacii din rădăcină.

— Și va veni sfârșitul lumii... râse Jim amuzat de previziunile Rosei. O.K., am înțeles, nu mai vrei și gata...

— Jim, nu mă înțelege greșit, eu chiar vorbesc serios. Nu tu ești motivul.

Amicul ei închise telefonul îmbufnat și pică ușor pe gânduri. „Nu degeaba circulă zvonul că e nebună”, își spuse. Deodată însă, cerul se întunecă subit și fulgere nenumărate brăzdară cerul. Nu mai dură mult și vântul începu să sufle cu o putere nemaipomenită. Mici vârtejuri se formară de-a lungul șoselelor și luară pe sus felurite obiecte. Jim se îngrozi. Privi pe fereastră și descoperi uimit cum mașina sa se clatină. Aceasta se răsturnă pe o parte și fu dusă de rafale câteva sute de metri, izbind-o de alta. Ploaia începu să cadă și ea cu putere și bucăți mari de grindină se prăvăliră din înaltul cerului, acolo unde norii negrii se adunaseră în timp record. Tunetele tulburau metropola și unii locuitori avură parte de un spectacol sumbru, în care geamurile Gemenilor cădeau sparte de bucățile mari de gheață care continuau fără oprire să se prăvălească peste vestitul Manhattan. Cea care simboliza existența Lumii Noi, Statuia Libertății, rezista însă acestei furtuni nemaîntâlnite până atunci. Atlanticul era mai agitat ca niciodată și navele aflate în larg izbutiră cu greu să facă față valurilor uriașe care se formaseră. Din păcate, unele se scufundară cu ușurință, fiind înghițite de apele învolburate. Ca un miracol, casa Rosei scăpă din această urgie și spre mirarea vecinilor, părea că deasupra și pe o mică distanță în jurul ei ploaia și vântul sunt mai puțin intense. Fata se ridică cu mâinile ridicate către înaltul cerului și rosti grav:

— Oprește-te!

Cu totul întâmplător sau din motive neștiute, furtuna se domoli și peste New York se așternu liniștea. Rosa avusese dreptate. Sute de copaci fuseseră smulși din rădăcini iar mulți dintre ei căzuseră peste miile de mașini parcate de-a lungul trotuarelor. Presimțirile i se adevăra din nou, după foarte mult timp și, deși târziu, tânăra hotărî să se ducă la Scott, salvatorul ei, pentru a-i împărtăși simțămintele ei despre ceea ce urmează să se întâmple.

„Morocănosul” dormea buștean. Ca de obicei, la această oră oarecum târzie, stătea tolănit pe pat, cu televizorul așezat pe abdomen și cu motanul Kiss torcând satisfăcut de ultima cină primită de la stăpânul său. Bătaia puternice se auziră în ușă dar în zadar. „Hai, morocănosule, scoală-te odată.”, își zise Rosa în gând și continuă să bată cu insistență. Aflat probabil în al o sutălea vis, Scott auzi în sfârșit zgomotele de la intrare.

— Ce-i?

— Sunt eu, frumușica.

— Ce-ai pățit fetițo? N-ai somn? o întrebă Scott îndreptându-se spre ușă. Peste câteva secunde, tânăra năvăli în casa fostului agent care privind-o, nu se putu abține să nu o întrebe:

— Măi să fie, ce Dumnezeu ești așa udă?

— Nu știi? îl întrebă fata. Nu ai văzut că a fost furtună puternică?

— Aici, la noi? se miră Scott scărpinându-se după ureche.

— Da, istețule, aici la noi.

— Nici Kiss nu a dat vreun semn...

— Nici nu mă mir. Între tine și el nu e mare diferență.

— Dar tu, Rosa? Tu, ai știut?

— Da, am știut dinainte.

Scott o privi cu aceeași luare aminte ca altă dată. Cum ar fi putut uita una dintre ultimele fraze rostite de ea cu puțin înainte de cutremurul din L.A? „Astăzi Dumnezeu ne va pedepsi din nou. Vor muri oameni. Foarte mulți

oameni.”, spusese ea în urmă cu câțiva ani. Omul îi dezvăluise lui Walker previziunea fetei dar acesta nu a luat în seamă vorbele fostului agent. Pusese totul pe seama întâmplării. Acum însă, e-adevărat, la distanță de câțiva ani, istoria se repeta. Tânăra avea capacități pe care nu și le cunoștea încă prea bine și tocmai de aceea era speriată. Ea îi povesti „Morocănosului” ceea ce se întâmplase cu câteva ore înainte. Omul fu pus la curent cu stările ei și hotărâră să caute împreună o explicație.

— Uite ce-ți propun eu, zise el. Eu, când eram la agenție, am mai lucrat cu persoane asemenea ție.

— Cum? întrebă ea surprinsă. Și de ce nu mi-ai spus nimic?

— Pentru că la tine este altceva. Tu presimți lucrurile la o scară mult mai mare. Tu nu identifici infractori. Tu simți tragediile de proporții, că acestea se produc din cauza naturii sau a oamenilor. De aceea trece multă vreme între previziunile tale. Iar atunci când le ai, trece foarte puțin timp până se întâmplă.

— Nu-i adevărat, îl contrazise ea. Suntem în 1994. Visez ce se întâmplă peste ani. Peste cel puțin zece ani de aici înainte. Dar nu pot să spun nimănui, ar râde toți de mine.

— Mie, poți să-mi spui, fetițo, îi zise Scott cu gravitate, privind-o drept în ochi.

Rosa începu să vorbească, încurajată de încrederea pe care i-o dădea Scott, devenit dintr-odată cel mai curios om din lume. Cuvintele pe care le rostea, veneau de la sine, unul după celălalt, ca o mărturisire neașteptată despre ce a fost ori ce va urma să se mai întâmple. Până și motanul deschise ochii la auzul destăinuirilor fetei, ca și cum s-ar fi așteptat precum animalele de dinaintea Potopului lui Noe să se îmbarce pe Arca Salvării, devenită peste veacuri adevăr și legendă.

— Va fi rău. Anul 2000 nu va însemna Sfârșitul Lumii ci începutul acestuia. Oamenii vor suferi crunt și milioane de vieți omenești vor fi curmate de Marea Urgie.

— Ce înțelegi tu prin Marea Urgie? o întrebă Scott

nedumerit. Nu înțeleg.

— Totul.

— Cât va dura? O lună, două, un an?

— Va dura ani. Ea înseamnă Moarte. Dușmănie între popoarele lumii. Catastrofe naturale. Cutremure. Furtuni. Eruptii vulcanice. Inundații. Arme nucleare care vor scăpa de sub control. Dușmani din spațiu.

— Dușmani din spațiu?! se miră fostul agent. Ce vrei să spui?

— O piatră. Un meteorit. Un bolovan pe care nimeni nu îl va putea opri. Chiar acum se îndreaptă spre noi repede, prea repede...

— Când va ajunge aici?

— Anul 2029. Atunci oamenii deja vor fi mai puțini.

— Dar... ai spus că vezi peste maxim zece ani... murmură Scott.

— Da, dar atunci oceanele se vor răscula și vor mătura cele patru zări. Va fi primul avertisment provocat de Dumnezeu. Celălalt va fi dat tot de El dar prin intermediul oamenilor.

— Adică?

— Adică mai mult nu pot să-ți spun. Poate mă înșel. Și nu vreau asta.

— Măcar dă-mi un indiciu... insistă Scott

— Fie, se învoi Rosa. Dar uite ce este, „morocănosule”, nu lua de bun tot ce spun eu. În fapt, America va fi lovită. Atacată. Și atunci...

— Și atunci?

— Și atunci va începe Al Treilea Război Mondial.

— Cine vor fi atacatorii? Noi nu putem fi învinși de nimeni.

— Tocmai asta e. Nu îi vom vedea niciodată. Doar îi vom bănuî sau ne vor spune ei. Îți aduci aminte de Revoluția din România? Nici acolo dușmanii n-au fost văzuți. Dar se știe cine a ucis?

— Cine, fetițo? strigă Scott.

— Teroriștii. Și mai mult nu pot să-ți spun. Acum o să zici și tu că sunt nebună.

— Nici gând, o contrazise Scott. Dar mă gândesc că dacă tot ce am auzit este adevărat – lucru de care nici nu mă îndoiesc, ar trebui să fie luat în seamă de cine trebuie. Dar trebuie să ne gândim bine. În primul rând, voi avea o discuție cu John. El are întotdeauna un cuvânt greu de spus. Pe de altă parte, nu știu cum va reacționa când va ști că este vorba de tine, care ești copilul lui. Ai avut deja două „cumpene” și crede-mă, nu aș vrea să fiu în pielea lui ca părinte.

— Când spui „cumpene” te referi la răpirea mea și la cutremurul din L.A?

— Exact, micuț. Dar uite ce vreau să te rog: spune-mi despre tine lucruri mărunte, care nu au nicio legătură cu grozăviile despre care mi-ai vorbit Povestește-mi cum s-a întâmplat să-ți dai seama. Ce altceva poți să mai faci? Ce...

Scott nu mai apucă să rostească nici măcar un singur cuvânt Rămase cu gura căscată privind-o pe Rosa care tocmai îi făcea o mică demonstrație. Fata avea din nou privirea fixă și părea absentă. O şuviță din părul ei lung și negru îi căzu peste chipul nespus de frumos, aureolând și mai mult incredibila-i frumusețe. Însuși motanul Kiss se trezi din somnul său neîntrerupt, mieunând pentru prima dată după ani la rând, dar o făcea într-un fel ciudat, caracteristic animalelor care presimt ceva bizar. Și asta pentru că acolo, în modestul cămin al fostului agent, începu să se petreacă ceva incredibil. Întinzând mâna dreaptă către televizorul minuscule aflat în momentul acela pe frigider, dură câteva secunde și acesta porni brusc, deși nu putea fi dirijat de la distanță. Apoi, fata se apropie și puse palma mâinii deasupra lui, la o distanță de numai câțiva centimetri. Apoi ridică brațul către tavan și aparatul fu ridicat de o forță neștiută, deși fata nu-l atinsese nici măcar cu un deget. Îl purtă așa prin cameră, până către pat. Pe urmă îl „așează” ușor și se întoarse către Scott care rămăsese mut. Bietul om, obișnuit cu o mulțime de clarvăzători, folosiți de agenție în situații limită, căzu în noianul amintirilor din Orientul Mijlociu, unde își

petrecuse o mare parte din viață, încercând să dea de urmele celor care acum amenințau prin propriile fapte dar și prin previziunile Rosei. Își amintea că în urmă cu vreo zece ani, unul dintre camarazii săi picase în mâinile unei grupări teroriste din zonă. Din fericire, cel cu care rămăsese avea astfel de capacități. Vedea anumite lucruri la distanță dar nu putea să o facă mereu. Totuși, ajutat de insistențele lui Scott dar și de apriga dorință de a-și ajuta tovarășul răpit, reuși să identifice locul unde acesta fusese dus. În scurt timp, dirijate de la sol, trupele de elită ale americanilor interveniră cu hotărâre și pricepere, reușind să elibereze chiar mai mulți prizonieri compatrioți. Dar reușita se datora inegalabilei inteligențe a agentului Scott, recunoscut pentru vigilența dar și tradiționala șiretenie care făceau din el o adevărată valoare. Iar acum, această vizită nocturnă a Rosei, precedată de furtuna care se dezlănțuise mai devreme peste New York, îi trezea la viață toate simțurile pe care le pierduse cu mult timp în urmă. Era ca și cum s-ar fi născut din nou și privind-o pe tânăra de lângă el, își spuse că a sosit în sfârșit momentul să se întoarcă la viață. Odată cu această seară surprinzătoare, hibernarea lui Scott luă sfârșit

Rosa, ostenită, se pregătea să plece. Se făcuse târziu, își chemă șoferul și curând ajunse acasă, unde căzu într-un somn adânc, lăsându-l pe „morocănos” într-o stare de emoție profundă. Ușor îmbătrânit, fostul agent întinerise subit, ca și cum în zilele următoare ar fi avut nevoie de vigoarea de altă dată. După ani și ani, Scott își dădu seama cât de singur este și privi cu silă în jurul său, spunând cu voce tare:

— Ce vizuină! Aici nu locuiesc eu ci un tembel. Un tembel care nu are nici măcar o damă lângă el. Și tu, idiotule, adăugă adresându-se motanului, să știi că avem foarte multă treabă. Nu ți-e rușine să dormi cât este ziua de lungă?

„— Nu mi-e rușine”, părea să răspundă Kiss. „M-ai învățat altceva? Tu nu tot aia faci?”. Dar Scott, cu toată intuiția lui, nu avea de unde să cunoască gândurile bieteii

pisici. Ridică ușor din umeri și murmură:

— Aceasta este ultima noapte. De mâine, NE TREZIM, mai spuse el, filosofând.

Adormi în cele din urmă, visând un trecut care abia reînvia.

ROSA DEVINE FEMEIE - 17

Dimineața sosi mai repede față de altele, asta pentru că tânăra americană adormise foarte târziu. Un ceas deșteptător începu să sune insistent, tulburând liniștea dormitorului unde Rosa deschise cu greu ochii. Ca și cum nu ar fi fost de ajuns, se auzi imediat și telefonul. Încercă să îl găsească cu ochii închiși, bâjbâind cu mâna întinsă. Dar nu izbuti. Își frecă cu dosul palmei întregul chip și privi ca prin ceață. Văzu telefonul în cele din urmă și îl duse la ureche ușor iritată.

— Da, spuse ea.

— Rosa, sunt Jim.

— Bună, Jim.

— Eram îngrijorat în privința ta. Ai avut dreptate aseară. Voiam să-mi cer scuze că nu te-am luat în seamă.

— Nu este nevoie, Jim, îl liniști ea. Nimeni nu m-ar fi crezut. Dar tu ce faci?

— Sunt în regulă. Dar...

— Dar?

— Mașina mea e zob. Însă nu mai contează. Când crezi că ne putem vedea totuși?

Rosa, buimăcită de somn, avu totuși puterea să se enerveze, și pe bună dreptate. Individul acela insista în cele mai nepotrivite momente. Era prea tulburată ca să facă față unei noi discuții de care nu avea niciun chef.

— Uite ce e Jim, zise. Încearcă să mă uiți. Nu-mi placi. Și chiar dacă mi-ai plăcea, ACUM nu pot să îți răspund în niciun fel. Îți mulțumesc că m-ai sunat dar e suficient.

— Dar, Rosa...

Jim nu mai apucă să spună nimic. Fata închisese imediat telefonul și se întinse din nou pe patul mare, înfundându-și fața în cearșaf. Își puse o pernă deasupra

capului și curând gândi mulțumită: „Ce bine e să dormi. Numai să nu mă mai deranjeze cineva că voi face o crimă. Mai dă-o încolo de școală. Azi nu mă duc”. Adormi din nou dar un nou vis nu întârzie să o tulbure și mai mult. Se făcea că Jim o trage puternic după el într-o direcție necunoscută, fără ca ea să se poată opune ori să rostească vreun cuvânt. Era noapte și pustiu în jurul lor. Mergeau pe o punte deasupra unei ape și aceasta se legăna inexplicabil de violent. Bărbatul continua să o tragă după el cu pași repezi și când încercă în sfârșit să se opună, acesta o bruscă iritat și puntea se rupse în două, aruncându-i în vârtoare. Jim încercă să o susțină dar nu izbuti. Deși era un bun înotător, fu înghițit de apele agitate. Exact în momentul când fata urma să se scufunde, un braț imens și puternic o prinse și de pretutindeni răsună vocea pe care o auzise pe plaja Californiei: „Te-am prins! Nu ai știut până acum că tu ești nemuritoare?”

Rosa tresări speriată și strigă:

— Dumnezeu, cine sunt eu? De ce mă chinui? De ce nu mă lași să trăiesc liniștită, ca toți ceilalți?

Dar nu îi răspunse nimeni. Doar Margaret, menajera casei, năvăli în camera fetei, atrasă de strigăte și întrebă îngrijorată:

— Ce este fetițo? Ce-ai pățit?

Tânăra o privi pe femeie și răspunse oftând adânc:

— Nimic, nu am nimic. Am avut un coșmar. Te rog, nu trage draperiile. Lumina îmi face rău.

Dar Margaret nu o ascultă. Bombăni scurt:

— Ești speriată. Îți aduc un ceai fierbinte, poate te mai liniștește, adăugă, eliberând fereastra. Valuri de lumină inundară camera fetei și razele unui soare care de acum se înălța impetuos pe cer, pătrunseră și ele, odată cu noua zi.

— Te rog, Margaret, vreau să fiu singură. Îți mulțumesc pentru grija pe care mi-o porți, dar uneori mă sufoci. Nu vreau niciun ceai. Nu vreau niciun musafir. Astăzi nu vreau nimic. Înțelegi?

Bătrâna o privi atentă și îi zise cu voce gravă:

— Ai început să semeni și cu biata maică-ta. Doar ea mă repezea așa când nu îi era bine. Apropo, am uitat să-ți dau vestea cea mare: ăștia care vă prostiți cu concursurile astea, sunteți norocoși. Ai primit ieri o scrisoare. Cică în ea e o listă pe care ai fi trecută și tu.

Rosa se luminează la față dintr-odată. Participase prin poștă la un concurs unde cele mai bune proiecte de management erau premiate cu o excursie la Cannes, în sudul Franței.

— Dă-mi-o repede! strigă ea înviorată.

Biata femeie dispăru și se întoarse ținând în mână un plic mare. Fata se repezi să o desfacă și citi pe hârtia de dinăuntru câștigătorii concursului, în ordinea locurilor: Pe primul loc se afla ea, Rosa Walker. Pe locul următor, Tony Popescu, România...

Nu mai putu să spună nimic. Se prăbuși cuprinsă de o imensă emoție și Margaret nu mai apucă să o sprijine. Fata se afla întinsă la podea. Era într-adevăr prea mult. Mâna unui destin pe care ea nu mai putuse să îl prevadă intervenea din nou, în cel mai neașteptat chip cu putință. Trecuse ceva vreme de când nu se mai gândise la amicul ei din România, cel care o impresionase prin suferința lui în iunie 1990. Scrisoarea pe care o primise de la el o mai păstra și acum ca pe un document de valoare dar atât și nimic mai mult. îl știa sărac, prăpădit și ca vai de el. Nu avea de unde să cunoască ambiția băiatului provocată chiar de ea. Din atâtea milioane de tineri talentați de pe întreg globul, se nimeriseră tocmai ei doi pe aceeași listă și lucru și mai ciudat, pe primele două locuri. Pentru prima dată după despărțirea de la spitalul din București, aveau să se revadă, dar în ce condiții! în ce loc!

Rosa se trezi din leșin, datorită îngrijirilor acordate de medicul familiei, chemat în grabă de menajeră. Apoi se gândi cum va arăta revederea ei cu băiatul care acum cucerea pas cu pas treptele succesului! O reușită în viață de care răposatul său tată ar fi fost mândru. Dar ce va spune părintele fetei? Cum va reacționa Walker?

Nu mai conta. Rosa nu știa dacă să se bucure sau nu.

Pentru prima dată se întrebă cât loc mai are Tony în inima ei și dacă nu cumva este prea târziu pentru sentimentele trecutului. Curiozitatea feminină o îndemnă să se întrebe dacă tânărul are cumva vreo iubită și cam cum ar arăta aceasta. Care este viața lui. Cum gândește. Dacă o mai ține minte, deși nu l-a încurajat niciodată cu vreun semn de viață. Își aminti în ce hal fusese bătut și se bucură că dintre imbecilii de care avea parte nu alesese nici măcar unul. Își adună simțămintele și se bucură că avea să se revadă cu un chip drag. Dar în sufletul ei se petrecea acum ceva neașteptat. Nu avea răbdare. Se decise să viziteze România înainte de perioada excursiei. Iar cinstită cum era din fire, avea să îi aducă tatălui la cunoștință acest lucru. Cu tot libertinismul care o caracteriza, nu putea să treacă peste voința lui Walker.

— Te voi convinge, spuse ea privind-se în oglindă.

De acum ceasul arăta miezul zilei. Se dezbracă de halat ca să intre să își facă un duș și peste câteva minute se bălăcea cu nesaț în apa caldă. Se mai întinse cu capul de marginea căzii și privi așa în gol. De seara trecută și până în secundele acelea, în viața ei se succedaseră o sumedenie de evenimente care o copleșiseră. Furtuna, discuția cu Scott, coșmarul din vis, insistența lui Jim, viitoarea revedere cu Tony, leșinul, toate se strânseseră într-un timp scurt. Era surprinsă de ceea ce i se întâmplă în permanență și își dori în premieră pentru felul ei de a fi ca cineva să îi fie alături, să o strângă în brațe, să o mângâie și să o sărute neîncetat... Voia să fie iubită, măcar pentru puțină vreme. Se întreba ce este dragostea și oare cum se manifestă aceasta? Așa cum se întâmplă multor femei în viață, Rosa devenise vulnerabilă. Trăia un moment de slăbiciune și lângă ea nu se afla nimeni. Își închipuia mâinile unui bărbat plimbându-se cu sete peste corpul ei și își spuse cu glas tare:

— Vreau și eu să văd cum e! La urma urmei, trebuie să-mi încep și eu viața sexuală. M-am săturat să aud șușoteli pe la spatele meu. Destul că toți mă consideră nebună.

Se ridică din apa fierbinte și își aruncă un prosop peste ea. Apoi se privi din nou în oglindă și își mângâie singură sânii, privindu-i. Ardea de dorință. Însă nu îi era dor de nimeni. Voia pur și simplu să facă sex.

Se gândi la Jim. Cu numai două ore înainte îl repezise și îl alungase din viața ei. Dar nu era un bărbat urât. Nici măcar prost. Avea însă obiceiul să folosească cuvinte vulgare care nu întotdeauna erau rostite când trebuia. Se îndrăgostise de Rosa de la prima vedere, dar câți nu se îndrăgostiseră de ea așa... Pe toți îi respinsese. Doar Jim nu renunța cu niciun chip și tânăra se văzuse nevoită să îi spună direct că nu o interesează persoana lui, deși erau cât pe-aici să iasă împreună. El era de înălțime medie, blond, cu niște ochi de un verde năucitor. De fapt, avea mare succes la femei. Doar Rosa îi rezista și acest lucru îl provoca și mai mult. Dorea cu orice preț să o seducă. Nu tânjea după banii ei, căci avea destui. Dar frumusețea fetei îl fascinase.

— Hai mă, murmură Rosa în timp ce își lua halatul pe ea, să te vedem ce ești în stare. Prea vorbesc toate de tine pe la colegiu...

Luă telefonul mobil și îl sună pe Jim. Acela, văzându-i numărul cu siguranță, nu întârzie să răspundă:

— Rosa?

— Chiar ea. Știi, e rândul meu să îmi cer scuze. Nu știu ce am avut de dimineață.

— Nici eu nu știu ce-ai avut Eram îngrijorat, repet. Recunosc că aseară, când mi-ai spus de furtună, te-am considerat nebună.

— Și aveai dreptate să crezi asta. Dar acum vreau să te întreb: mai rămâne valabilă invitația ta? Mai...

— Dacă rămâne valabilă? o întrerupse Jim. Nici toate uraganele lumii adunate laolaltă nu or să mă împiedice să te invit de câte ori am ocazia. Bineînțeles că este valabilă invitația.

— Atunci, vino acum la mine direct.

Jim rămase mut de uimire și era gata să scape telefonul din mână la auzul acestei solicitări neașteptate.

— Acum? Nu deseară?

— Nu, îi porunci ea, vii acum. O să ne petrecem împreună și după amiaza, și seara și... dacă faci ce trebuie... și noaptea!

Tânărul bărbat se întrebă dacă nu cumva este victima unei farse și o întrebă:

— Rosa, ești sigură?

— Vino. Te aștept la revedere.

Trase draperiile. Oricum, soarele trecuse de cealaltă parte a clădirii și în camera tinerei se făcu din nou întuneric. Pe un suport anume conceput, se afla un glob pământesc. De fapt o veioză. Rosa îl porni răsucind butonul și se așeză cu bărbia în palme privind-l. Acesta se aprindea tot mai mult. În dreptul S.U.A., străluceau stelutele statelor componente. Se ridică ușor amuzată și puse degetul pe una dintre ele zicând:

— Aici mă aflu eu!

Era mândră de America, țara ei natală. Tărâmul făgăduinței, cum i se mai spunea. Țara tuturor posibilităților. Locul unde milioane de refugiați veniseră să caute o viață mai bună. Citise câteva cărți pe care și acum le mai avea în biblioteca ei imensă cu care se mândrea, în care erau descrise convoaiele de amărâți care veneau aici cu alte speranțe, de mai bine, încă din cele mai vechi timpuri. Căci America a fost încă de la descoperirea ei un magnet imens pentru cei nerăbdători să o cunoască. Primitoare de peste două secole, ea dăduse odată cu Declarația de Independență semnalul întregii lumi despre gustul libertății. Oamenii de pe tot cuprinsul planetei deveniseră americani în inimă și în suflet, atrași de pământul acesta pe care Cristofor Columb îl crezuse al Indiilor. Mai întâi Estul, apoi Vestul sălbatic se dezvoltară la nesfârșit, prin sacrificii umane de neimaginat. Aici a fost abolită sclavia și oamenii au devenit egali. Aici NIMENI nu a putut vreodată să impună vreo doctrină utopică iar comunismul nu a existat niciodată. O constituție puternică a pus bazele celei mai respectate democrații de pe mapamond și valorile umane au fost răsplătite pe măsură.

Se auzi o bătaie în ușa. Rosa tresări și se întrebă dacă nu cumva făcea o greșală chemându-l pe Jim. Era însă prea târziu. Se duse să îi deschidă și îl întâmpină cu voce gravă:

— Bine ai venit! Hai, intră mai repede, ce-ai rămas așa?

Jim încremenise. Rosa îl primise îmbrăcată doar cu halatul pe ea și pieptul i se vedea în toată splendoarea lui, astfel că tânărul nu mai înțelegea nimic.

— Să trag zăvorul, spuse ea. Margaret nu prea știe să ciocăne.

— De ce încui ușa? întrebă celălalt cu naivitate.

— Ia loc pentru început, îi zise fata. Ce bei?

— Păi... cu ce ocazie?

De acum, Rosa se înfurie și deveni ea însăși, astfel că îi spuse direct și fără ocolișuri:

— Cu ocazia faptului că o să fii primul bărbat care o să mi-o tragă.

— Care ce?! întrebă Jim zăpăcit de-a binelea.

— Exact cum ai auzit.

Dispăru câteva secunde undeva în spatele lui și îi întinse un pahar:

— Whisky cu gheață.

Ciocniră și apoi băură până la fund licoarea cu pricina. Fata mai turnă încă o dată și încă o dată... Apoi se întinse pe pat și îi spuse făcându-i semn cu arătătorul:

— Vino...

Jim nu mai așteptă încă o dată această invitație. Se așeză lângă ea dar nu cuteză să facă mai mult.

— Ce este? șopti ea. Toate spun că ești bun. Ia să vedem, e un basm, sau un adevăr?

Tânăra îi puse mâna între picioare și începu să frământa încet cu degetele, până când Jim se excită.

— O-ho, spuse ea, ce-avem aici? „Asta” e...

Dar nu mai apucă să continue. Căci bărbatul de lângă ea o mângâia de acum în cele mai fierbinți locuri, făcând-o să tremure. Sfârcurile sânilor ei scăpară între buzele lui Jim care își pierduse controlul. La un moment dat, el o

întoarce pe o parte și o sărută peste tot, dornic să simtă plăcerea la care visase de atâta timp...

Se dezbrăcără complet și Rosa deveni prizoniera propriului moft. Dar începu să-i placă îndrăzneala care o determinase să provoace aceste clipe în care în afara dorinței de a fi dezvirginată, dragostea reală lipsea totuși cu desăvârșire. Tânărul o apucă ușor de mijloc și o trase sub el. Fata își încolăci picioarele în jurul lui și îi zise:

— Ai grijă... e prima oară...

— Știu, o liniști Jim. Dar te iubesc prea mult ca să îți provoc durere. Durează puțin, doar câteva secunde...

În clipa următoare, pe chipul fetei începură să se pre lîngă câteva lacrimi.

— Oprește-te, îl imploră, mă doare!

Dar era prea târziu. Cu o mișcare bruscă, într-o singură fracțiune de secundă, Jim o pătrunse cu putere, fericit că intră într-o lume a extazului la care aproape că încetase să mai spere.

— Dumnezeule! strigă din nou Rosa, simțindu-l pe Jim înăuntrul ei.

— Taci, îi spuse el cu voce blândă.

— Ia-mă, ia-mă, îi răspunse Rosa înfierbântată. Durerea și plăcerea se amestecau în simțurile fetei care devenise femeie.

PERIPEȚII NOCTURNE - 18

Rosa și Jim petrecură ore întregi împreună, uitând de trecerea timpului, care uneori era atât de grăbit. De când îl simțise prima dată, femeia din ea ieșea la iveală, ca un efect al curiozității extreme, ajunsă la apogeu mai mult ca niciodată. Nici măcar nu o duruse așa cum s-ar fi așteptat. Bărbatul de lîngă ea era suficient de experimentat ca să îi poată alina suferința de moment și mai mult, să-i provoace plăcere, lucru rar întâlnit în cazul celor ca ea. Întreaga cameră a Rosei arăta de parcă în ea se petrecuse un război amoros, purtat cu sălbăticia instinctului primar. Și chiar așa era. Hainele celor doi zăceau împrăștiate pretutindeni, mărturie vie a clipelor în care tânăra hotărâse să pătrundă pe un teren de care până atunci fusese străină.

Transpirară la nesfârșit provocați unul de celălalt și sudoarea lor fu alungată când se hotărâră să meargă la duș împreună. Jim o mângâia ușor cu săpunul iar ea făcea același lucru fericită că în sfârșit reușise să răspundă afirmativ unor reguli nescrise. Plăcerea atingerii reciproce devenise atât de mare că tânăra nu reușea să se mai sature de el, dornică să o ia din nou de la capăt, până când Jim, gâfâind de zor, fu nevoit să o respingă ușor:

— Nu mai pot, murmură.

— Vrei să mai facem o pauză? îl întrebă Rosa cu seninătate, respirând și ea cu greu.

Bărbatul o privi cu uimire și după ce își mai trase suflul, îi răspunse cu hotărâre:

— Vreau să ne oprim definitiv! Avem timp și altă dată. M-ai stors, micuț.

— Altă dată nu va mai fi, i-o reteză fata. Apoi se întinse pe spate răsfirându-și mâinile și picioarele fără nicio jenă și adăugă: de fapt, trebuie să îți mulțumesc. Acum înțeleg, atâta cât pot, de ce oamenii vorbesc așa mult despre sex. Este într-adevăr ceva extraordinar.

— Eu știam că pentru femei, iubirea este mai importantă decât orice...

Rosa însă era de altă părere. Iar această discuție ivită din senin între ea și partenerul ei de „ocazie”, cum îl considera, fără însă ca el să o știe, o atrăgea.

— Vezi, Jim, eu nu înțeleg ceva. Dacă tu mă iubești dar nu îți place s-o faci cu mine, ce se întâmplă? Ce rost ar mai avea iubirea dacă nu ne-am potrivi la pat?

— Aici acționează psihicul, Rosa. Când iubești, totul ți se pare plăcut

— Eu nu sunt de aceeași părere. Nu înțelegi?

— Nu, nu înțeleg...

— Păi, Jim, eu am făcut cu tine sex, nu dragoste. Deși a fost pentru prima dată, mi-a plăcut dar... uite, eu nu te iubesc. Înțelegi acum de ce nu va mai exista o dată viitoare?

— Înțeleg că ai apucături pe care doar la bărbați le întâlnești, răspunse Jim iritat. Înțeleg doar că te-ai folosit

de mine.

— Nu fi ipocrit, îl repezi Rosa. Chiar dacă ți-aș fi spus că vreau să mă folosesc de tine, tu tot ai fi venit și tot ai fi profitat de ocazie. Așa că tu ești cel care te-ai folosit de mine. Acum sunt și eu alături de celelalte, un trofeu, încă unul de valoare, pentru că acum câteva ore încă mai eram virgină. Nu crezi că am dreptate, domnule „Gigolo”?

Jim rămase tăcut. O privea pe fata magnatului și pe măsură ce o asculta, își dădea seama că are în față o forță feminină de care nu mai avusese parte. Ciudat, dar nu se supăra pe vorbele rostite cu ironie ale fetei. Iar acesta era pentru el un lucru la fel de nou ca și caracterul pe care-l avea în față. Toate celelalte cu care se culcase se purtaseră diferit, ușuratic, doar din ambiția de a trece prin patul lui. Rosa însă, îl alesese din cu totul alte motive, chiar dacă acestea nu se datorau iubirii. Rosa voia ceva simplu dar important: să își înceapă viața sexuală. Și îl considerase pe el, Jim, nu neapărat bun ca bărbat ci mai degrabă potrivit ca să îi ofere mângâierea și tandrețea de care orice tânără are nevoie în asemenea momente. Știa că o iubește și pentru asta îl chemase. Urmărea de mult timp să o aibă, dar această luptă cu imposibilul îl făcuse să se îndrăgostească de ea. Și acum, când ea îi spusese clar că altă dată „nu va mai fi”, o săgeată îi pătrunse în inimă și tristețea îl cuprinse ușor. Se ridică dezamăgit și spuse încet:

— Trebuie să plec. Poate ne mai auzim.

— Te rog, îl rugă fata, nu mă mai suna. Încearcă să uiți ce s-a întâmplat și vezi de viața ta. Jim, adăugă ea sensibilizată de chipul mâhnit al tânărului, nu vreau să suferi. E mai bine ca totul să rămână așa iar pe viitor să ne amintim cu plăcere de aceste momente. Nu crezi?

— Cum spui tu, Ros... Rămâi cu bine.

Tânărul se făcu nevăzut și peste două-trei minute Rosa auzi motorul mașinii lui. Se repezi către fereastră și privi cum aceasta pornește în trombă pierzându-se în noaptea care venise pe nesimțite. Era târziu și excentricitatea ei o făcu să gândească repede:

— Mă duc să mă plimb. Acum, vreau să mă plimb singură. Dumnezeule, mai zise, ce dezordine...

Văzuse și ea cum arăta propria-i cameră și începu să strângă unul câte unul lucrurile care zăceau de-a valma. Când termină, își luă pe ea un pulover negru și coborî în stradă singură, cu mâinile în buzunare, luând-o de-a lungul aleii, cu gândurile mai împrăștiate ca oricând. Se mulțumi că alesese o îmbrăcăminte groasă. În New York, nopțile sunt răcoroase. Acolo, pe bulevardele luminate mai bine ca oriunde, o altfel de lume mișuna în toate direcțiile. Reclamele se întreceau în ingeniozitatea cu care erau concepute și atrăgeau privirile trecătorilor, dornici ca și Rosa să respire viața de noapte a metropolei. Merse mult timp așa, tăcută până când fu atrasă de niște geamuri albastre, de unde răzbătea refrenul unei melodii care îi plăcuse întotdeauna. Fără să pregete, intră în clubul cu pricina. Rămase uimită de sutele de clienți așezați la mesele rotunde, luminate de câte o veioză micuță. Chelnerii mișunau care încotro cu câte o tavă pe care erau rânduite pahare cu diferite băuturi. Din cele patru colțuri ale aceluși loc, răzbăteau din reflectoarele ascunse cu grijă patru culori care luminau ușor întregul local. Înaintea ei, văzu cum două fete practică striptease, spre deliciul bărbaților din audiență, provocând neîncetat fluierături peste fluierături și când una dintre ele își arată brusc corpul superb alunecând pe bara din mijlocul arenei, vacarmul fu și mai mare. Un domn îmbrăcat cu un sacou roșu, purtând papion, uns până la extrem cu ulei peste părul pieptănat cu atenție într-o parte, rosti de la microfon:

— Doamnelor și domnilor, aceasta este Betty! Admirați-o pe Betty! Aplaudați-o pe senzuala Betty! Betty este din nou aici pentru dumneavoastră! Inegalabila Betty, doamnelor și domnilor!

Iar Betty, impulsionată și de prezentarea ce îi fusese făcută, își executa numărul cu atenție sporită. Legănându-se în ritmul melodiei lente, se lăsa la câteva secunde pe spate, frecându-se ușor de bara aflată chiar în spatele ei,

lăsând să se vadă discret dar provocator sânii superbi. Deodată își duse mâinile la spate și sutienul căzu la podea înnebunindu-i pe bărbații înfierbântați de mișcările ei la fel de provocatoare. Fluierăturile se înmulțiră și de acum, Betty putea să fie fericită: succesul acelei seri, era asigurat. Dar nu se terminase. Câteva clipe mai târziu, se cățără ca o felină pe bară, până sus de tot, apoi se lăsă cu întreg corpul în jos, susținându-se doar cu picioarele. Își coordonă cu dibăcie mișcările și începu să alunece de-a lungul barei în timp ce de la microfon, aceeași voce entuziastă, nu înceta să repete:

— Doamnelor și domnilor, Betty este aici pentru dumneavoastră! Neîntrecută Betty! Senzuala Betty! Apauze pentru Betty, doamnelor și domnilor...

Rosa își găsi cu greu un loc liber. Dar avu noroc. De acolo putea să vadă aproape tot ce se petrece în jur și pe scena care fu invadată lumini multicolore în timp ce mult lăudata Betty nu mai înceta să provoace strigăte de admirație și ropote de aplauze din ce în ce mai numeroase. Un ospătar se îndreptă imediat spre ea:

— Bună seara. Domnișoara ce servește?

— Un gin cu lămâie, fu răspunsul fetei.

— Prea bine. Vi-l aduc imediat.

Imediat după aceea, Rosa auzi o voce de la masa alăturată care i se adresă direct:

— Fetele politicienilor umblă prin astfel de locuri singure?

Tânăra se întoarse către cel care rostise aceste cuvinte și spuse cât putu de obraznic:

— Imbecililor! Nici aici nu scap de voi? Trebuie să vă băgați neapărat în sufletul omului când vă vine vouă? De când este presa stăpână pe viața mea?

Nici nu termină bine de spus aceste cuvinte că din mai multe direcții câteva aparate de fotografiat se năpustiră asupra ei. Încruntă enervată din sprâncene și azvârli paharul cu gin care tocmai îi fusese adus direct în ochii unui paparazzi care nu pierduse ocazia să o surprindă când se aștepta mai puțin. Acesta era tributul pe

care trebuia să îl plătească fără de voie copilul unui om important și binecunoscut, cum era Walker.

— Nenorocitele, strigă Rosa cu mânie, stai departe de mine.

Nici gând însă ca jurnaliștii revistelor de scandal, aflați acolo pentru subiecte „tari”, să renunțe la pozele lor.

— E beton, Will, zise unul. Cu prima pagină vom da lovitura. Îmi imaginez de pe acum cât de bine o să arate titlul: „Fata răpită a senatorului Walker frecventează mai nou cârciumile”.

— Mai du-te-n mă-ta! îl înjură Rosa cu furie. Dar un alt glas rosti cu bucurie:

— E belea! „Fata senatorului Walker, înjură beată prin cârciumi”! Dumnezeule, ce titlu! Tiraj dublu, Webb! Tiraj dublu!

Tânăra americană nu mai putu suporta și fu nevoită să se retragă. Ziariștii de mâna a doua o recunoscuseră cu toată discreția ei și își imagina cu groază chipul tatălui ei când va citi presa zilelor următoare. Se grăbi către ușă, dar un tip scund, cu o pălărie îndesată pe cap, o opri cu brațul întrebându-o:

— Ați fost surprinsă în această noapte înjurând și consumând alcool. Cum comentați?

— Așa comentez, tună Rosa, iar în clipa care urmă îi strigă celui alt în ureche cât putu de tare: Du-te dracu’!

Izbuti să iasă și spre norocul ei un taxi opri la semnele pe care le făcea cu disperare. Apoi se întoarse acasă, unde căzu într-un somn adânc, încercând astfel să uite scenele de la clubul de noapte. Dar nici în somn nu avu liniște. Auzea în permanență în visul pe care-l avea o voce care nu înceta defel să repete:

„— Doamnelor și domnilor, aceasta este Betty! Senzuala Betty! Aplaudați-o pe Betty!”

Până la urmă se trezi și punându-și fața în palme, murmură:

— Doamne, de ce erau oamenii aceia așa de fericiți?

O SEARĂ DE COȘMAR - 19

După cum era de așteptat, încă de la primele ore ale

zilei următoare, majoritatea canalelor de televiziune cu maximă audiență în State începură știrile cu imagini ale fetei magnatului în clubul de noapte. Scenele redade pe micul ecran erau montate în așa fel încât să scoată în evidență violența manifestată de Rosa atunci când fusese descoperită de jurnaliștii care acum îi făceau atâta rău ei și propriului tată. Milioane de telespectatori de pe cuprinsul Lumii Noi putură vedea cum biata fată reacționează cu paharul de gin poposit pe fața unui tembel care speculase la maximum acest moment. Este de la sine înțeles că Walker fu pus la curent cu acest fapt neașteptat și chiar o văzu și o auzi pe fiica lui cum spune cuvinte grele reprezentanților unei prese murdare, mereu în căutarea unor senzații tari, cu care să se poată vinde pe piața invadată adeseori de minciuni care intoxica cititorii de bun simț. Dar magnatul nu se pierdu cu firea. Își cunoștea copilul mai bine decât oricine și știa că singura vină pe care i-ar fi putut-o găsi era escapada ei nocturnă și imprudentă. Dar nu era de ajuns. Rivalii săi politici jubilau și nimeni nu putea uita de președintele Clinton, victimă și el la rândul său a unor acuze cu totul diferite. Și poate nejustificate. Congresul se reuni și senatorul Walker, cu toată averea lui, trebui să facă față unui val de atacuri ale unor oratori înnașcuți, prea abili ca să nu încerce să îl înșenuncheze politic, dacă în afaceri nu aveau nici măcar o șansă. Magnatul însă rezistă cu mândrie și spuse tuturor că Rosa Walker cea descrisă de jurnaliștii cu pricina, era de fapt un banal pretext pentru adversarii săi care, după opinia sa, doreau să lovească prin fata lui în imaginea familiei Walker, cunoscută, apreciată și respectată pe toate meridianele lumii. Scandalul inventat de această presă murdară atinsese cote maxime. Pe sute de posturi de radio, montate în mijloacele de transport, în taxiuri, în mașinile americanilor, se auzea despre familia Walker, unde Rosa, fiica senatorului american, o luase pe un drum greșit. Această mare minciună dură suficient de mult ca să creeze în sufletul tatălui și fiicei o presiune fără precedent. Nu se mai puteau deplasa nicăieri fără compania presei, a

fotografilor. Cum coborau dintr-o mașină și se îndreptau către alta, armate întregi de ziaristi alergau după ei, urmărindu-i fără milă. Viața lor privată dispăruse complet și casa le era asaltată zi și noapte de camere de luat vederi, încât magnatul decise luarea unor măsuri de precauție.

Fură angajate mai multe gărzi de corp și cerură sprijinul Poliției pentru îndepărtarea lor de lângă propriul cămin. Dar și așa, răul se amplifica și mai mult

Presa speculă până și acest fapt acuzându-l prin titluri de-o șchioapă că refuză să răspundă la miile de întrebări care îi erau adresate prin toate mijloacele media. Așa se face că într-o bună zi, Walker decise să îi înfrunte și spuse:

— Măine seară, de la ora 20.00, vă invit la o conferință de presă.

— Veți face declarații, domnule senator? Dezvăluiri?

— Mă voi apăra și atâta tot

— Dar nu dumneavoastră sunteți cel acuzat, ci domnișoara Rosa.

— Ei bine, o să vorbesc cu fiica mea și vă promit că și ea va fi prezentă.

Magnatul se pregăti să plece dar nu reuși. Ziariștii îi blocaseră calea și cu greu izbuti să-și facă loc printre ei, ajutat și de bodyguarzi. Un reporter mai iute îl întrebă dintr-odată:

— Domnule senator, vă veți retrage din politică? Veți demisiona?

— Pentru ce? Pentru că fata mea a băut un pahar cu gin într-un club?

— Dar știți că nu l-a băut, l-a aruncat peste fața mea...

— Atunci de ce ați mai scris domnule jurnalist că era beată?

Reporterul amuți și se retrase ușor, de teama unui proces căruia oricum nu i-ar fi putut face față. Ceilalți se retraseră în cele din urmă liniștiți de promisiunea magnatului. Căci a doua seară urma ca transmisiunile în

direct să capteze atenția americanilor.

Vremea trecu și sosi momentul mult așteptat de o lume-ntreagă.

În sala mare unde urma să se susțină conferința de presă, apăru Walker la brațul fiicei sale. Se făcu o liniște mormântală, și senatorul făcu o remarcă neașteptată:

— Dacă v-ați fi manifestat așa și când a fost fata mea răpită, stima și respectul meu față de dumneavoastră ar fi fost mult mai mare.

— Declarația, domnule senator, declarația! strigară câteva voci din fundul sălii, ignorând total ceea ce spusese magnatul.

— E-n regulă, e-n regulă, îi liniști Walker, pregătindu-se să vorbească.

— Ba, nu este în regulă deloc, papa, îl opri Rosa. Trebuie să plecăm repede de aici.

— Ce s-a întâmplat, fetițo?

— Nu e bine. Cineva ne vrea răul.

— Declarația, domnule senator! strigară ziariștii din nou, cu și mai multă nerăbdare

Dar nimeni nu mai apucă să declare nimic. În acel moment, chiar lângă peretele dinspre fereastră se auzi o explozie puternică. Zidul cedă odată cu geamurile spulberate într-o singură clipă și peste foarte puțin timp praful îi înecă de-a binelea pe toți cei aflați înăuntru. Toți jurnaliștii fugeau care încotro, speriați de bubuitură. Unii însă zăceau într-o baltă de sânge. Alții muriseră pe loc, asfixiați de suflu. Ca prin minune, Walker și Rosa scăpară fără cea mai mică zgârietură și se îmbrățișară fericiți.

— E un atentat, fetițo. Un atentat care, să mă ierte Dumnezeu, a venit la timp.

Rosa îl privi îngrijorată și murmură:

— Nu vreau să te pierd și pe tine...

— Nu o să mă pierzi.

În clipa aceea se apropie de ei un bodyguard și le spuse:

— Trebuie să ne depărtăm repede domnule. Nu se știe ce va mai urma.

— Ai dreptate, Larry.

Magnatul se repezi în grabă către singura cale de evacuare accesibilă, trăgând-o cu putere pe Rosa după el, amândoi fiind înconjurați de un grup de gărzi protectoare. Toată lumea uită de conferința de presă care firește, nu mai avu loc. Atenția tuturor se îndrepta acum către acest eveniment nedorit și neașteptat, a cărui țintă era chiar impunătorul John Samuel Walker. Scăpase însă cu viață, atât el cât și fiica lui care o dată în plus simțise încă dinainte cu câteva secunde că ceva este în neregulă. Iar magnatului nu îi scăpă acest amănunt Așa cum se întâmplă deseori în viață, politicianul acuzat până cu puțin timp în urmă deveni alături de copilul său eroul zilei și televiziunile nu îl scăpară din ochi nici măcar acum, când viața sa și a tinerei fuseseră puse în pericol. Nici nu putu să își tragă sufletul că un grup de jurnaliști, care reușiseră să treacă de barajul bodyguarzilor, îi tăiară calea întrebându-l cu microfoanele întinse către el:

— Domnule senator, cine credeți că este în spatele acestui atac?

Un altul nici măcar nu îl lăsă să răspundă și nu se lăsă mai prejos:

— Credeți că rivalii dumneavoastră politici ar fi capabili să recurgă la un asemenea gest?

Magnatul se opri locului și făcu un gest liniștitor către însoțitorii săi spunând:

— Nu, nu cred că este vorba de un act dușmănos al rivalilor mei. Nu pot să comentez mai mult. Pot doar să vă spun că nu-mi amintesc că vreun membru al Senatului să fi fost atacat astfel de către proprii colegi... Nu, cu siguranță autorii sunt alții, sper ca serviciile noastre să îi descopere.

— Dar cum rămâne totuși cu dramele familiei Kennedy? Cu atentatul împotriva președintelui Reagan? Serviciile de care ne vorbiți au oferit în acele cazuri mai puțin decât se aștepta.

— Îmi pare rău, dar nu mai pot să răspund la nicio întrebare. Vedeti și voi în ce situație ne aflăm. Faceți-ne loc.

Jurnaliștii nu renunțau însă cu niciun chip. În acea clipă, se auzi o voce familiară magnatului care tună:

— Faceți loc tembelilor, nu vedeți că i-ați sufocat?

Walker și Rosa se întoarseră brusc și nu mică le fu mirarea când îl văzură pe „morocănos” îmbrâncindu-i fără jenă pe cei de la presă. Ba, mai mult, luă firul de la microfonul unuia care tocmai încerca să transmită în direct și i-l îndesă cu putere pe gât:

— Transmite acum, cretinule. Să vadă toți cum căutați subiecte pe spinarea suferințelor altora.

Scott venise repede la locul atentatului, imediat cum văzuse știrile pe micul său televizor. De fapt, fusese o întâmplare fericită, pentru că exact în momentul acela răsucise butonul. Fostul agent, schimbat foarte mult de la vizita Rosei, nu-și pierduse obiceiul de a reacționa după cum obișnuia în cazuri extreme și, redevenit cel de altă dată, se grăbise să fie alături de familia care îi marcase existența ani de-a rândul. Când ajunsese la fața locului, rămase înmărmurit, deși astfel de scene teribile nu îi erau deloc străine. Zeci de mașini ale Poliției americane apăruseră la fața locului blocând accesul în zonă.

Principalele canale de televiziune ale Lumii Noi transmiteau de acum în direct despre tragedia care tocmai avusese loc, prefățând relatările lor cu vești triste despre colegii de breaslă care pieriseră în cel mai dramatic mod cu putință. Un incendiu izbucni în clădirea unde magnatul și Rosa erau cât pe ce să-și piardă viața și flăcările se înălțară sinistru către cerul tot mai întunecat de lăsarea nopții, prevestind parcă un nou sfârșit de lume. Alarmerile salvărilor și mașinilor de pompieri asurzeau trecătorii care se aventurau pe-acolo pentru că forțele de ordine înconjurau locul prin cordoane vii, încercând să împiedice curioșii să ajungă dincolo de ei. Agenții îmbrăcați în haine civile priveau cu maximă atenție de jur-împrejur, în speranța că vor descoperi autorii acestei fapte oribile.

Walker se îndepărtă în grabă împreună cu fiica lui și Scott într-un autoturism escortat cu maximă grijă fără să mai poată rosti măcar un singur cuvânt. Privea către Rosa

și de abia acum realiza că era cât pe ce să-și piardă copilul. Apoi trase puternic aer în piept și murmură către Scott:

— Ce știi despre fata mea?

— Nu acum, John, răspunse Scott, dându-i magnatului de înțeles că nu era nici momentul și nici locul pentru astfel de întrebări.

Dar fostul agent nu avea motive să se teamă că ar putea fi auziți. Rosa adormise ținându-se de brațul tatălui ei, ostenită și afectată de evenimentele ultimelor ore. „Morocănosul” băgă de seamă că nu are de ce să se ferească și spuse simplu:

— Fata este vizionară. Simte și vede ceea ce „băieții” ar fi trebuit să știe.

— Bagă de seamă ce spui, Scott, îl avertiză magnatul ridicând un deget.

— Nu este o glumă, omule, replică fostul agent cu voce gravă. Dacă ai fi stat mai mult în preajma ei în ultimul timp, poate că nu ar mai fi fost nevoie să mă întrebî nimic, adăugă el privindu-l pe magnat cu reproș.

Walker tăcu din nou și se gândi minute bune. În acel moment, se auzi vocea lui Larry:

— Am ajuns, șefule.

Magnatul privi casa imensă unde abia mai putea să ajungă din cauza preocupărilor sale politice și zise:

— Casă, dulce casă... fiți pe poziție Larry. M-am săturat de răpiri, de cutremure, de atacuri politice, de teroriști...

— Ar fi bine să îți iei câteva zile libere și să petreci mai mult timp cu fiica ta, John, spuse „Morocănosul”.

— Așa voi face, Scott. Dar pentru asta, scapă-mă de ei, mai spuse magnatul arătând enervat către ziariștii care nu conteneau să îi pândească fiecare mișcare.

— Nici când sunteți în doliu, idioților, nu puteți să stați deoparte? tună Scott strigând către ei enervat și făcând prin cele spuse aluzie la jurnaliștii care își găsiseră sfârșitul cu câteva ore mai înainte.

Fără să aibă prea mult succes în a-i alunga pe

ziariști, Scott și gărzile de corp, împreună cu serviciile secrete prezente ca să-i protejeze pe magnat și Rosa, se mulțumiră să își instaleze arsenalul de monitorizare al zonei, în speranța că nu se va mai întâmpla nimic grav, dând asigurări că totul este în ordine.

Astfel se încheie acea seară plină de neprevăzut și toată lumea adormi buștean, în afară de Walker, mai afectat și îngrijorat de cele întâmplate ca oricând. Uitase că este membru al Congresului american. Uitase că este un mare om de afaceri. Uitase puterea și influența pe care le avea și de care, spre lauda lui, nu fusese niciodată atât de mândru precum nu mai osteneau să o spună gurile rele. Acum era un simplu părinte. Un simplu om. Pentru prima oară în viața lui i se păru că este un simplu muritor, slab și fără pic de putere în fața Destinului.

EXPLOZIA-20

Magnatul, deși frânt de oboseală, nu putea să doarmă nicicum. Stătea în picioare, în fața ferestrei, privind îngândurat mai mult în gol, fără o țintă anume. Pentru a nu se știe câta oară își retrăia viața, încruntându-se pe măsură ce treceau minutele. După un timp, se uită către canapeaua din mijlocul camerei, acolo unde Scott sforăia de zor, tulburând liniștea nopții. Cu gura căscată, cu un picior atârând pe covor și o mână încă sprijinindu-i bărbia, fostul agent părea desprins dintr-o caricatură desenată într-un colț de ziar. Ajunse să facă un zgomot infernal și Walker se repezi către el scuturându-l cu putere. Morocănosul însă nu se trezi, mulțumindu-se să se întoarcă cu fața în jos, încetând astfel să mai sforăie. Magnatul însă nu-l slăbi nici măcar o clipă și continuă să-l hâțâne nerăbdător până când somnorosul agent sări ca ars întrebând:

— Iar suntem atacați?

— Nu, omule, nu suntem atacați, îi zise Walker, sunt eu.

John.

Fostul agent făcu ochii mari duminindu-se în sfârșit.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, îl liniști celălalt Vreau să stăm de vorbă.
— La dispoziția ta, John, dar am o mare rugămintă.
— Ce-i?
— Cafea și o țigară. Știi că mintea mi-e tulbure fără ele. Și nu dau nici „randament”.

Magnatul zâmbi ușurat și îi făcu pe plac. Zece minute mai târziu, așezat ca un pașă într-un fotoliu imens, Scott sorbi din priviri imensa ceașcă de cafea pe care o avea în față și își aprinse una din țigările primite, trăgând cu nesaț din ea, scoțând cerculețe de fum, destinzându-se ca și cum până în urmă cu ceva timp nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Mă strâng pantofii, zise el după un timp.

Walker îl privi cu uimire. Dar și cu groază. Amicul său avea un dar inegalabil în a scoate din minți pe cineva. Cu toată gravitatea situației create prin atacul terorist, fostul agent nu putea fi scos sub nicio formă din felul său de a fi.

— Scott, nu face asta, îl rugă magnatul. Dacă te descâlți, de aici nu mai avem unde să ne ducem... glumi el.

— E-n regulă, bătrâne. Care-i treaba? se interesă morocănosul deși bănuia subiectul.

— Rosa. Spune-mi, când ai vorbit cu ea ultima oară? Ți-a spus ceva? Haide, răspunde-mi, știu că de tine nu s-a ferit.

Sorbind din cafea, trăgând iarăși din țigară, Scott începu să vorbească fără ocolișuri despre previziunile adeverate ale fetei. Îi povesti magnatului despre dezvăluirile Rosei atât de apocaliptice, fără să scape nici măcar cel mai mic amănunt. Despre momentele când fata dovedește reale capacități neobișnuite și nu se putu abține să nu-i povestească tatălui său despre ceea ce se petrecuse când tânăra îi făcuse o vizită nocturnă, imediat după furtuna teribilă care se abătuse asupra metropolei. Fostul agent îi arătă lui Walker gestică fetei atunci când îi plimbase televizorul prin aer și Walker rămase încremenit.

— Și asta nu-i nimic, povesti Scott mai departe. Fata vede numai lucruri rele care se vor întâmpla peste ani, vorbește de un al Treilea Război Mondial! De valuri uriașe

cât zgârie-norii din Manhattan! De oamenii care vor muri ca pe timpuri, cu capetele tăiate! Trebuie să facem ceva, John! Rosa ne poate fi de ajutor.

— Serviciile noastre nu se pot baza pe simple supoziții! răspunse Walker iritat. Nu, adăugă el, clătînând capul, nu-i pot face una ca asta copilului meu. Ea trebuie să-și trăiască viața ei, nu pot s-o implic. Poate că unele din previziunile ei nu se vor adeveri.

— Dar, John...

— Niciun dar! i-o reteză magnatul. Și-așa suntem expuși unor riscuri prea mari. Ai uitat de răpire? De atentat?

— Poate că ai dreptate, fu celălalt de acord. Dar trebuie să stai de vorbă cu ea. John, doar pe tine te are, sublinie Scott cu luare aminte.

Așa se termină această discuție, oarecum ciudată, între cei doi vechi amici, care căzură de acord că fata trebuie lăsată măcar o vreme în pace, până când lucrurile se vor mai liniști.

Noaptea trecu fără alte evenimente nedorite și a doua zi, dis-de-dimineată, Walker se grăbi să-și vadă fata. Rosa nu mai arăta ca altă dată. Pe chipul ei se putea citi maturizarea timpurie, neîncrederea în toți cei din jur, teama că cineva va dori să-i facă neapărat un rău, tristețe continuă, dorul de alte vremuri, când mama ei încă mai trăia, când nimic și nimeni nu încerca să-i tulbure fericirea. Când nu presimțea nimic și nu avea nicio capacitate superioară unei ființe simple stătea ghemuită în vârful patului, cu ochii deschiși, cu gândurile de-a valma, încercând fără prea mult succes să mai fie lucidă. Auzi un zgomot ușor care-i atrase atenția și se ridică repede, speriată.

— Stai liniștită, îi zise o voce cunoscută și fata reuși în sfârșit să se regăsească. Era Walker. Chipul i se luminea și alergă spre tatăl ei ca spre o izbăvire, îmbrățișându-l.

— Papa, strigă ea...

— Micuța mea, răspunse magnatul, strângând-o în brațe cu o nemărginită dragoste părintească. Spune-mi,

cum te simți?

— Neliniștită, răspunse fata cu subînțeleș.

— Ce vrei să spui? fu Walker curios.

— Că nu s-a terminat.

Privi atent și instinctul de tată nu-l înșela. Rosa avea ceva important de spus.

— Mai târziu, micuțo, o opri cu un gest singurul ei părinte.

Dar fata nu renunță și zise direct:

— Trebuie să-i oprești! Abia azi vor lovi cu adevărat. Dacă nu iei aminte la vorbele mele, va fi prea târziu.

— Pe cine să opresc, micuțo? Unde, când și ce se va mai întâmpla?

Rosa tăcu dezamăgită. Oricât s-ar fi străduit, mai mult nu putea să spună. Nu știa nici ea exact ce avea să urmeze. O forță ocultă parcă, o împiedica să vorbească. Tatăl ei își anulă intențiile, preocupat de o idee care îi venise în minte și spuse simplu:

— Odihnește-te, fata mea. Peste puțin timp vei avea parte de o vizită. Am un musafir pentru tine.

— Cine? întrebă Rosa și Jim fu primul nume care îi trecu prin minte.

— Odihnește-te până atunci. O să afli.

Walker se făcu nevăzut și tânăra își propuse să alunge din minte toate gândurile care o obsedau tulburând-o. Apoi porni televizorul, schimbând aiurea programele până când se plictisi. Adormi din nou, așa, o bucată de vreme, până când tatăl ei o trezi din nou, zicându-i:

— Haide, micuțo, aranjează-te puțin. Ți-a sosit musafirul.

Curiozitatea feminină dar și orgoliul sexului frumos, nu mor niciodată. Devenită de curând femeie, verificându-și propria înfățișare, Rosa se grăbi să arate cât mai bine, crezând că Jim insistase să o vadă. Nu voia să se prezinte în fața unui bărbat în ținuta de mai înainte. Își strânse părul la spate și se îmbracă cât mai sobru, ca să „intimideze”, cum o învățase o colegă de școală mai

demult Dar toate acestea se dovediră zadarnice. Musafirul tinerei era o femeie. O femeie înaltă, cu părul brunet, lung, cu ochi mari și pătrunzători, care fu prezentată a fi doctorul Jane Smith, specialistă în psihologie. Fusesse chemată special pentru a-i acorda fetei un ajutor de care se credea că ar avea nevoie, având în vedere cele întâmplate seara trecută. În America se practicau astfel de lucruri atunci când cineva cădea victima unor lucruri care adunate la un loc, puteau amenința serios psihicul. Un astfel de ajutor era binevenit în situații delicate și extreme și mulți oameni își rezolvau problemele de viață pe această cale. Din motive lesne de înțeles, magnatul alesese soluția unui consult de acest gen, chiar la domiciliu, pentru a putea preîntâmpina indiscreția presei dar și orice posibil pericol care ar fi putut veni de oriunde. Iar dacă exista cineva în această lume care să aibă nevoie de liniște și sprijin moral, atunci cu siguranță aceasta era familia Walker. Doar menajera casei, Margaret, continua să rămână aceeași ființă simplistă, nesfiindu-se să spună ceea ce avea de spus într-un mod cu totul și cu totul original. Biata femeie îi deschisese doctoriței și o măsurase din cap până-n picioare întrebând-o direct:

— Tu ești aia care vindecă creiere?

Fără să-și piardă cumpătul, înțelegând perfect cu cine are de-a face, d-ra Smith îi replicase zâmbind:

— Nu, eu sunt aia care înțelege creierul!

Margaret, auzind acest răspuns, rămase descumpănită câteva secunde și se grăbise să-l anunțe pe magnat de sosirea musafirei.

Acum, Rosa o întâmpină cu desăvârșită amabilitate, când se convinge că nu este vorba de Jim. În sinea ei, nu voia să-l vadă pe primul bărbat din viața ei și undeva, într-un colțisor știut anume numai de ea, sperase până în ultimul moment că nu este vorba de el.

— Bună ziua, o salută Rosa, fără să mai adauge nimic.

— Bună ziua, îi răspunse cealaltă. Cum îți merge? o întrebă pe fată, cu un ton firesc, ca și când s-ar fi cunoscut

de când lumea.

Rosa clătină ușor capul și încercă să pară cât mai degajată:

— Bine. Mai bine decât m-aș fi așteptat. Dumneavoastră?

— Spune-mi Jane, te rog. În relația dintre mine și pacienții mei nu este nevoie de alt fel de apelative.

— Pacienți? Ce pacienți?

— Putem să ne așezăm? Întrebă cealaltă evitând pentru moment răspunsul.

— O, da, spuse Rosa. Te rog.

Cele două femei se așezară comod față în față iar fata magnatului, din ce în ce mai curioasă, o mai întrebă:

— Cu ce te pot ajuta?

Jane Smith o privi și înțelese că în fața ei se află un caracter puternic.

— Sunt medic psiholog. Tatăl tău m-a chemat încă de la prima oră să vin aici și să încerc să te cunosc mai bine, să te înțeleg și eventual să te pot ajuta.

— Dar eu nu am cerut niciodată așa ceva... îmi pare rău, nu cred că înțeleg rostul acestei discuții.

— Până să vin aici, un anume domn Scott m-a vizitat din ceea ce mi-a spus, am înțeles că ești o persoană foarte specială, spuse d-ra Smith cu subînțeles. Că simți și vezi lucruri rele care se vor întâmpla. Aici intervine rolul meu, acela de a te capacita la maximum pentru a trece peste ceea ce te-ar putea afecta.

— Dar mie nu mi-a cerut nimeni părerea, replică Rosa supărată. Nu vreau să par nepoliticoasă, dar cred că ai mei exagerează. Nu am nevoie de nimeni și de nimic.

Tânăra doctoriță însă nu renunță și mai spuse, pe un ton împăciuator:

— Uite, noi două putem fi prietene foarte bune...

— Îmi pare foarte rău, dar tu ești plătită ca să-mi fii prietenă.

— Chiar și așa, recunosc cealaltă, nu crezi că a vorbi despre tine și despre ceea ce simți, sub maximă confidențialitate, te-ar putea ajuta? Cine te obligă să fii

atât de aspră cu tine însăși?

Rosa se schimbă dintr-odată la față și replică brusc:

— Dar tu? Tu, vorbești cuiva străin despre tine? Despre ceea ce simți? Cuiva pe care îl vezi pentru prima oară în viața ta?

Doctorița rămase încurcată. Într-adevăr, avea în față o ființă mai isteată decât își imaginase. Pe scurt, fata magnatului îi reproșa că s-a lăsat atrasă de banii magnatului, pentru a-și părăsi cabinetul, ca să intre în viața ei și să-i mai propună și să se destăinuie.

— Nu mă înțelege greșit, se apără Jane Smith. Am venit să te înțeleg, nu să te cunosc. Să-mi fac meseria, care, crede-mă, nu este deloc ușoară cum ai putea să îți închipui. La urma urmei, și eu am fost deranjată acasă, la prima oră, ca să mi se propună ce? Să-mi anulez toate consultațiile de astăzi și să vin aici unde tu ai cu adevărat nevoie de un ajutor pe care văd că îl refuzi. Cât despre bani, spune-i tatălui tău să-i păstreze. Chiar vreau să te ajut. Nu înțelegeți?

Rosa o privi pe doctorița tânără care era gata să se ridice când, chiar în clipa aceea simți o durere puternică de cap și rămase cu privirea fixă, așa cum i se întâmpla ori de câte ori presimțea ceva. Jane Smith fusese pusă la curent cu simptomele fetei și se repezi către ea, spunându-i:

— Stai calmă. Nu se întâmplă nimic. O să-ți treacă.

— Mă doare îngrozitor, se tângui Rosa.

— Spune-mi, poți să te uiți atentă la mine? o întrebă Jane. Te rog, fă un efort.

— O să încerc, spuse Rosa, devenind tot mai palidă.

— E mult dacă îți cer să te lași tratată prin hipnoză?

— Tânăra aprobă cu un gest și zise:

— Iarăși văd Moartea.

— Ce face această Moarte?

— Nu știu, nu știu...

În minutele care urmară, procedura de hipnotizare avu loc cu repeziciune și fata lui Walker părea pregătită să răspundă întrebărilor care urmau. În cameră intrară ca la

un semn Scott și Walker. De fapt, Jane Smith îi chemase în grabă, dându-le de veste că totul este pregătit. Cei doi se grăbiră să se așeze comod alături de tânăra doctoriță care de acum pornise un reportofon minuscul pentru a înregistra cele ce se auziră ulterior.

— Rosa, întrebă ea, mă auzi?

— Da, răspunse fata, ținând ochii închiși.

— Te afli undeva în viitor. Un viitor pe care tu îl simți perfect. Citești în el ca într-o carte. Poți preciza anul în care te afli?

— Da, răspunse Rosa, după ce șovăi puțin.

— Ei bine?

— Anul 2001. Vara abia a trecut.

— În ce an te afli ACUM?

— 1993...

— Ai spus 2001.

— Și acela... dar acum văd doar ce se întâmplă în 1993.

— Ce se întâmplă, Rosa?

Fata începu să se agite teribil și câteva lacrimi i se scurseră pe obraz.

— Ce se întâmplă, Rosa? insistă doctorița

— Nu se poate, nu este posibil. Moartea se află chiar lângă noi. O văd. Se va întâmpla din nou.

— Întreab-o ora, locul și ziua femeie. Întreab-o odată, izbucni Scott care nu mai avea răbdare.

— Scott are dreptate, șopti și Walker.

D-ra Smith le făcu semn să înceteze, punând un deget în dreptul buzelor. Apoi, continuă.

— Rosa, încearcă să te concentrezi. În jurul tău este liniște. Nimeni nu va face niciun rău dacă tu mă ajuți. Poți spune când se va întâmpla ceea ce crezi tu?

— Astăzi.

Fostul agent și Walker încremeniră, fără să mai poată spune ceva. Dar Morocănosul își reveni repede și ascultă încordat dar cu maximă atenție dezvăluirile Rosei.

— Unde, Rosa? Unde vezi Moartea? își reluă Jane Smith tirul întrebărilor care începuse să semene izbitor

mai mult cu un interogatoriu decât cu o ședință firească de hipnoză.

Răspunsul veni însă rapid:

— Sub pământ! Sub pământ văd flăcări și trei oameni care pleacă „dincolo”.

Deodată, tânăra începu din nou să se agite dând din mâini haotic. Walker nu mai ținu cont de nimic și se grăbi să-și țină fata care strigă:

— World Trade Center!

Suficient cât Scott să iasă în grabă din cameră și să alerteze toate echipajele pregătite anume să intervină de urgență la locul indicat. Dar rămase cu stația aiurea, fără să mai poată dea alarma. În secunda aceea, dinspre turnurile gemene se auzi o explozie fantastică. Țipetele oamenilor îngroziți se auzeau ca și cum s-ar fi aflat lângă el și nimic nu mai putu să împiedice dezastrul. Chiar atunci explodase un camion capcană în subsolul unuia dintre cele două turnuri. Era ora 12 și 17 minute!

UN VEAC ÎNSÂNGERAT - 21

Pe măsură ce omenirea a progresat, războaiele s-au înmulțit între popoarele lumii. Dar divergențele apărute între state, rezolvate deseori pe calea armelor tot mai avansate, nu au fost suficiente ca să demonstreze cât rău poate fi făcut pe acest pământ încă de la începutul secolului XX, interesele politice, diferențele religioase, dedesubturi neelucidate nici până astăzi au făcut din om propriul său dușman. America, cea mai puternică și respectată democrație de pe glob, avea să fie după nici două secole victima unor dușmani nevăzuți, care motivau actele lor criminale prin invocarea unor principii cu care S.U.A. nu putea fi de acord. Deținând cea mai bună armă pentru respectarea drepturilor fundamentale ale omului, Constituția, America, pământul Făgăduinței, plătea cu sângele propriilor lideri supremația pe care începea să o câștige la nivel planetar. Astfel, la data de 6 septembrie 1901, Lean Czolgosz îl rănește mortal pe cel de-al 25-lea președinte american, William McKinley. Era începutul unui șir de crime care aveau să se extindă în timp și spațiu cu o

ferocitate ieșită din comun. Prefața acestui atentat fusese declanșată de uciderea la 29 iulie, anul 1900, a regelui Italiei, Umberto I de către asasinul Monza de Gaetano Breșei. Ușor dar sigur, organizațiile teroriste se manifestau prin acte criminale în urma cărora piereau nu numai lideri de prestigiu, dar și ființe nevinovate. Începutul secolului XX aducea organizația teroristă „Mâna Neagră” la originea asasinării la data de 10 iunie 1903 a regelui Serbiei, Alexandru Obrenovici. Iar aceste crime odioase nu reprezentau decât o fărâamă din pfața celor două conflagrații mondiale care au urmat, dacă este să trecem peste „Războiul de șapte ani”, din urmă cu câteva sute de ani, considerat de foarte mulți a fi fost de fapt primul război mondial. Căci pretextele pentru a declanșa o nouă ordine mondială erau ușor de găsit și scânteia morții se aprindea tot printr-o crimă. Cel mai elocvent exemplu îl găsim în data de 28 iulie, 1914, când la Sarajevo este asasinat arhiducele Franz Ferdinand de Austria. Din acel moment, Primul Război Mondial era declanșat. S.U.A. intervin ulterior în acest război inutil. România la rândul ei, adoptă prin Consiliul de Coroană ținut de bătrânul Carol I de Hohenzolern, în august 1914, o politică de neutralitate înlăturată însă în anul 1916 când interesele statului român o cereau. Acest război se termină în 1918 dar peste nici douăzeci de ani, Adolf Hitler, liderul Germaniei, plănuiește după tratate de neagresiune mincinoase cucerirea lumii. America se abține din nou. Însă atacul dramatic de la Pearl Harbour îl determină pe Roosevelt, președintele S.U.A. să declare război fasciștilor care înaintau cu repeziciune în toate direcțiile unui vechi și bătrân continent, o Europă care cu greu mai rezista invaziei germane. România intră și ea în acest joc sinistru al morții, dar de partea Germaniei. Scopul însă era unul bine definit: reîntregirea neamului românesc. Mareșalul Antonescu se înșală amarnic însă când se încrede în Garda de Fier, o organizație legionară al cărei lider, Horia Sima, nu s-a dat înapoi să asasineze personalități marcante ale statului român, cum ar fi profesorii Virgil Madgearu și

Nicolae Iorga. Ulterior, Antonescu se opune cu ajutorul armatei unei rebeliuni legionare anihilând-o. Obligat de o anumită conjunctură dar mai ales de pactul odios Ribbentrof-Molotov, care obliga România să cedeze necondiționat Basarabia și Bucovina Uniunii Sovietice, mareșalul Antonescu dă Armatei române un ordin de atac celebru, asupra trupelor bolșevice din Basarabia: „Ostași, vă ordon, treceți Prutul!” Din nefericire, după încheierea războiului, Occidentul nu a fost nici până astăzi capabil să înțeleagă adevărata motivație pentru care România a fost nevoită să fie de partea Germaniei până la momentul august 1944 când armele au fost întoarse împotriva fasciștilor. La 23 august 1944, Ion Antonescu este arestat din ordinul regelui Mihai I și astfel, România scurtează cu șase luni un război în care au pierit peste zece milioane de vieți. America ajută țările din sfera sa de influență să se dezvolte prin celebrul plan Marshall dar România rămâne încorsetată sub jugul nerușinat al Uniunii Sovietice, imperiu comunist care a furat tezaurul unei țări mereu la răscrucea marilor interese de-a lungul veacurilor. America se dezvoltă rapid în toate domeniile și dacă Iuri Gagarin este primul cosmonaut mondial, în schimb Neil Armstrong rămâne primul om care a reușit să ajungă pe Lună. America devine o super putere și se opune comunismului prin metodele avute la îndemână, acolo, în spatele ușilor închise. America rămâne magica speranță a milioanele de refugiați fugiți din țări conduse de dictatori sângeroși. America încurajează democrația, critică utopia partidului unic, absența în blocul socialist a libertății cuvântului, pluralismului politic, economia planificată dar și alte lucruri care țin de interesele ei ca putere mondială. Uniunea Sovietică devine un rival tacit și astfel se naște Războiul Rece, încheiat în toamna anului 1989. Fiecare parte ajută persoanele care le mențin interesele. Lumea Arabă joacă un rol determinant iar criteriile religioase provoacă acte de terorism care se împrăstie ca un păianjen macabru pe tot cuprinsul globului. Președintele democrat Kennedy este ucis în anii șaizeci la Dallas. La începutul

anilor optzeci, un alt președinte american, de astă dată republican, Ronald Reagan, este ținta unui atac criminal dar reușește să scape cu viață. Teroriștii lovesc în cele mai neașteptate locuri și iată, la data de 2 august 1980, la Bologna sunt ucise în Gara Centrală, în urma exploziei unei bombe, 80 de persoane și rănite alte 200. Italia devine și ea țintă a atacurilor teroriste și punctul culminant al gesturilor criminale ale fundamentalistilor arabi este atins în 1981, dovedind că terorismul a ajuns deja o problemă de securitate. În acel an, la data de 13 mai, Piața San Pietro este ocupată de peste 30.000 de credincioși, sosiți din toate colțurile ca să asculte binecuvântarea Sanctității Sale, Papa Ioan Paul al 2-lea. În fața mulțimii, apare într-o limuzină albă Papa, care se oprește pentru mult așteptata binecuvântare. Este ora 17 și 15 minute. La 17 și 17 minute, se aud patru împușcături și Papa Ioan Paul al 2-lea devine astfel ținta unei noi crime. Dar supraviețuiește miraculos și chiar îl vizitează mai târziu în închisoare pe atentatorul său, un turc pe nume Mehmet Ali Ağca. Atentatul este revendicat de gruparea „Lupii Cenușii”. Nici alte țări ale Europei nu scapă de flagelul crimei. Astfel, în Spania, în anul 1973, amiralul Carerro Blanco este numit de Franco drept succesor. Organizația separatistă bască ETA (Patria bască și Libertatea) pune la cale un atentat teribil îngrozind pe cei care au fost martori și nu numai. Mai multe mine sunt dirijate de la distanță și ele saltă în aer automobilul lui Carerro Blanco, izbindu-l serios de o clădire apropiată. Organizația ETA și-a început de fapt acțiunile criminale încă din 1968, când a fost asasinat Manzanos, un ofițer de poliție.

Așa se face că atentatul de la World Trade Center era de fapt continuarea actelor de terorism, tot mai dese pe măsura trecerii anilor. Fata magnatului, Rosa, văzuse în timpul hipnozei aplicate de către d-ra Jane Smith tragedia care tocmai se petrecuse. Dar, așa cum am văzut mereu, acest lucru se petrecea cu foarte puțin timp înaintea celor întâmplate ulterior, deoarece tânăra nu putea indica

coordonatele locației țintă a evenimentului nedorit. Degeaba se rezeșise Scott să dea alarma. În câteva secunde nu se mai pot face prea multe astfel că drama din subsolul turnului nu putu fi oprită.

AMERICA, TĂRÂMUL FĂGĂDUINȚEI - 22

Undeva la jumătatea mileniului doi, de cealaltă parte a oceanului Atlantic, se afla încă necunoscută europenilor Lumea Nouă. O lume a speranțelor împlinite și neîmplinite. O lume a viselor închipuite și neînchipuite. O lume unde astăzi libertatea este literă de lege pentru cei care o alcătuiesc. Pentru cei care emigrează de mai bine de două sute de ani pe Tărâmul Făgăduinței. Pe un tărâm al dramelor și al fericirii. Într-o țară unde democrația s-a străduit să fie la ea acasă încă de la începuturile primelor descoperiri de peste Atlanticul tumultuos, mereu un ocean al misterelor, punte capricioasă între civilizațiile acestui pământ. De partea cealaltă, apele necuprinsului Pacific scaldă neconținut coasta vestică a pământului pe care descoperitorii l-au numit simplu America. În timp record, bogățiile acestor meleaguri au atras milioane de căutători ai împlinirii, ai unei altfel de vieți, fără griji și fără lipsuri. Fauna excepțională, mirajul noului, reacția violentă a mândrelor triburi de băștinași, alcătuiesc un tablou pe care numai bunul Dumnezeu a știut să-l picteze în bunăvoința lui fără margini. Cu rezeșiciune au apărut conflicte inevitabile între civilizații, de-o parte apărându-se tradiția iar de cealaltă progresul. Vorbim acum despre o națiune tânără dar încărcată de istorie. În fapt, S.U.A. nu au avut timp pentru războaie seculare. Nimeni n-a avut când și cum să le cotopească. Singura dramă majoră a trecutului nu tocmai îndepărtat, o găsim în Războiul civil dintre Nord și Sud când convulsiile politice și ideologice s-au ciocnit aprig. „Lincoln apăruse brusc în atenția națiunii, câștigând nominalizarea din partea republicanilor la al treilea tur de scrutin... în noaptea de 6 decembrie 1960, victoria acestuia în alegeri a devenit clară. Instalarea sa ca președinte s-a petrecut la 4 martie 1861...

Învăluit într-o ceață din ce în ce mai densă de imagini

pline de vitejie Nordul triumfă... Sudul pierdea slabei dezvoltări regionale... însă la 1861, situația militară nu era atât de clară". Pentru prima dată cu adevărat, viața obișnuită de zi cu zi este afectată prin izbucnirea Războiului civil. Foarte mulți tineri, se și văd eroi și sunt înfierbântați de această viziune. Ei își părăsesc fermele, fabricile, magazinele și familiile. Ei se grăbesc să plece în acest război pentru a îmbrăca uniforme albastre sau gri. Atât Nordul cât și Sudul preziceau o victorie rapidă și ușoară. Dar era un optimism naiv. Bătălia de la Bull Run avea să dovedească acest lucru. Bull Run a fost mai mult un duș rece pentru ambele părți decât o piatră de încercare. Cel puțin un cetățean american din doisprezece participă la acest război, foarte multe familii fiind astfel afectate de tragicele evenimente. În acest război, un rol primordial îl joacă dezvoltarea științei și industriei, criteriile esențiale pe baza cărora s-a desfășurat. Avem de a face aici cu un război modern, pentru că în majoritatea cazurilor, soldații sunt uciși de la distanță, iar lupta corp la corp este evitată și reprezintă mai mult o excepție decât o regulă. Lincoln aplică o strategie cu trei elemente de bază pe care generalul Scott i-o propusese încă de la început. El mobilizează armata de la Potomac pentru a putea apăra Washingtonul ivindu-se astfel posibilitatea de a presa capitala Confederației, Richmond. În paralel, marina urma să asigure blocada coastei sudice și prin aceasta să interzică accesul Confederației la mărfurile și armamentele provenite din străinătate. Un element esențial dar și final al planului îl constituia intenția de a împărți Confederația în mai multe părți atacând de-a lungul căilor fluviale principale, fluviul Mississippi, Tennessee și Cumberland. Strategia de care facem vorbire purta un nume extrem de sugestiv pentru ceea ce avea să urmeze. Ea se numea Anaconda, după denumirea reptilei gigant care acționa întrucâtva asemănător cu planul Nordului. Anaconda urma să învâluie și să zdrobească rezistența sudiștilor care credeau în mod eronat că vor fi capabili să câștige o bătălie ca și pierdută. La data de 1

ianuarie 1863, Abraham Lincoln semnează un document foarte important, Declarația emancipării, declarând astfel război celor care practicau sclavia. În el se stipula clar că toți sclavii din statele confederale vor fi „liberi din acel moment și pentru totdeauna”. Eliberarea sclavilor devenea odată cu apropierea de sfârșit a războiului un mare adevăr juridic. Lincoln mai procedează la o soluție, căutată de aproape trei ani. În primăvara anului 1864, luna martie, este adus la Washington celebrul Grant, fiind imediat avansat comandant suprem. Acesta folosește „picătura chinezească”, dacă ne este permisă această exprimare, urmând să atace, să atace și iar să atace. Grant dă un ordin de practicare a războiului total comandanților din subordine. Sunt confiscate și distruse toate mijloacele civile care aveau drept scop întrebuințarea lor militară. Un an mai târziu, mai precis în 1865, după o teribilă vărsare de sânge, după nenumărate sacrificii care au epuizat pe cei plecați la luptă, se termină un război de-a dreptul istovitor. Efectul acestui conflict dramatic a fost unul apocaliptic, înregistrându-se peste 620.000 de victime. Terenurile Sudului au fost practic distruse iar economia sa distrusă în totalitate. La data de 11 aprilie 1865, Abraham Lincoln ține un ultim discurs politic, acesta referindu-se la viitoarea Reconstrucție care trebuia începută imediat. Dar, așa cum se întâmplă deseori, neprevăzutul curmă cariera marelui om. În seara zilei de 14 aprilie a aceluiași an, el se duce la teatrul Ford. Când nimeni nu se aștepta la o dramă, Lincoln este împușcat direct în cap de un fanatic confederat, actorul John Wilkes Booth. Acesta este urmărit într-o cursă de urmărire nebună și împușcat în

Virginia. În acel moment, hambarul care ținea loc de ascunzătoare criminalului tocmai izbucnise în flăcări.

Odată cu sfârșitul Războiului Civil, pe marele continent american începea o altă epocă. Reconstrucția țării, lacunele și urmele războiului, crizele economice, rolul tot mai important în determinarea politicii mondiale, adunate laolaltă, creează „un sentiment de regret, de bucurie, de mister, de înțelegere”. Aceasta era America în

acel moment. Dar sfârșitul secolului XIX nu avea să vină fără ca în State să nu existe un uimitor progres la toate nivelele, „întrecând astfel Bătrânul Continent, Europa cu câteva generații”. Romancierul Henry James, remarcă și el în scrierile sale că „răceala schimbărilor plutește în aer”. Au apărut tramvaiele electrice, ascensorul electric, metroul, chiar și primele automobile. Orașele americane cunosc un avânt extraordinar, înmulțindu-se tot mai mult, întinzându-se pe tot cuprinsul Americii atât pe orizontală cât și pe verticală. Numărul satelor scade vertiginos, semn că progresul american nu mai poate fi oprit de nimeni și de nicăieri. Toate acestea au darul să atragă nenumărați oameni din alte țări, de pe tot cuprinsul planetei, imigranții. Ei sosesc în cascade pe coasta de est a S.U.A... Acest fapt determină în anul 1882 apariția unei legi menite să stopeze aflusul teribil al celor veniți de departe. Imigrația capătă dimensiuni enorme și prin această lege se interzice accesul chinezilor pentru o perioadă de zece ani, prin semnătura finală a președintelui de atunci al Statelor Unite ale Americii, Chester Arthur. Chiar dacă Abraham Lincoln abolise sclavia, prejudecățile de culoare erau unul dintre motivele apariției legii cu pricina, semn că mai era un lung drum de parcurs până la eliminarea discriminării. De altfel, nici în zbuciumatul secol XX aceste prejudecăți nu putură fi înlăturate, culminând cu nenumărate mitinguri ale negrilor dezavantajați vizibil. Din nefericire, apare Ku Kux Klanul, o organizație care milita împotriva cetățenilor de culoare dar și a celor care le susțineau cauza lor dreaptă. Anii șaizeci aduc afroamericanilor un lider meritoriu, Martin Luther King, care militează neobosit pentru drepturile lor, luptând până când este asasinat de interesele știute dar nevăzute ale opozanților. Cu toate acestea, societatea americană se dezvoltă furibund, dincolo de șirul crimelor nesfârșite.

TONY ESTE ULUIT-23

După noaptea magică petrecută alături de noua sa iubită, Tony s-a trezit încă de la primele ore ale dimineții zilei următoare, extrem de îngândurat, ca și cum cine știe

ce crimă făcuse atentând la intimitatea Ramonei, blonda care pe vremuri o sfātuia pe Ana Maria cum să-l cucerească. O privea pe fata din patul lui și parcă o voce lăuntrică îl întreba de ce o alesese. Greutățile prin care fusese nevoit să treacă până în acel moment, formaseră din el un bărbat în adevăratul sens al cuvântului și chiar dacă tinerețea îl îndemna să aleagă un suflet anume pentru el, care să-l înțeleagă și să-l susțină, nu însemna că sentimentele față de ea erau pe măsura așteptărilor. Se întreba dacă nu cumva era disperat din pricina singurătății provocate de propria lui dramă începută încă din primii ani ai existenței sale. Avea însă un suflet formidabil și i se făcu rușine la gândul că ar putea să o rănească pe cea care i se oferise cu toată puterea ființei cu numai câteva ore în urmă. Trăise la intensitate maximă clipele intime la care nu mai spera și pentru el asta conta foarte mult. Nu era un superficial, ca mulți alți tineri de seama lui. Aprofunda fiecare gest, fiecare lucru și putea să vadă chiar dincolo de el. Era interesat de un viitor încă necunoscut și Ramona, cu toată sinceritatea ei, făcea parte din el. Se mai sperie în sinea lui atunci când își dădu seama că împărțise bucuria primelor împliniri din punct de vedere profesional și material cu un egoism ce nu-l caracteriza de obicei. Era cu adevărat îndrăgostit de colega lui? Nu cumva atracția fizică și dorința de a căuta fericirea într-o singură clipă îi înșelau simțămintele? Toate aceste gânduri demonstau clar că este o persoană complexă și se înfurie că picase pradă primelor impulsuri. Dar temerile sale nu se justificau, tinerețea nu avea timp pentru astfel de cugetări.

Despicând așa firul în patru, risca să cadă în cealaltă extremă, a omului care gândește mai mult cu mintea decât cu inima, lucru anormal la vârsta lui. A omului care trăiește clipa și ulterior o regretă, fără să știe clar de ce. Hotărât lucru, Tony nu se afla în acel moment în apele lui. Avea în așternutul său o ființă devotată, care îi oferise corpul ei, încrederea ei, sufletul și inima, perspectiva vieții în doi. Ce părere ar fi avut biata Ramona dacă în minutul acela i-ar fi citit gândurile? După ce își puse această

întrebare, Tony se simți vinovat și își spuse că dacă nu încearcă să găsească principii mai simple de viață va avea de suferit și el și noua lui prietenă. De fapt, privind de pe margine, putea să pară un prost Pentru că acum nu-i mai lipsea nimic. Față de anii trecuți când se umilise în fel și chip pentru un banal mărunțiș, acum într-adevăr nu-i lipsea nimic. Era student apreciat la o facultate prestigioasă, de viitor, avea un serviciu nobil, unde învățase tainele soft-ului, reușise să-și cumpere un autoturism cu care să se poată deplasa oricând și oriunde, câștiga suficient cât să-i ajungă pentru studii, pentru viața de zi cu zi și pentru capriciile lui chiar, Ramona îl iubea și tocmai îi demonstrase acest lucru. Sărmanul Tony, crescut pe vremuri în ideologia comunistă, putea să creadă că toate acestea sunt suficiente pentru fericirea unui om. Se plimbase cu Ramona într-un parc superb și trăise într-adevăr clipe caracteristice vârstei, dar abia acum se întrebă dacă fata își face aceleași probleme în privința relației lor ca și el, deși era doar începutul. „Ce fraier sunt! gândi el. În loc să mă distrez, să învăț, să fac dragoste și să câștig bani, caut Perfecțiunea”.

— Ce faci „filosofile”? se auzi o voce binecunoscută și Tony întoarse capul tresărind. Ramona se trezise și se uita la el cu drăgălășenie, întinzând brațele care îl ținuseră strâns, ca pe un destin împlinit.

— Te-ai trezit? șopti el. Cum te simți?

— „M-am trezit? Cum mă simt”, îl îngână fata în glumă și adăugă: haide, vino și tu lângă mine. Mă simt mai în siguranță așa.

Tony șovăi puțin, apoi se băgă înapoi în patul răvășit de gesturile nopții abia trecute.

Își așază capul pe pieptul ei privind în gol. De fapt, își amintea cum petrecuseră prima lor zi cu adevărat împreună. „Bine ai venit în viața mea”, îi spusese în parc. „Bine te-am găsit, Tony”, răspunsese ea. „Mai mult costă singurătatea și tristețea, iar de acum eu sunt tu și tu ești eu”, mai zisese tânărul. Îi era imposibil să uite ochii fetei strălucind de bucurie, atunci când izbutise să se întoarcă

acasă cu mașină cu tot. „Te-ai întors șofer”, exclamase Ramona. Ce a urmat, se știe. Primul pas îl făcuse chiar el atunci când o surprinsese cu următoarele cuvinte: Știu că mă iubești”. În timpul conversației lor, fata se simți nevoită să îl liniștească: „Nu vreau să vorbim despre prietena ta din America. Dacă sufletul tău îi aparține și acum, te rog, nu te simți cu nimic obligat față de mine. Vinovat, nici atât”. „Cred că am început să te iubesc, replicase Tony”. „Crezi? Dacă este vorba doar să crezi, te rog, nu complica lucrurile”.

— Nu am văzut niciodată ființă ca tine, îi întrerupse Ramona amintirile. Parcă ai fi „Gânditorul de la Hamangia”, râse ea, mângâindu-l pe cap. Apoi se săltă puțin și, prinzându-i obrajii între palmele ei, îl privi drept în ochi spunându-i: chipul tău ascunde multe mistere.

— E mult spus, răspunse Tony.

— Atunci, să le spunem secrete. Așa începi tu o relație cu o fată? Ai secrete față de ea?

— Sunt convins că ale tale sunt mai multe.

— Deci am dreptate. Ai secrete.

— Ramona, anumite lucruri din trecutul meu le cunoști.

Dacă nu am apucat să îți spun mai multe într-un timp așa de scurt, asta nu înseamnă că am secrete. Și până la urmă, ce treabă mai avem noi cu trecutul? Ce poate face el?

Dintr-odată, Ramona realizează că intră pe un teren alunecos. Ea însăși avusese o relație cu unul dintre bătaușii liceului și acesta era într-adevăr un secret de care Tony nu ar fi trebuit să afle niciodată. Ce reacție ar fi avut Tony dacă ar fi aflat că tocmai ea, în naivitatea adolescenței, se culcase cu Bogdan? se grăbi să schimbe vorba și îl sărută apăsând Pentru a nu se știe câta oară, instinctul masculin fu mai puternic decât orice altceva. Tânărul se lăsă prins în acest joc început nu cu mult timp în urmă și începu să o mângâie și să o alinte, pierzându-și din nou simțul rațiunii. Chiar în clipa când amândoi se dezbrăcară din nou ca să continue ce începuseră în toiul

noptii, o bătaie puternică se auzi în ușa dormitorului și vocea mamei tânărului îi sperie pe amândoi.

— Haide, maică, nu vă mai sculați? Poate vă e și vouă foame.

Ramona sări ca arsă și se îmbracă cât putu de repede. Apoi îi făcu semn lui Tony șoptindu-i speriată:

— Să nu descui ușa.

— Tony nu se putu abține să nu râdă din cauza acestei situații până la urmă jenante și îi strigă mamei sale:

— Bine mamă. Ne-am trezit. Apoi, după ce se convinsese că Ramona nu se mai află în pericolul de a fi văzută în ipostaza de mai înainte descui ușa camerei și de acum bătrâna femeie se înființă peste ei, fără să se gândească la „deranjul” pe care-l provoca.

— Bună dimineața, tinerețe, le zise femeia.

— Bună dimineața, răspunse Ramona înroșindu-se ca racul, în vreme ce Tony se dădea extrem de „preocupat” să caute prin sertarul măsuței lui.

— Am venit să îți aduc asta, spuse femeia întinzându-i un plic mare băiatului ei pe care atunci când îl privi mai atentă, realizează în sfârșit că nimerise într-un moment foarte nepotrivit

— Ce-i acesta? întrebă tânărul, afectat de o bănuială.

— Știu eu maică? Cu concursurile alea ale tale... Hai că vă las. Să veniți la masă.

Maică-sa dispăru și primul gând al tânărului fu același ca al Ramonei. Ea se schimbă dintr-odată la față și îl îndemnă cu oarecare teamă:

— Nu-l deschizi?

— Tony se uită pe ștampila expeditorului și rămase mut. Desfăcu plicul cu pricina și citi lista câștigătorilor concursului la care participase, în urma căruia ar fi urmat să plece într-o excursie la Cannes. Era al doilea, dar ce surpriză fantastică! Și nu vorbim aici despre premiul oferit în capul listei se afla un nume de care aproape că uitase. „Nu se poate să fie tocmai ea”, gândi el. „În America sunt atâtea fete cu același nume”. Locul întâi era câștigat de

Rosa Walker, din S.U.A.

— Spune, despre ce e vorba? Ce ai fața asta? îl repezi Ramona schimbată și ea vizibil și aproape că îi smulse cu forța scrisoarea din mână. Citi la rândul ei conținutul și fără să se uite mai departe îl făcu pe Tony „norocos”.

— Poate mă iei și pe mine? Mă iei?

Tânărul nu răspunse nimic, dându-și seama că ea nu realizează emoția lui. Urmă un schimb de priviri și chipul împietrit al tânărului o determină să citească mai departe. Ramona află în sfârșit cine este câștigătoarea și trecu într-o singură clipă de la extaz la agonie. După cele mai frumoase zile din viața ei, petrecute alături de Tony, după noaptea de vis în care cunoscuse pentru prima dată farmecul desăvârșit al iubirii, venea această hârtie blestemată ca să strice totul într-o singură secundă și regretă amarnic momentul în care o convinsese și pe Ana Maria că are toate șansele să-l cucerească pe Tony, fiind lângă el iar americanca atât de departe. „Aia trăiește în altă lume”, spusese ea. „Mă îndoiesc că se va mai întoarce vreodată în România”. Iar acum suporta prin propria-i suferință surprizele neplăcute ale neprevăzutului. Prietenul ei urma să plece într-o excursie unde o va revedea pe amica lui de departe. Nici nu mai știa ce să spună și atât ea cât și Tony se simțiră mai încurcați ca niciodată. Fata rupse însă prima tăcerea:

— Cred că ar fi mai bine să plec.

Își luă rămas bun dezamăgită că tânărul nici măcar nu încercă să o oprească și ieși grăbită pe ușă. Abia când rămase din nou singur, Tony își dădu seama că greșise față de ea. Dar era deja prea târziu. Ramona plecase cu o durere cruntă în suflet, după ce crezuse că noaptea petrecută împreună cu el însemna un început promițător al unei fericiri de care nu avusese parte cu adevărat niciodată. Situația era extrem de grea pentru ea cu cât acasă o aștepta un om violent, mereu înecat în alcool și acela era din păcate chiar tatăl ei, Știrbei. O aștepta în dimineața aceea să se întoarcă acasă pentru a-i cere socoteală din cauză că dormise în altă parte. Nici măcar nu

își făcuse griji în privința ei și era pregătit să facă obișnuitul scandal matinal cu care oripilase vecinii sătui de el până peste poate. Acum stătea cu o sticlă de votcă în față, turnând din ea pahar după pahar, bându-și mințile și așa zdruncinate. „Lasă că îți arăt eu ție, nenorocit-o, își zise el”, și poate că biata Ramona ar fi procedat mai bine dacă nu s-ar fi grăbit să plece de la Tony. Dar nu avea de unde să știe ce va păți odată întoarsă în casa chinurilor ei de fată, unde era nevoită să le facă pe toate, unde nu găsea nici măcar un cuvânt bun, o banală încurajare din partea propriului părinte pe care i-l dăduse Dumnezeu.

Între timp, Tony încă citea uimit conținutul hârtiei care curmase clipele plăcute petrecute alături de Ramona și reușea cu greu să-și revină dintr-un șoc neașteptat. Nici măcar nu știa dacă să se bucure sau nu. La urma urmei, primise o veste bună dar simplu nume al Rosei Walker, trecut acolo, în capul listei câștigătorilor, dădea simțurilor lui o întorsătură neașteptată. Se gândea încă la scrisoarea pe care i-o trimisese imediat după ce ieșise din spitalul unde îl vizitase ca și la faptul că tânăra americană nu-i răspunsese niciodată. Și acum își amintea cum verificase zilnic, cu inima strânsă cutia poștală, găsind-o mereu goală, dezamăgindu-l și mai mult pe măsura trecerii timpului. Diferența de poziție socială dintre ei dar și greutatea prin care trecuse de tânăr îi impulsionaseră ambiția de a se lupta cu viața, de a deveni un învingător în adevăratul sens al cuvântului și chiar reușise. Dar câte evenimente se succedaseră în nici trei ani de zile. Câte tragedii. Fiecare dintre cei doi își trăia în țara sa propria dramă. Rosa, mai mult decât el chiar. Sursele tot mai multe de informații, radioul, televiziunea, îl ajutaseră să știe permanent ce se întâmplă în America. Cu ajutorul acestora aflase de răpirea tinerei, de teribilul cutremur din L.A., de faptul că Walker devenise un însemnat om politic, ajutat și de resursele sale financiare inepuizabile. De fapt, celebritatea familiei Walker îl ajuta să afle ce se întâmplă dincolo de Atlantic, într-o lume pe care și acum o vedea mult prea îndepărtată. El însă era neștiut de nimeni. Doar

cunoștințele apropiate și câțiva amici de duzină cunoșteau sacrificiile lui enorme ca să poată trăi mai bine și mai decent. Ultima lovitură o primise atunci când murise tatăl său, strivit de un morman de fier vechi, în căutarea unei oportunități care se dovedise fatale. Din acel moment, îi fusese și mai greu. Dar strânsese din dinți și mersese mai departe, trecând peste fiecare obstacol, readucând zâmbetul pierdut pe chipul mamei lui, a cărei sănătate se subrezise odată cu trecerea timpului. Dar femeia rezista datorită unui copil care în ultimul timp îi adusese numai bucurii și grijile care îi măcinau corpul începuseră să dispară. „Băiatul meu a ajuns un om mare”, își spusese ea atunci când îl văzuse la volanul mașinii, deși aceea era doar o rablă în comparație cu ceea ce circula acum pe arterele pline de gropi ale Capitalei. Însă bătrâna se mândrea cu el și se bucurase enorm când descoperise în acea dimineață că „ceva nu e în regulă”, atunci când citise pe fața lui Tony și a Ramonei ce se întâmplase. „Lasă-i să fie împreună și poate or să se așeze cândva la casa lor”, mai gândise ea. Femeia, creștină până dincolo de limite, avea principiile și concepțiile vremurilor tinereții ei, dar de ce să nu recunoaștem, suficient de sănătate cât să dea stabilitate unei familii aflate la început de drum. Nu știa să pornească televizorul din telecomandă. Nu știa „care e treaba” cu computerele ce începuseră să invadeze piața românească. Nu știa de ce uneori, Tony, sau chiar Ramona, când ședea mai mult timp pe la ea să îi țină de urât, schimbă program peste program la televizorul care „avea o șmecherie” de pornea singur și nu îl lasă „Dumnezeului” pe un singur program ca să nu-l mai „fâțâie”. Nu știa de ce „ăia dau toate prostiile” la televizor și își făcea cruce când vedea deseori pe micul ecran chiar în miezul zilei „câte una cu buricul gol”. „S-ar răsuși Ceaușescu în mormânt dacă ar vedea”, zicea ea. Pe urmă exclama în fața câte unei vecine care o aproba dând afirmativ din cap:

— A înnebunit lumea, maică.

— Păi ăștia sunt de vină, se lăsa cealaltă prinsă în discuție.

— Cum o fi fost Iliescu de acord cu așa ceva?

— Io zic că mai bine câștiga Vadim. Țsta îi pune pe toți cu botul pe labe.

— Da acela cu papion?

— Dă-l Doamne iartă-mă, replica vecina încântată că are cu cine bârfi. Apoi o iscodea pe mama lui Tony cu viclenie:

— Ia zi, băiatul tău ce mai face și el? Câștigă bine unde lucrează el acum?

— A, puțin, răspundea femeia prudentă. Dacă mă băteau și nu credeam că te plătește cineva dacă știi să umbli la cutiile alea, mai spunea, făcând aluzie la firma de calculatoare unde lucra Tony. Pentru că se afla încă la început, industria softului nu inspira pic de încredere românilor simpli iar cele două femei învățate cu „construcția socialismului” cu atât mai puțin.

În sfârșit, Tony își reveni puțin și se duse în bucătărie unde maică-sa îl aștepta mirată de plecarea furibundă a Ramonei.

— Ce-a pățit maică fata aia, de n-a vrut să mai stea?

— Nimic, nimic, se grăbi Tony să răspundă.

— Haide, pune mâna și mănâncă dar tot vreau să îmi spui „care e treaba”.

— Am câștigat o excursie la Cannes, din cauza asta a plecat.

Femeia se miră și nu se putu abține să nu întrebe:

— Păi, bravo ție. Ea în loc să se bucure se supără? Nu, adăugă, e altceva. Nu vrei să îmi spui.

— Bine, mamă, se hotărî Tony. Uite lista, uite numele câștigătorilor, uite cine este pe primul loc.

— Da' ce, crezi că văd eu să citesc?

— Rosa este și ea aici. Fata din America.

Femeia își privi băiatul. Pe chipul lui se citea o luptă interioară formidabilă. Iar el știa că în fața mamei lui nu are nicio șansă dacă ar fi vrut să se ascundă de ea. Era clar că și Ramona îi citise zbuciumul sufletesc și acesta era adevăratul motiv pentru care se retrăsese dând totuși dovadă de foarte mult bun simț.

— Măi mamă, încep femeia, fata asta are viața ei. Tu, nu te compari cu ea. Nici măcar nu îți scrie, nici măcar nu știi dacă te mai ține minte, nici măcar nu te gândești la toate astea. Cine știe prin câte țări s-a plimbat și cu câți, că are bani. Maică, nu e ca noi. Cine știe câți băieți loviți și accidentați nu o fi vizitat cu taică-său prin fel și fel de spitale. Ce ar însemna să fie toți ca tine? De unde știi că nu i-a mai scris și altul, și altul și poate că fata este sătulă de „amorezați” din ăștia ca voi și din cauza asta nu răspunde.

— Ai dreptate, răspunse Tony zăpăcit de argumentele simple dar zdrobitoare ale maică-sii. Dar știi ceva? Poate că putem fi măcar amici simpli. Oricum ne vom întâlni acolo, în stațiune. Și ca să stai liniștită, poți să afli că nu am nici cea mai mică intenție să întrerup relația cu Ramona.

— Să dea Dumnezeu, răspunse femeia neîncrezătoare, în sinea ei, știa cum gândește Tony și fiindu-i mamă, îl cunoștea mai bine ca oricine. Nu avea nici cea mai mică îndoială că tânărul încă mai ținea și mai visa la Rosa, deși el nu recunoștea deschis acest lucru. Sau poate că nu își dădea nici el seama și în curând avea să afle odată cu revederea ei care este de fapt adevărul din inima lui.

TRAGICUL SFÂRȘIT - 24

Pe măsură ce se apropia de casă, Ramona simțea bătaile inimii tot mai dese și se gândea cu groază la primirea pe care i-o va face Știrbei. Nu avea unde să se ducă pentru că nu putea să își permită luxul de a-și cumpăra o locuință sau măcar să-și închirieze o cameră numai pentru ea. Încercase și acest lucru dar renunțase repede datorită costurilor foarte mari și fusese nevoită să se întoarcă lângă părintele ei care era un adevărat tiran. Primise atunci o bătaie zdravănă, „ca să se învețe minte să nu mai umble razna” și se sperie când își dădu seama că nici acum situația nu era cu mult diferită. Știrbei o aștepta de ore întregi fără să aibă însă curajul de a se înființa la ușa lui Tony. Conștientiza și el în mod cu totul surprinzător cum ar fi fost întâmpinat, mai ales în halul în care arăta,

beat criță și duhnind a votcă ieftină, din aceea denumită de românii săraci „săniuță”. Ramona era tristă și avea sumbre presimțiri. Cât de surprinzătoare se dovedea a fi viața în anumite momente. Cu numai o zi în urmă începuse ceva nou și îndelung sperat pentru ea. Dar în numai 24 de ore totul se schimbase la 180 de grade și era copleșită de gânduri negre când acestea ar fi trebuit să fie cu totul altele, mai ales după noaptea petrecută împreună cu Tony. Însă nu se putea opune neprevăzutului. Numele americancei, trecut cu litere de o șchioapă primul în scrisoarea de premiere primită de băiat, o bulversase total, tocmai pe ea, care nu crezuse niciodată că tânărul o va mai putea revedea pe Rosa Walker. Se dovedea încă o dată vorba românului, devenită celebră peste mări și țări, anume aceea că „întâlnește munte cu munte dar om cu om”. America nu mai părea atât de îndepărtată și Tony nu mai era amărâtul care se milogea în schimbul unor servicii umiltoare prin intersecțiile Capitalei. Față de ceea ce fusese cu trei ani înainte, devenise exact cum gândea și maică-sa ceea ce se numea „un om mare”. Dar Ramona ajunsese în fața blocului unde locuia. Nu mai avea timp de amintiri ori de regrete. Își făcu cruce și se rugă la Dumnezeu să fie totul bine. Însă se înșela amarnic. Nu, nu era deloc bine, și asta se văzu pe chipul tatălui ei ticălos și în cuvintele lui grele, aruncate către fată încă din pragul ușii. Ea se întrebă pentru a mia oară ce anume o legase alături de acest om teribil și pentru ce îi era milă de el, atâta timp cât nu făcea nimic altceva decât să o batjocorească încontinuu. Cu părul răvășit, cu ochii sticlind de mânie, cu sticla ținută permanent în palmele mari și grosolane, Știrbei arăta în acea dimineață exact ca un criminal. Ramona nici măcar nu apucă să îl mai salute. Oricum era un gest care lipsea cu totalitate din comportamentul lui de bădăran.

— Treci încoace, împruțit-o, o repezi el trăgând-o de păr fără milă. I-a zi, pe unde mi-ai umblat? Așa ai tu grijă te tatăl tău care ți-a dat viață?

— Lasă-mă, se rugă fata, mă doare...

— Te doare? Da când m-ai lăsat singur în casă nu te-a durut? Știi că a trebuit să mă duc singur la colț să cumpăr sticla asta? Tu, mă rog, unde erai?

— Dar ce, sunt obligată să-ți cumpăr ție în fiecare zi de băut? îl înfruntă deodată

Ramona revoltată și în mod cu totul și cu totul surprinzător. Știrbei amuți dintr-odată uimit de această replică pe care nu o auzise niciodată. Pentru prima dată în viața ei, fata chiar îl înfrunta. Cuprinsă de o frică nemaiîntâlnită, Ramona reacționează așa cum se întâmplă de cele mai multe ori atunci când ești cuprins de panică. Adică printr-un gest de curaj nebun, instinct al autoapărării. Bărbatul se trezi parcă din beție auzind replica fetei și se rezezi la ea lovind-o cu capul de perete. Ramona însă avu noroc de astă dată și nu-și pierdu cunoștința. Avu abilitatea să apuce o vază plină cu flori aflată chiar lângă ea la îndemână și fără să mai șovăie, îl lovi cu sete pe tatăl ei care căzu luat prin surprindere. Dar nu se sfârși. Știrbei era rezistent la astfel de lovituri și scrâșni printre dinți:

— Dai în mine, fă? Dai în tac-tu care te-a făcut?

— Dau într-un animal nenorocit. Într-o bestie. Nu te apropia, îl avertiză ea pe bărbatul care se opri locului preț de câteva secunde. Apoi se prefăcu a fi mai liniștit și Ramona căpătă puțină încredere. Într-un moment de minimă atenție, Știrbei se rezezi către ea și o înșfăcă cu brațele dezlănțuite.

— Dă-mi drumul, nenorocitul, striga Ramona zbătându-se în zadar să scape din strânsoarea bărbatului.

— Unde ai fost fă? Iar te-ai dus la acela? mai întrebă el făcând aluzie la Tony.

— Acela mi-a oferit o noapte de vis, porcule. Tu nu mi-ai oferit nimic de când m-ai făcut

— Așa îmi vorbești tu mie? Așa vorbești cu tatăl tău? Ramona nu mai putu să se ferească.

Știrbei o lovi cu sete cu ambele picioare în timp ce cu o mână o țineas strâns de părul care de acum începea să fie murdar de sânge.

— Na, nenorocit-o, repeta el, na, să te sature. Să mai îndrăznești să te pui cu mine, cel care am avut grijă de ține de când a murit mă-ta.

— Ești un mincinos împuțit, răspunse printre lacrimi Ramona. Niciodată nu ai avut grijă de mine. Niciodată nu mi-ai spus o vorbă bună. Niciodată nu m-ai mângâiat și nu m-ai tratat ca pe copilul tău. Poate că nici nu sunt copilul tău, repetă ea cu un curaj ieșit din comun.

— Ce-ai spus fă? o întreabă Știrbei oprindu-și loviturile pentru câteva secunde. Că nu ești copilul meu? Că nu te-am făcut eu? Adică o faci pe mă-ta curvă? Atunci stai că îți arăt eu mângâieri, dacă tot zici că nu ești copilul meu, adăugă el scoțându-și cureaua de la pantaloni. Ramona observă acest lucru și avu o bănuială care chiar avea să se adeverească. Dar crezu totuși în șansa ei și profită de neatenția lui Știrbei repezindu-se spre ușă. Nu reuși să ajungă însă. Brațele bărbatului dezlănțuit se întinseră ca niște tentacule apucând-o cu putere. Apoi, ca și cum în fața lui s-ar fi aflat cine știe ce forță nebănuită, o lovi pe Ramona cu putere direct cu pumnul în față. Fata se clătină și apoi se prăbuși pe podea.

— Credeai că poți să te pui tu cu mine, fă? rânji Știrbei și începu să o dezbrace pe fată sfâșiindu-i hainele. Pe urmă se dezbracă și el la rândul lui și o ținu strâns, împiedicând-o astfel să se opună. Ramona nu mai avea pic de putere. Din acel moment, fu lipsită de vlagă și doar atât mai reuși să spună:

— Tată, te rog, nu, nu îmi face asta...

— Tată? Ai spus „tată”? păi nu spuneai tu nenorocite că eu nu sunt taică-tău?

Dar fata nu îl mai auzea. Conștientiza ce se întâmplă cu ea dar nu mai avea putere nici să vorbească și nici să se opună. Nici vorbă să strige după un eventual ajutor care și așa nu e sigur că ar fi venit din partea unor vecini deseori pasivi la ceea ce se întâmpla chiar acolo, lângă ei.

Tatăl ei începu să o mângâie pe sâni și îi băgă mâna între picioare desfăcându-le. O pătrunse cu sălbăticie, repetându-i la nesfârșit:

— Na, uite fă mângâieri, uite fă sărutări.

Limba lui aspră se plimbă pe gâtul fetei care plângea neputincioasă. Știrbei o mai penetră de câteva ori și se opri satisfăcut că după foarte mulți ani, mai simțise și el ce înseamnă o femeie. Dar acum făcuse o faptă pe care în mod uimitor, nici măcar nu o regreta.

— Vrei să ai pace cu mine? Să nu te mai lovesc? Ei bine, de acum înainte facem asta în fiecare seară. La urma urmei, chiar ești bună de așa ceva. Ai fost o proastă că nu te-ai dus și tu la turci.

Ramona nu putea să spună nimic. Dar Dumnezeu îi dădu puterea să mai poată rosti câteva cuvinte, înainte de a leșina definitiv:

— Asta să o crezi tu, bețivule, spuse ea cu ultimele puteri.

— Asta o să cred eu? se miră Știrbei de acel răspuns neașteptat. Atunci du-te și tu lângă maică-ta, poate acolo o să-ți fie mai bine.

Bărbatul se repezi la Ramona lovind-o din nou, lăsând-o fără cunoștință. Sângele curgea pe fața fetei și criminalul întrebă cu o voce ciudată:

— Încă mai trăiești? Încă nu te-ai întâlnit cu mă-ta?

O lovi din nou cu sete. Apucă vaza de flori cu care fusese lovit și aplică fetei lovituri după lovituri direct în cap. Tânăra nu mai mișca. Pentru îndrăzneala de a se opune tatălui ei, pentru naivitatea de a crede că se va îndrepta vreodată, plătise cu viața... Știrbei devenise un criminal. Își violase propria fată și când fu descoperită oribila crimă, mulți români regretară că în lege nu mai figura pedeapsa cu moartea. Tony fu martorul unei alte drame a vieții lui, de astă dată sufletești, și vărsă lacrimi amare după prietena lui de o singură zi. Își reproșă că el este adevăratul vinovat și moartea Ramonei avea să îl marcheze multă vreme, poate toată viața...

REVEDERE NEAȘTEPTATĂ - 25

Capitala era îngrozită de sfârșitul tragic al tinerei Ramona, ucisă cu bestialitate de către un individ fără pic de conștiință, ajuns criminal prin uciderea propriei fiice.

Posturile românești de televiziune, tot mai multe, relatează despre oribila crimă săvârșită chiar în Bucureștiul zdruncinat de acest fapt dramatic. Poliția română își făcu datoria și îl prinse pe făptașul care nici măcar nu se opuse unei arestări rapide. Justiția își făcu pe deplin datoria și capetele de acuzare, violul, omorul calificat, incestul, fură suficiente ca să îl condamne definitiv pe Știrbei. Închisoarea pe viață fu verdictul bine meritat, deși tot mai multe voci strigau că ar trebui omorât în chinuri, și poate că nici așa nu ar fi reușit teribilul criminal să se reabiliteze în fața societății și a lui Dumnezeu. Tony se îngriji spre lauda lui de înmormântarea creștinească a fetei și acest lucru nu reuși să îi scoată din minte vinovăția de care se considera răspunzător. Dar destinul îl obliga să suporte suferințe parcă nesfârșite. De câte ori avea câte o realizare majoră, trebuia să suporte câte o dramă pe care viața i-o aducea atunci când se aștepta mai puțin. Nu mai contau nici banii, nici premiile și succesele ascensiunii lui de neoprit, provocate de momentul anului 1990 când diferența dintre el și Rosa îl determinase să nu se lase bătut și să depună eforturi inimaginabile, sacrificii fără număr, ca să îi fie mai bine lui și celor dragi. În subconștientul lui sperase, așa cum credea și maică-sa că o va întâlni o dată și o dată pe frumoasa Rosa Walker dar acum, când era un lucru sigur revederea dintre cei doi, nu mai avea bucuria reușitei într-un suflet rănit și lovit crunt de moartea Ramonei, nu mai era încântat și nerăbdător să o revadă pe tânăra de peste ocean. Tristețea era singurul sentiment pe care îl mai găzduia în inimă și atunci când văzu coșciugul colegei lui dispărând fără întoarcere în groapa de la cimitir, pentru el lumea înceta să mai existe. O lume care nu fusese capabilă să ofere mai mult unei ființe nevinovate. O lume în care violența în familie nu era încă prevenită în așa fel încât să se evite asemenea evenimente tragice. O lume în care românii încă mai încercau să se regăsească, după recente vremuri când exact înainte de evenimentele din decembrie 1989, o cântăreață îndrăgită era ucisă în chip barbar. Așa că

pentru Capitală, moartea tinerei nu era un lucru ieșit din comun. Bucureștenii fuseseră preocupați de propria lor siguranță dar legile democrate abia acum se scriau. Toată lumea se „convinsese” de „puterea” organelor de ordine, aflate și ele în tranziție, ca toate celelalte structuri, în timpul mineriadelor rușinoase comandate în iunie 1989, când politicieni iresponsabili rostiseră fraze compromițătoare încurajându-i astfel pe ortaci să devasteze și vandalizeze fostul „Mic Paris”. Moartea Ramonei nu era nimic altceva decât efectul nefast al nepăsării unora dintre politicieni în a tăia „cordonul ombilical”, inclusiv din punct de vedere sociologic. Fata își găsise sfârșitul pentru că nimeni nu o ajutase să scape din ghearele unui om violent, pe care lumea îl cunoștea că este așa și nu reacționase în niciun fel. Vecinii auziseră deseori țipete în casa aceea a durerii nesfârșite dar sintagma „nu te băga” părea să fie cuvântul de ordine. Abia când liniștea ultimei drame petrecute devenise îngrozitor de suspectă, catadicsiră să își pună întrebări la care nu aveau încă răspuns. Știrbei, răvășit și plin de sânge, ieșise inconștient afară în căutarea unei noi sticle de votcă. Abia atunci oamenii realizaseră că se întâmplase ceva groaznic și alertaseră Poliția. Dar nimeni nu îl întrebese nimic. Nimeni dintre cei care locuiau în bloc nu avusese curajul să-l întrebe pe Știrbei de ce arată în felul acela, ceea ce îngreună puțin sarcina ofițerilor care trebuiseră să „alerge” puțin după el. Chiar și când veniră la fața locului crimei, vecinii criminalului fură extrem de „preocupați” să nu știe mare lucru. Se temeau fără motive întemeiate că vor fi și ei chemați ca martori într-un proces la care Știrbei, chiar și legat cu cătușe, ar fi inspirat groază. Mentalitatea românilor simpli nu fusese schimbată încă. Dar nici a polițiștilor, foști milițieni. Și totuși, societatea românească devenea receptivă ușor dar sigur la toate grozăviile care se petreceau în familiile defavorizate. Cu siguranță în sânul acestora se petrecea câte o mică dramă care trecea neobservată. Violența în familie se extindea amenințător datorită lipsei sale de prevenire așa cum s-ar

fi impus și moartea înspăimântătoare a tinerei ținu zile de-a rândul prima pagină a ziarelor cumpărate și citite cu maximă curiozitate de românii intoxicați până după 1989 cu minciuni fără număr despre victoriile unei doctrine bolnave ori prost înțelese. Dar nu lipseau nici în marile cotidiene românești relatările senzaționale despre lucruri de genul „găina care naște pui vii”, semn că până la o presă cu adevărat obiectivă mai trebuiau să treacă încă mulți ani. Ulterior, unul dintre fondatorii unei gazete care atinsese tirajul incredibil de peste o mie de exemplare la vânzare, avea să scrie despre o lume pe care puteau deocamdată să o vadă dincolo de granițe „românii rupti în fund”.

Tony devenise ulterior morții Ramonei un alt fel de om. Un om care nu se mai bucură de nimic. Un om care nu mai este surprins de nimic, nici măcar de afirmarea sa profesională și nu numai. Așteptase prea mult să se întâmple senzaționalul, adică o posibilă relație între el și fata de care se îndrăgostise de pe patul spitalului. Nu mai înțelegea mare lucru din întâmplările unei existențe și tocmai când renunțase la gândul că ar putea să fie „ceva” între el și Rosa

Walker, aceasta apăruse în cel mai nepotrivit moment, deși nu avea nicio vină pentru cele întâmplate. Tânărul avea nevoie acum de foarte multă liniște și mama lui fu prima care își dădu seama de aceasta. Biata femeie o jelise pe Ramona și era și ea la fel de afectată ca și băiatul ei. O îndrăgise enorm pe sărmana fată și își amintea permanent cu lacrimi în ochi cum îi ținuse fata de urât și câte vorbise cu ea, deschizându-și sufletul și inima ca și cum și ea ar fi fost tot a ei. De fapt, Ramona găsisese un refugiu perfect în casa primitoare, îndoliată și ea la rândul ei când tatăl băiatului fusese victima unui accident stupid. Ce mai era și cu viața asta! Unde nu erau bani era violență sau morți neprevăzute, iar unde ei nu reprezentau o problemă, cum era cazul Rosei, boala își făcea de cap în mod ireversibil. Tatăl lui Tony murise sub fierul vechi. Mama Ramonei nu mai era nici ea. Iar Rosa devenise de

asemenea orfană, rămânând doar cu John Samuel Walker, un bogătaş condamnat să întâmpine altfel de obstacole.

La data de 29 octombrie 1993, Capitala vuia de valul schimbărilor democratice. Cu toate acestea, românii simțeau prea puțin lucrurile pozitive despre care li se vorbise în campania electorală din 1992 când Iliescu era cât pe ce să piardă alegerile în fața reprezentantului Convenției Democratice care reunise aproape toată opoziția în sânul căreia partidele istorice jucau un rol important. Acel contracandidat însemnat avea să câștige scrutinul prezidențial mult mai târziu, în 1996. Era Emil Constantinescu. Dar cel puțin deocamdată, istoria trebuie lăsată puțin deoparte pentru că, iată, o tânără superbă servea masa într-unul din restaurantele bucureștene și avea în față un ziar foarte cunoscut ale cărui articole i le traducea în englezește un translator aflat anume pentru așa ceva în preajma ei. Căci fata nu era româncă și dacă Tony s-ar fi aflat în acel moment în fața ei, cu siguranță că ar fi ieșit din izolarea în care căzuse după moartea sărmaneii Ramona. Rosa Walker se afla la București și prezența ei dovedește clar ambiția americancei dar și infinita curiozitate de a ști ce se mai întâmplă cu Tony, băiatul care aproape o cucerise de pe patul spitalului. Făcuse această călătorie în țara din care se transmisese prima revoluție în direct cu cea mai mare discreție. John Samuel Walker cam strâmbase din nas atunci când tânăra îi ceruse permisiunea să vină singură în România, dar nu putu rezista în fața unei puteri de convingere pe care numai Rosa s-ar fi priceput să o aibă. Atentatul criminal în care erau să-și piardă viața tată și fiică, acolo, chiar în metropola New York, era ultima picătura într-un pahar din care marele om de afaceri era nevoit să soarbă în cele mai neașteptate momente. De astă dată, Scott fusese din nou solicitat pentru a o însoți pe frumoasa fată cu dispoziția clară de a preveni orice gest care ar fi putut produce îngrijorare părintelui ei. O armată de gărzi de corp se afla permanent în apropierea Rosei și aceasta se simțea stingheră cu atâția ochi ațintiți asupra ei. Din fericire,

presa fusese pusă pe picior greșit și nu știa mai nimic despre escapada fetei în sud-estul Europei care fierbea din pricina „butoiului cu pulbere” denumit într-un singur cuvânt, Yugoslavia. După 1989, imperiul lui Tito se afla pe cale de a se destrăma, așa cum pățise și Uniunea Sovietică. Numai că aici țările „rebele” erau nevoite să lupte printr-un război de eliberare care a durat ani la rând.

Rosa Walker se afla în Pasajul Universității și se așezase la una dintre mesele unde de regulă, nenumărați studenți servesc o mică gustare ori pălăvrăgesc despre toate cele. Privea și ea uimită afluxul acela de tineri gălăgioși despre care știa din auzite că au fost adevărații revoluționari din vremea îndepărtării lui Ceaușescu. Mai știa că foștii absolvenți de la „Ștefan Gheorghiu” preluaseră puterea definitivă după uciderea lui Ceaușescu, condamnat suspect de repede la pedeapsa capitală. Tânăra se documentase oarecum înainte de a se aventura în țara mineriadelor și acum asculta traducerea unui articol care îi atrăsese atenția.

„Crima s-a petrecut în zorii zilei, când fata se întorcea de la prietenul ei, Tony Popescu, unde se pare că își petrecuse întreaga noapte. Tony Popescu este celebrul tânăr ajutat de magnatul Walker în perioada spitalizării datorate unei agresiuni săvârșite de minerii din Valea Jiului în iunie 1990. Astăzi se împlinesc trei luni de la moartea fetei, ucisă bestial de propriul tată, după ce mai înainte fusese violată de așa-zisul părinte. Fostul ei prieten a ținut să precizeze pentru publicația noastră că tot astăzi ar fi trebuit să se afle la Cannes, într-o excursie premiu câștigată ca urmare a unui concurs de proiecte management. Surse neoficiale, confirmate ulterior, ne-au precizat un fapt extrem de interesant, care merită menționat. La acest concurs, câștigătoarea de pe primul loc este chiar d-ra Rosa Walker. Presa americană a încercat să o contacteze dar fără șanse de reușită. Tânăra nu s-a prezentat nici ea în frumoasa stațiune și nimeni nu știe în afara apropiaților ei unde anume s-ar putea afla”.

Într-adevăr, Rosa hotărâse să nu se mai ducă nici ea

în localitatea unde anual se decernau premii pentru cele mai bune pelicule cinematografice, un fel de „Oscar” european unde vedetele de la Hollywood își făceau simțită prezența în număr mare, spre deliciul organizatorilor și curioșilor. Aflase tot din presă că Tony nu se dusesese nici el, motiv pentru care își amânase plecarea la București pentru mai târziu. Căci băiatul care odinioară ștergea parbrize prin intersecțiile metropolei românești ajunsese și el să fie „vânat” de ziariștii aflați deseori în criză de informații. Iar momentul mineriadei din iunie 1990 era suficient pentru ca tânărul să ajungă în paginile ziarelor și revistelor ce nu încetau să apară pe tarabele care împânzeau locurile aglomerate. Și acum, mai era și această relatare pe care Rosa o asculta de la translatorul ei în premieră. Afla pentru prima dată că Tony avusese o prietenă și că din nefericire, își găsisese un tragic sfârșit. Un sfârșit pe care capacitățile ei paranormale nu o mai ajutaseră să îl prevadă.

Bineînțeles că lângă Rosa Walker se afla acum și Morocănosul, agentul reactivat Scott, salvatorul vieții ei din timpul cutremurului ucigător din Los Angeles. Abilul agent privea în toate direcțiile ca nu cumva vreun dușman nevăzut și neștiut să aducă din nou groaza în sufletul fetei.

— Nu am știut că românii au o cafea așa de bună, spuse tânăra prefăcându-se că nu este afectată de articolul din ziar pe care tocmai îl ascultase.

— Haide micuțo, termină cu teatrul, îi zise Scott uitându-se fix la ea pe deasupra ochelarilor.

— Oare ce o fi făcând? murmură fata privind și ea la rândul ei de jur-împrejur, crezând eronat că printr-un act providențial, Tony se va ivi în fața ei.

— Ai spus că atunci când ți-a scris, ți-a dat și adresa, replică Scott să mergem la el acasă.

Fata îl fulgeră cu ochii ei frumoși pe agent și spuse pe cel mai ironic ton din lume:

— Da, Morocănosule, după ce nici măcar nu m-am deranjat atâta timp să-i scriu măcar două cuvinte, după ce i-a murit o prietenă, după ce poate că nici nu își mai amintește de mine, după ce a mai pățit Dumnezeu știe ce

prin țara asta necunoscută, crezi că o să îmi deschidă ușa cu gura până la urechi și o să-mi spună „Bine ai venit Rosa! mai trăiești?”

Scott se scărpină câteva clipe după ureche și mormăie scurt:

— Poate că ai dreptate. Dar știi ce? Și tu ai trecut prin clipe poate mult mai grele decât el. Toate aceste obstacole și încercări ale vieții v-ar putea uni destinele, nu crezi?

— Haide, Morocănosule, se înfurie mai în glumă mai în serios frumoasa tânără, știi bine că nu mai am 16 ani să mă ametești cu filosofii din astea ieftine.

— Domnișoară, se scuza una dintre gărzile fetei.

— Ce-i? întrebă Rosa

— Să ne fie cu iertare, dar tânărul de acolo seamănă foarte mult cu amicul dumneavoastră.

Fata se schimbă la față dintr-odată și Scott o ținu să nu cadă. Era prea de tot Absolut cu totul și cu totul întâmplător, Tony tocmai trecea prin pasaj, oprindu-se la una dintre tarabele pline cu cărți.

— Ai un noroc chior, puștoaico, șopti Scott uimit și el de această apariție neașteptată. Să nu leșini, că mă faci de râs, adăugă el cu gravitate. Larry, mai zise el, fiți cu ochii pe băiat.

— Nu e nevoie, Larry, se opuse Rosa Walker. O să mă duc eu direct la el.

Fata era hotărâtă să se ducă la Tony în mod direct. Nu o mai interesa reacția pe care băiatul ar fi putut să o aibă. Dorea enorm să discute cu el și o asemenea perspectivă neașteptată nu avusese niciodată. Se apropie de el la numai câțiva pași și se opri locului uimită. Tânărul habar nu avea de cine anume este privit și pe chipul lui, Rosa citi o nespusă tristețe. Își pierdu oarecum curajul dar nu cedă. În plus, din sens opus se apropia o altă tânără care îi semăna întrucâtva și culmea, era îmbrăcată asemănător. „Să-mi fi inventat tata o sosie? Nu o să-l iert niciodată pe Morocănos pentru asta”, gândi ea dezamăgită. Dar se înșela. Nu, nu era o sosie. Cealaltă însă

puteai jura că este sora geamănă a Rosei. Americanca se feri puțin și îi făcu semn translatorului să se apropie.

— Stai în fața mea. Nu vreau să fiu văzută. Spune-mi ce îți spune tipa, pentru că am senzația că și ea îl caută tot pe Tony.

Așa era. Cealaltă fată se apropie cu repeziciune și îi puse o mână pe umăr băiatului. Acesta se întoarse brusc și, mut de uimire, scăpă cărțile pe jos.

— Tu?! Chiar tu? exclamă el vădit surprins

— Chiar eu, răspunse fata. Am fost eliberată pentru „bună purtare”.

Tânăra care tocmai ieșise din pușcărie, nu se schimbaseră deloc. Purta aceeași bluză decoltată și celebra ei aluniță de pe unul dintre sâni părea mai vizibilă ca oricând.

— Știi, nu?

— Da, știu, aprobă ea repede. Biata Ramona, Dumnezeu să o odihnească în pace. Păcat. Până la urmă formați o pereche interesantă, adăugă ea cu o cruzime caracteristică.

Tony se încruntă teribil și îi spuse dintr-odată:

— Cred că ar fi mai bine să ne despărțim. Oricum, chiar mi-a plăcut plăcere să te revăd. Libertatea e mai scumpă ca toate, nu-i așa?

Vechea lui cunoștință nu mai fu în stare să dea nicio replică. Își dădu seama că nu are rost să insiste cu un schimb de cuvinte din care nu s-ar fiu ales cu nimic și ridicând din umeri, îl salută pe Tony făcându-se nevăzută. Era Ana Maria, fosta lui colegă la care petrecuse cu ocazia zilei ei de naștere. După ce născuse, renunțase la copilul făcut cu arabul ei și în scurt timp fu închisă pentru trafic de stupefiante. Încetul cu încetul, Bucureștiul devenea o piață pentru narcoticele vândute la colț de stradă. Ana Maria picase în plasa unei rețele pe care spre lauda ei, Poliția reușise să o anihileze. Cu toți banii ei, deși apelase la cei mai buni avocați, nu reușise să scape de pușcărie. Respectabila ei familie nu mai ieșea în lume decât rareori, rușinată de prostiile propriului copil în care își pusese

toate speranțele lor de părinți.

Tony rămase locului în vreme ce Ana Maria se îndepărta de el, deloc surprinsă de răceala cu care fusese întâmpinată. Dar șirul surprizelor nu ajunsese încă la capăt pentru el. Își așează cele câteva cărți cumpărate în ordine la subsuoară și se pregăti să meargă spre metrou. Se trezi însă față-n față cu un chip binecunoscut și puțin enervat, spuse hotărât:

— Ți-am spus că ar fi bine să ne vedem fiecare de drumul nostru. De ce nu mă lași în pace? Uite ce este: draga mea Ana Maria, m-ai ajutat cândva și îți mulțumesc pentru asta. Mi-ai scris acea scrisoare care s-a dovedit a fi în zadar. Domnișoara Walker se află pe un pedestal și oricât m-aș strădui eu nu pot să o cobor de acolo. Iar cu tine a fost minunată acea noapte în care ai reușit performanța să te culci nu numai cu mine dar și cu prietenul Ramonei.

În monologul său, Tony nu realizase că cea căreia îi vorbește ascultă cuvintele lui prin intermediul altcuiva. Mai mult, după ce termină, fata îi puse mâna peste gură spunându-i:

— Poți să taci și să te uiți mai atent la mine? îl întreabă ea cu o splendidă voce englezească

— Se pare că am înnebunit definitiv, spuse Tony cu privirea rătăcită. Am început să am vedenii.

Nu avea deloc vedenii. În fața lui nu se afla Ana Maria ci Rosa Walker, mai frumoasă și mai fermecătoare ca niciodată. Tânăra americană se apropie de el brusc și-l sărută.

— Acum îți amintești?

Bineînțeles că își amintea. La fel fusese și sărutul de la spital.

DOUĂ INIMI, O SINGURĂ IUBIRE - 26

Într-o lume tot mai rece, două suflete greu încercate își vorbeau acum doar din privirile ațintite una către cealaltă, ca un ecou al acelorași simțuri. Era clipa când se descătușau dintr-odată trăirile Rosei și ale lui Tony. Era surpriza pe care neprevăzutul o adusese în viața tânărului

care nu avea de unde să știe de ambiția fetei ce dorise cu tot dinadinsul să evadeze din lumea ei, aceea despre care biata Ramona dar și Ana Maria crezuse că-l va împiedica să o mai vadă vreodată pe binefăcătoarea lui din timpul mineriadei. Retras în el însuși, tânărul cu surâsul pierdut de ceva vreme se trezi în față cu adevărul existent dintotdeauna: nu încetase niciodată de fapt să o iubească pe Rosa. Confruntat cu această situație neașteptată, sentimentele i se limpeziră pe loc, aducând odată cu ele întoarcerea la Viață în care nu mai credea de luni bune. Cu câtă speranță îi scrisese el fetei, imediat după ce ea plecase acasă, la mii de kilometri distanță de o inimă ce bătea pentru ea! Câte ore nedormite îi provocase acea iubire fără margini provocată de o simplă întâmplare! Ce sinceritate nemaîntâlnită exprimau cuvintele din acea scrisoare pe care Ana Maria i-o tradusese în engleză, ferm convinsă că cea la care trebuia să ajungă nu îi va fi niciodată rivală! Și acum își amintea cuvintele simple pe care i le scrisese cu certitudinea închipuită că Rosa Walker se va reperi să îi răspundă și să îi vină în întâmpinare cu un răspuns la fel de sincer, dar mai ales pasional. „Tu m-ai făcut să mă nasc a doua oară... să mă gândesc la fericire... tu, ești fericită? Ce muzică îți place? Eu, atunci când ascult muzică, mă gândesc la împlinirea unui vis. Poate că acel vis ești chiar tu...”. Acum, visul despre care scrisese era chiar lângă el, așteptând o împlinire la care uitase să se mai gândească. Frumoasa americană îl cerceta din cap până-n picioare, uitându-se la el altfel decât la alți bărbați, cu mult mai în vârstă decât el. Acum nu mai era vorba de curiozitate feminină decât într-o foarte mică măsură ci de interesul provocat de un fior lăuntric avut în subconștientul ei. Acea sclipire a simțămintelor sufletești apărea odată cu revederea lui Tony, până atunci tot mai străin de imaginea ei. Băiatul o cerceta și el la rândul-i, surprins de revelația acelei regăsiri uitate în jurnalul nenumăratelor speranțe pierdute. Speranțe renăscute chiar în acea clipă magică, când ochii lor se priviră la nesfârșit, vorbindu-și ca pe vremuri, fără ca vreunul dintre

cei doi tineri să scoată măcar un singur cuvânt Rosa își pierdu apoi în fața tânărului orice curaj, bulversată ca niciodată de trăirile nemaîntâlnite pe care i le inspira acest român simplu, care o atrăsese fără ca ea să-și dea seama că pe un magnet, tocmai din îndepărtata Americă. O Americă pe care Tony o știa doar din cărți sau din jurnalele de știri. O Americă unde tinerii ca el ar fi dat orice ca Rosa Walker să îi caute cum l-a căutat pe el. Dar tânărul din București nu era ca ei. Nu îl interesa câtuși de puțin averea imensă a tatălui fetei, nu dorea influență și nici celebritate. Și acum, când încă se mai întorcea cu tristețe către clipele trăite alături de Ramona cu puțin înaintea morții ei, apărea în chip neașteptat această primă iubire a lui, ca să îl scoată dintr-o lume doar de el știută, aceea a suferințelor și dezamăgirilor sufletești. Ce ar fi zis Ana Maria dacă ar fi știut că rivala în care nu crezuse niciodată o privește chiar acolo, în pasajul Universității? Se dovedise pentru a infinita oară că viața este plină de surprize. Poate că ar fi rămas și ea la fel de mută ca și eroii noștri, însă cu siguranță că ochiul ei de femeie ar fi citit în revederea dintre Tony și Rosa ceea ce exista demult planificat undeva Sus, acolo unde Cineva nu înceta să îi iubească pe amândoi. Ar fi citit o scenă de viață, petrecută cu adevărat, descoperind că tânărul și fata din America reprezintă simplu dar uimitor de frumos, două inimi într-o singură iubire.

Într-un târziu, Rosa întinse brațele către el instinctiv și Tony procedă la fel, iar o secundă mai târziu, îmbrățișarea acestei regăsiri nemaipomenite se petrecu din toată inima lor. Dar cuvintele lipsiră din nou. Se țineau strâns, să nu care cumva să se piardă din nou, ori să li se pară că nu este decât un vis banal, într-atât erau de speriați că iar vor fi victimele unei iluzii. Nu mai doreau dezamăgire și până la urmă, Tony rosti ușor la urechea fetei:

— Să nu mă părăsești și tu...

Rosa nu mai avu nevoie de translator. Iubirea reprezintă pretutindeni în lume un grai comun și în acel

moment, fata înțelesese perfect teama tânărului:

— Nu, nu am venit ca să te părăsesc, rosti și ea, emoționată profund.

— Mai sărută-mă ca adineauri, prinse Tony curaj.

Rosa înțelese din nou și nu ezită. De astă dată, atingerea buzelor fu mult mai pasională. Parcă întreg universul se redusese la imaginea celor doi, acolo, în mijlocul aglomerației de care nu le păsa câtuși de puțin. Un chitarist care își făcea veacul pe acolo oferind acordurile sale trecătorilor contra unor monede din care trăia de azi pe mâine, se apropie de ei observându-le gesturile tandre și nu întârzie să fredoneze o melodie romantică, ca o dedicație de moment. Fata se întoarce către el și căutând în poșetă scoase o bancnotă de o sută de dolari pe care i-o întinse cântărețului de ocazie. Acesta însă refuză banii, spre marea ei uimire.

— Toți românii au o asemenea personalitate? întrebă ea.

— Trăim într-o țară care ne este datoare, domnișoară, replică artistul, în cea mai clară engleză americană. În 1989 noi am eliberat-o de comunism. Acum este rândul statului român să ne elibereze de frustrări și de sărăcie.

Tony se desprinse ușor din brațele Rosei și aprobă spusele celui alt care se îndepărtase de ei, ducându-se într-o altă direcție. Apoi, după ce uitase să își mai ia ochii de la prietena lui, se hotărî să redevină el însuși întrebând-o:

— Ce-i cu tine în România?

Translatorul fetei își făcu datoria și Rosa răspunse:

— Am venit să te văd. Abia de curând mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine. Nu asta ai vrut atunci când mi-ai trimis acea scrisoare?

— A trecut mult timp de atunci.

— Dar îmbrățișarea și sărutul nostru au învins acest timp, nu crezi? îl iscodi Rosa

— Nu, cred că s-a întâmplat cu totul și cu totul altceva.

Tânăra rămase din nou mută și îl privi cu uimire. Într-

adevăr nu era ca ceilalți, gândea ea.

— Ce s-a întâmplat? se mai interesă

— Am căutat fiecare dintre noi și nu am găsit nimic. Trei ani sunt mai mult decât suficienți ca să-ți dai seama de ceea ce dorești în viață, de la viață, alături de cineva. E un răgaz pe care destinul ni l-a oferit amândurora până adineauri, când am strâns în brațe cea mai dragă ființă de pe pământ...

Tony se opri. O sorbea din ochi pe tânăra femeie și nu se putu abține să n-o atingă din nou, strângând-o la piept în tăcere, dar mulțumit că Dumnezeu într-adevăr există.

„Ce-o să zică biata mama când o să o vadă?” gândi el. „Săraca femeie, a văzut-o doar atunci, când au răpit-o, la televizor. În sfârșit, o să vadă și ea că nu m-am înșelat când am sperat că o voi revedea”. Chiar așa, bătrâna nu se aștepta la așa ceva și fără să mai piardă timpul, Tony o rugă pe fată să vină cu el acasă.

Din nou translatorul se dovedi inutil.

— Abia aștept să văd unde locuiești! exclamă ea nerăbdătoare

— O secundă, micuț, spuse Scott, care se apropiase de ei. Morocănosul puse o mână pe umărul fetei și privind-o fix, o întrebă:

— Crezi că este prudent ceea ce vrei să faci?

— Este foarte prudent dacă o să fiți voi prin preajmă, i-o întoarce Rosa cu diplomatie.

— Prea bine, puștoaico. Să mergem.

Câteva minute mai târziu, Rosa Walker se afla în modesta mașină a lui Tony, urmată îndeaproape de o alta, condusă de Larry. Scott, aflat și el în dreapta, mormăi la tot pasul:

— Dumnezeule, a câta groapă e asta?

Ajuns în fața blocului unde locuia de când se născuse, Tony uită să mai claxoneze, așa cum se obișnuise. Căută să parcheze mașina în altă parte deoarece locul lui fusese ocupat de un alt autoturism. Larry avu însă mai puțin succes. Trotuarele din București deveniseră adevărate parcări pentru șoferii Capitalei dar și pentru cei care

soseau din Provincie. Tânărul coborî și deschise fetei portiera. Rosa se uita în toate direcțiile, cercetând un loc în care nu fusese niciodată. Dar nu avea ce să îi atragă atenția în mod deosebit în afara nenumăratelor blocuri cu zece etaje din jur. Lipseau edificiile cu care era obișnuită în metropola New York ori Washington, locurile din America unde ea își petrecea cel mai des timpul. Totuși, exista și aici o clădire impozantă, construită de comuniști, în realitate de poporul chinuit pe vremea lui Ceaușescu. Era Casa Poporului, dovadă clară a megalomaniei, încă neterminată nici la acea dată. Existau însă destule locuri atractive oricare meritau văzute, cum era de pildă Casa Poporului, a cărei construcție megalomanică demarase undeva la jumătatea anilor '80, când

Ceaușescu transformase Capitala într-un șantier gigantic.

Rosa Walker se apropie de Scott și îi spuse:

— Cred că nu este nevoie de voi sus.

— Să ai grijă, puștoaico, spuse fostul agent. Noi rămânem aici dacă ții neapărat.

— Măcar puteam să urcăm până pe palierul unde stă băiatul, propuse Larry.

— Gândiți-vă, replică Rosa, oamenii de aici sunt simpli. Ce vor spune ei dacă vor vedea doi tipi costumați și cu ochelari fumurii taman lângă ușa lor? Ați auzit de Securitatea românească?

— Ce-i cu ea, frumușico? întrebă Scott încruntând din sprâncene.

— Ei bine, cu ăia semănați. Și apoi, eu nu văd nici urmă de străini care să mă răpească pe aici.

— E-n regulă, aprobă fostul agent. Dar fi atentă și anunță-ne dacă ți se pare ceva suspect

— Parcă asta este datoria voastră, nu?

Tânăra avea câteodată darul să dea niște răspunsuri neașteptate și să pună întrebări încuietoare, cum fusese aceasta din urmă, că Scott nu mai știa nici el ce să spună.

Între timp, Tony se cam plictisise de acest dialog pe care îl pricepea întrucâtva și o apucă pe Rosa de mână,

trăgând-o după el și dispărând mai apoi odată cu ea pe scara blocului. Fata începu din nou să aibă emoții și nu reușea cu niciun chip să înțeleagă de ce o bulversează așa de mult acest băiat și aceste locuri modeste. Total îngândurată, nici nu mai observă liftul prăpădit și se trezi în câteva minute în fața unei uși pe care scria simplu dar edificator „Familia POPESCU”. Tânărul apăsă pe butonul soneriei și de dincolo de ușă se auzi o voce binecunoscută:

— Acum vin, stai un pic că am un „nod” la picioare.

Băiatul zâmbi și se uită la Rosa care tăcea, nereușind să se regăsească încă. Nu mai era deloc fința ironică și înțepată pe care o știaua apropiatii ei. Vădit descumpănită de o situație cu care nu se mai întâlnise niciodată, ea asista neputincioasă la ceea ce se întâmplă acum în viața ei. Venise tocmai din îndepărtata Americă să-l revadă pe băiatul care o impresionase încă de pe patul spitalului și nu înțelegea nici ea atracția căreia îi căzuse victimă și care o determinase să facă acest drum lung, străbătând un ocean și un continent ca să-și împlinească un capriciu, dacă despre așa ceva era vorba. Inima îi spunea însă cu totul altceva și nu mai avu în acel moment timp să-și răspundă. Ușa apartamentului în care locuia Tony se deschise și în prag apărură o femeie ușor corpolentă care rămase cu gura căscată văzând-o. Tony nu avusese când să o avertizeze că este însoțit.

— Săru’ mâna, mamă, spuse el trăgând-o din nou pe tânără după el.

— Good afternoon, zise și Rosa, încercând să pară și ea la fel de simplă, dar fără succes. Femeia o citise imediat și întorcându-se către băiat murmură ușor:

— Nu cumva ea e...

— Ba chiar este, mamă. Fata care m-a vizitat la spital și pe care ai văzut-o la televizor.

— Dumnezeu, mai zise femeia privind cu mâinile împreunate către tavan, într-adevăr Ești Mare! Cine ar fi crezut?

— Acum, lasă-mă să îi arăt camera mea. Dumneata fă-ne o cafea între timp și te rog eu, adăugă el, nu te mai

mira atâta’.

— Another world, spuse și fata încet

— Așa este, aici e o altă lume, aprobă Tony care nu era totuși străin de unele cuvinte rostite în engleză.

Casa în care locuia Tony avea încă un aer de tristețe. Tânăra simți acest lucru și deveni din nou tăcută. În sufragerie ea descoperi fotografia unui bărbat ale cărui trăsături le recunoscuse imediat

— Your father, spuse ea, amintindu-și de el încă din vremea mineriadei.

— E mort, spuse Tony aplecând capul.

Rosa făcu eforturi inimaginabile ca să își păstreze felul ei de a fi, dar tot nu reuși.

— Asta e viața, adăugă tânărul. Ne oferă și bune și rele. Vino, o îndemnă el, repezindu-se către camera unde se afla de fapt întreaga lui lume, încă de când se născuse.

Tânăra păși cu oarecare gravitate în „colțul” băiatului și respiră din acea clipă odată cu el acel aer care îl ajutaseră să trăiască mai departe și să simtă mai bine ca oricine altul labirintul iubirii în care se rătăcise imediat după plecarea ei. Un pat, o măsuță, o lampă, un casetofon vechi dar îngrijit, un scaun, un calculator și un șifonier însemnau luate laolaltă o lume din care el nu se putea desprinde decât forțat de împrejurări ori din nevoia de a face ceva pentru cei dragi lui. Rosa se gândi în acel moment la locuința Marocănosului, dar totuși, parcă nu se compara cu acest loc îngrijit. Aici nimeni nu îl deranja pe Tony dintr-ale lui, nimeni nu îi muta lucrurile dintr-o parte într-alta și nimeni nu îl împiedica să fie el însuși. Dacă îi erau respectate toate acestea, toți apropiații aveau de câștigat căci era un suflet mare. După moartea fulgerătoare a Ramonei se retrăsese aici și renunțase la serviciul care îi adusese atâtea satisfacții materiale. Nu se temea însă de viitor. Avea din fericire o nemărginită încredere în el însuși și tocmai din această cauză reușea acolo unde mulți dădeau greș. Ciudat, dar dacă până în acea zi își pierduse orice speranță că există pe lume un suflet anume și pentru el, în schimb din punct de vedere

profesional rămânea mereu un optimist și învățase în urma obstacolelor pe care viața i le așternuse în față că gândirea negativistă este „soluția” insuccesului profesional și material. Una peste alte, acea zi devenise dintr-odată pentru el un nou punct de plecare într-o direcție pe care nu avea de unde să o cunoască. Căci nimeni pe acest pământ nu putea să prevadă Neprevăzutul, așa cum nici Tony nu se așteptase ca tocmai în mijlocul Bucureștilor să se întâlnească cu Rosa Walker. În loc să se revadă cu ea în excursia pe care amândoi o câștigaseră pe merit, preferase să rămână acasă, evitând astfel ceea ce nici nu mai era posibil. Căci americanca renunțase și ea la rândul ei să se ducă într-unul dintre cele mai plăcute locuri ale Bătrânului Continent. Presimțise prin propriile ei capacități că băiatul nu se va duce în Franța și din nou nu se înșelase. Motivele acestor previziuni nu și le putea explica decât prin faptul că între ei exista o legătură telepatică de care amândoi erau încă străini. Poate că aceasta nu se rupsesse niciodată dar nu aveau de unde să-și dea seama decât aflându-se alături, față în față, printr-un concurs de împrejurări creat de un destin comun.

Rosa se așează pe patul tânărului și făcu acest gest într-un mod cu totul și cu totul familiar, ca și cum s-ar fi aflat în propria ei cameră, ca și cum ar fi trăit și ea acolo, odată cu el. Spre surprinderea ei, nimic nu i se părea străin în jur. Subconștientul îi spunea că mai fusese acolo cândva, într-o altă viață, amintire pe care o descoperea abia acum, odată aflată în odaia aceea încărcată cu felul de a fi al tânărului. Acum ședea tăcută și aștepta cafeaua pe care nici măcar nu o ceruse dar se gândea că precis este amară, cum îi place ei. Parcă o vedea pe mama lui Tony intrând cu o tăviță pe ușa dormitorului. Își închipuia două cești albastre, mari, din care ea și amicul ei vor sorbi cu nesaț. Nu apucă să-și termine acest gând că femeia se ivi ținând cu desăvârșită grijă în ambele mâini tăvița cu pricina. Rosa tresări la vederea celor două cești aburinde: erau într-adevăr albastre și mari.

— Sper să îți placă, se adresă ea fetei, deși era

conștientă că nu va fi înțeleasă. Dar se înșela. Aceasta sorbi nerăbdătoare, deși aburii care ieșeau din ea o avertizau că s-ar putea frige. Cafeaua era exact cum îi plăcea ei, tare și amară.

— Sunteți o specialistă, spuse ea femeii în engleză.

— Ce zice, maică? îl întrebă bătrâna pe Tony, cu un aer total nevinovat.

— Zice că ești amabilă și că nu a băut în viața ei așa cafea bună, o minți băiatul, înflorind cuvintele fetei, tocmai pentru ca maică-sa să aibă un nou motiv de mândrie, chiar dacă acesta însemna aprecierea priceperii ei în a face o banală cafea.

— Dacă mai încolo vi se face foame, să îmi spuneți, că am făcut sarmale cu mămăligă.

— Bine, mamă, acum lasă-ne și pe noi puțin singuri. Avem multe de vorbit.

Maică-sa îl privi ciudat, nereușind defel să înțeleagă cum anume au ei „multe de vorbit” din moment ce vorbesc două limbi diferite. Se abținu însă de la o nouă remarcă și plecă îngândurată la treburile ei.

Tony trase unicul scaun din încăpere aproape de pat și așezându-se pe el, trase are în piept cu putere, apucă ambele mâini ale fetei cu desăvârșită căldură și îi spuse privind-o fix:

— Nu m-am dus la Cannes pentru că Ramona a plecat dintre noi și nu se cuvenea să mă distrez și s-o dau uitării în acest fel. Văd că nici tu nu ești acolo și culmea, te afli aici, în camera mea, unde Dumnezeu a hotărât să ne aflăm în acest moment. Abia când te-am revăzut și mi-am dat seama cine ești am înțeles că niciodată nu am încetat să te iubesc. Faptul că te afli aici este un semn destul de clar că nici eu nu îți sunt indiferent...

Tony nu mai apucă să continue ce avea de spus. Deși rostise acele cuvinte în românește, Rosa înțelesese perfect dar acum puse ușor două degete peste buzele tânărului și îi șopti blând:

— Avem o întreagă viață înaintea noastră. Putem discuta și mâine, și poimâine și mereu dar deocamdată trebuie să

plec. Nu aş vrea ca Scott să aibă părul şi mai alb decât acum.

Se ridică de pe pat şi îl sărută brusc pe tânăr cu o pasiune de care chiar şi ea fu surprinsă. El îi răspunse în acelaşi fel, mângâindu-i părul superb şi se desprinseseră greu de ea. Dar fu nevoit să păstreze anumite limite căci în faţa lui se afla nu numai binefăcătoarea din urmă cu trei ani ci nemărginita iubire pe care o hotărâse Dumnezeu.

O NOAPTE DE NEUITAT - 27

În mijlocul imensului salon trona un pat imens, ca o provocare a orelor care urmau pentru două suflete greu încercate încă de timpuriu. Fata devenită încetul cu încetul femeie simţi că nu mai este cea care se ştia şi simţămintele ei se revărsară ca un triumf al iubirii asupra tânărului. Până în clipa aceea niciunul dintre ei nu mai simţise atât de profund atracţia faţă de celălalt şi pentru că iubirea lor era de acum un adevăr imens, se lăsară duşi cu nevinovăţie de valul vârstei, dorinţelor şi al dorului pe care şi-l purtaseră chiar şi când nu se gândise unul la celălalt. Înconjuzaţi de întunericul acelei nopţi neaşteptate, se priviră la lumina lumânărilor aşezate în formă de inimă şi pentru a doua oară îşi vorbiră fără să rostească măcar un singur cuvânt. El o cuprinse cu braţele uşor, delicat, ca şi cum s-ar fi atins de o nestemată nepreţuită. Îi lăsa rochia în jos şi ea nu se opuse nicicum. Dimpotrivă, îl ajută să o iubească aşa cum nu crezuse că va proceda vreodată cu vreun alt bărbat. Nici măcar nu se grăbeau. Aveau tot timpul să-şi spună prin gesturi tandre şi mai apoi intime noianul de sentimente pe care şi le nutreau unul faţă de celălalt. Sărutările se înmulţiră odată cu trecerea timpului şi când se simţiră goi atracţia fu şi mai mare. El o ridică cu braţele şi o aşeză uşor pe patul plăcerilor. Începu să-i mângâie sânii rotunzi şi frumoşi iar ea îl lăsa să o facă fericită, sărutându-l la rândul ei. Când buzele lor se întâlneau, un freamăt ciudat îi străbătu pe amândoi deodată şi nu mai ţinură cont de gesturile pe care le făceau. Dragostea lor era de acum însoţită de acel instinct primar care nu dispăre nici măcar atunci când este vorba de

oameni. Tânărul își lăsă mâna încet pe coapsele ei și apoi o dădu în lături ca să le poată atinge cu limba înaintând cu o îndrăzneală amețitoare către alte părți intime ale corpului ei superb, de acum aflat la cheremul unui bărbat tânăr, frumos, spiritual, sincer. El o mai auzi cum începe să geamă de plăcere și nu se opri din ritualul pe care-l declanșase. Fata îl cuprinse și ea cu brațele și căută cu repeziciune să-l simtă cu totul. Îi plăcea să-i simtă în dosul palmelor ei puținul păr care îi crescuse băiatului pe piept și mai apoi își lăsă degetele să exploreze alunecând în jos, tot mai în jos.

Tony știa și simțea cea ce se întâmplă și cuprinzându-i ambii sâni le sărută sfârcurile întărite după care, așezat ușor deasupra ei, o pătrunse ușor, dar cu o nedescrisă pasiune. Rosa îi dădu de înțeles că vrea să „conducă ostilitățile” și aproape că îl obligă să stea dedesubtul ei. După ce simțiră amândoi odată MAREA PLĂCERE, ea îi făcu un semn discret cu degetul punându-l peste buze și dispăru câteva secunde întorcându-se cu o sticlă de șampanie. Tony își aminti în acel moment seara petrecută acasă la fosta lui colegă de liceu, Ana Maria. Chiar rămase puțin blocat când Rosa îi zise în șoaptă să o deschidă, adăugând „Hai, Tony, fii bărbat”. Dar atunci acele cuvinte nu se refereau la sticla de șampanie ci la cu totul altceva... Totuși, tânărul desfăcu sticla dar când dopul sări cu zgomot, își aduse aminte că nu a adus nimeni pahare ca să poată turna în ele.

— Nu avem nevoie de ele, îi ghici Rosa gândul.

Apoi apucă bărbătește sticla de gât ducând-o brutal și hotărât la gură. Surprinzător, i-o întinse ulterior lui Tony și se șterse cu dosul mâinii la gură de umezeala lichidului amețitor. Hotărât lucru, fata nu mai era timida și delicata din adolescență. Băiatul observă acest lucru dar se bucură că inima frumoasei americance bate acum alături de el, chiar aici, „de-a gata”. Și se întâmplă un lucru uimitor pentru el: Rosa îl apucă brutal și aproape că-l trânti cu brutalitate de-a lungul patului, poruncindu-i cu un semn făcut cu degetul să nu scoată o vorbă. Ea luă șampania și

deodată, îl stropi pe Tony din cap până-n picioare, aruncându-se cu o neașteptată sălbăcie lângă el, îndemnându-l să o iubească în continuare cu mâinile lui îndrăznețe, cu inima lui de acum copleșită. Formară pentru a mia oară un tot unitar, un suflet pereche, un singur gând. Două inimi dezlănțuite se uniseră pe veșnicie într-o singură iubire, exact așa cum Dumnezeu lăsase scris la Facerea Lumii după păcatul neiertat al Evei. Și iarăși se mângâiară la nesfârșit, și iarăși își șoptiră cele mai fierbinți cuvinte de iubire, și iarăși fură copleșiți de dragostea lor uimitoare și nemărginită, ca și cum în acest destin se visaseră amândoi de mult, fără să știe exact când și cum anume. Frumoasa fată își revărsă neconținut suvițele superbului ei păr peste pieptul băiatului, în timp ce chipul ei, preocupat să facă cele mai intime lucruri, aproape că nu se mai vedea sub pletele ei. El îi savură cu experiența propriilor instincte încântătoarea aluniță care făcea din ea o rară frumusețe feminină. De acum erau transpirați de efort și de iubire dar nu mai conta. Ceea ce conta era momentul pe care-l petreceau împreună și pe care îl simțeau ca pe o vrajă imposibil să mai fie ruptă vreodată. Trăiau într-adevăr o poveste de dragoste cu care nu aveau să se mai întâlnească niciodată în anii lor care veneau peste ei și peste lume cu o grabă uimitoare. Cine ar fi crezut că această fată bogată și frumoasă, sufletistă dar și spirituală va trăi asemenea clipe lângă necunoscutul și victima mineriadei din 13 - 15 iunie 1990? Cine ar fi crezut că acest băiat cândva sărac și disperat va ajunge la inima unei ființe aflate la mii de kilometri depărtare? Poate doar Dumnezeu, cel care cu adevărat are dreptul să pedepsească și să împartă dreptatea pe acest pământ greu încercat de răutățile lumești și de pedepsele divine începute cu Sodoma, cu Gomora, cu neuitatul potop al lui Noe?

Băiatul suferise din greu și-n timp ce fata îl alinta fără oprire avea uimitoarea putere să-și amintească începuturile vieții sale zbuciumate, când mândria propriilor sale speranțe îl ajutase să treacă peste umilința

primelor sale încercări de a-și ajuta familia greu încercată. Nimeni, nici măcar el, nu crezuse în această iubire aproape imposibilă și chiar nu putea să uite cum de mii de ori fusese luat peste picior de prieteni sau de către pretendente. Ana Maria triumfase înainte și prea devreme atunci când se considerase net avantajată de faptul că ea se află aproape. Chiar dacă îl avusese prima, fosta colegă de clasă nu se pricepuse să fie aleasa cu adevărat a nevinovatului Tony. În aceste clipe, Tony o privea pe Rosa prin semiîntuneric cum participă la singurul păcat permis de Dumnezeu dacă acesta unește două suflete pentru totdeauna. Aceasta părea neobosită și prin gesturile și mângâierile ei descătuse ca o furtună a instinctelor primare părea că se răzbună pe clipele petrecute cu alți bărbați și pentru care nu simțise de fapt nimic. Se confirma pentru a infinita oară că fizicul este net inferior psihicului iar frumusețea interioară a celor doi tineri fusese unul dintre principalele motive ale acestei nopți care părea ca și altele trecute, ca și altele viitoare, de neuitat.

La un moment dat, ea își descoperi chipul transpirat și luminat de magicele clipe, și îi șopti cu glas mios tânărului:

— Când vom privi luminile din Manhattan îmbrățișați ca acum?

— Cu Gemeni cu tot? răspuse el explorând-o ca mai înainte?

— Cu Gemeni cu tot, decretă ea.

— Cu Statuia Libertății cu tot?

— Cu statuia Libertății cu tot, fu ea din nou de acord cu el.

— Cine știe? cugetă Tony oprindu-se cu privirea ațintită asupra ei, încercând să-i descopere sinceritatea ochilor prin semiîntuneric.

— Știi, continuă ea, uneori mi se întâmplă lucruri pe care nu le înțeleg.

— Ce anume, Rosa? se interesă el ușor armat.

— Uite, de exemplu, eu sunt acum aici, cu tine. Dacă

ne-am revedea peste câțiva ani, așa crede că a fost ieri. Dacă petrec câteva clipe cu altcineva și mă revăd cu el chiar a doua zi, mi s-ar părea un străin, pe care nu l-am mai văzut cine știe de când. Nu ți se pare ciudat? Pentru că atunci când iubești pe cineva, zilele ar trebui să treacă mai greu?

— Și dacă ar fi vorba de mine, ce-ai simți?

— Așa simți, continuă fata cu sinceritate, că noi suntem de fapt mereu împreună și fiecare zi petrecută fără tine o consider de fapt alături de tine.

— Cum așa? Întrebă Tony, oarecum încurcat de spusele fetei.

— Pentru că poate te iubesc enorm iar dragostea adevărată nu cunoaște noțiunea timpului și a unor rațiuni pe care se spune că ar trebui să le am.

— Dar aceste rațiuni pentru ce ar trebui să le ai din moment ce noi suntem aici, incredibil și adevărat, împreună? Nu te merit... oftă el ușor dezamăgit

— Stai, strigă ea deodată, nu mă înțelege greșit...

— Rosa, psihologia iubirii este treaba specialiștilor. Ce simțim noi în acest moment și în acelea în care fizic nu suntem alături, este treaba noastră.

— Atunci, șopti ea cu dragoste, să ne continuăm treaba...

Ca la un semn al unui nou instinct, cei doi tineri se înlănțuiră cu și mai mare putere, cu o ambiție izvorâtă din sentimente de reală iubire, de acum chiar imposibil de clintit. Și noaptea continuă cu șoapte dulci și infinite vorbe de iubire, ca la o poruncă divină care în mor bizar, le spunea fiecăruia dintre ei să iubească la nesfârșit și să nu îl piardă niciodată pe cel sau cea de alături... Și totul deveni un vis adevărat, iar ei doi, eroii unei povești despre care lumea nu auzise încă nimic...

PARTEA A TREIA „APOCALIPSA”.

UN FAPT NEAȘTEPTAT - 28

Dar Tony nu o cunoștea încă prea bine pe iubita lui. Habar nu avea de capacitățile ei care alarmaseră persoane cu mare influență dincolo de Atlantic. Sau știa prea puțin.

Fata nu i se destăinuise niciodată în acest sens și de fapt, nici nu avusese când. Ceea ce știau însă amândoi prea bine, era faptul că aveau o legătură telepatică pe care la început o neglijaseră, lăsând poate pe bună dreptate totul pe seama închipuirii. După o noapte cu adevărat magică, Rosa adormise. Iar Tony se văzu în situația să-și amintească oarecum amuzat că nu era prima oară când face dragoste cu o femeie și apoi o privește cum doarme. De astă dată însă, ceva îi atrase atenția. Și nu mică îi fu mirarea când fata începu să vorbească în somn lăsându-l pe tânăr cu gura căscată. Dar nu se pierdu cu firea și ascultă cu maximă atenție.

— „Domnișoară Smith, va fi urgie”.

— Ce urgie? se trezi Tony întrebând cu glas tare, uitând că ar putea să o trezească.

— „Una care va schimba această lume. Văd un atac în Pacific. Pearl Harbour. Baza noastră va fi atacată”. Cu siguranță că dacă domnișoara psiholog Smith s-ar fi aflat cu adevărat lângă ea, probabil că ar fi fost mult mai surprinsă decât bietul Tony.

Spre deosebire de alte dăți, Rosa prevestea acum lucruri deja întâmplare cu zeci de ani în urmă. Oamenii de știință, cu siguranță că ar fi fost extrem de încurcați de acest lucru chiar uimitor. Iar Jane Smith, cea care o hipnotizase chiar în momentul atacurilor de la WTC când explodase un camion la subsol, mai mult ca sigur ar fi avut de lucru enorm de mult în acest sens.

Tânărul crezu însă cu totul altceva și se grăbi să o trezească pe prietena lui, închipuindu-și că acesta trăiește un coșmar. Se apropie de ea și cu maximă grijă, o bătu ușor pe umăr, sărutând-o cu nemărginită tandrețe pe obraz. Aceasta strâmbă puțin din nas și se întoarse nepăsătoare pe partea cealaltă. Dar surprizele nu se opriră. Ca la un semn, ea începu să plângă în somn și să vorbească fără oprire, zăpăcindu-l pe Tony complet. Aproape că striga și ceea ce auzi băiatul îl determină să lase timiditatea deoparte și să o trezească brusc. În clipa când o scutură cu putere, Rosa strigă cât putu:

— Părăsiți Pacificul, fugiți, fugiți...
— Gata, iubire, gata, șopti Tony ușor, strângând-o în brațe.

— Nu e gata deloc, îl repezi ea surprinzător, lasă-mă...

Dar tânărul nu renunță deloc la tentativa lui de a o liniști. Aproape că o ținu cu forța și nu renunță cu niciun chip să îi dea drumul din brațele lui. Fata îl privi speriată și apoi șopti:

— Iartă-mă, ar fi trebuit să-ți spun...

— Ce să-mi spui? o iscodi el neliniștit în grijile proprii sale vârste, își imagina că fata ar avea pe cineva și neîncrederea îl cuprinse cu repeziciune.

Rosa se cuibări la pieptul lui și îi spuse grav:

— Ascultă-mă. Trebuie să-ți vorbesc neapărat.

— E încă devreme, spuse el cu teamă. Mai bine odihnește-te și când te trezești, îmi spui tot ce vrei tu.

— Nu, acum, îi zise ea hotărâtă. Apoi va trebui să plec.

— La ora asta? bâigui băiatul tulburat, știind că nici măcar nu se luminase de ziuă.

— La ora asta, zise ea simplu. Nu știi că între noi doi timpul nu are nicio valoare?

Tony rămase din nou uimit, neînțelegând ce vrea ea să spună. Realiza că este în afara anumitor lucruri despre care urma poate să afle acum și aproape că nu voia să știe nimic.

— Eu cred că sunt medium.

„Nu cumva este nebună?”, se mai întrebă el în gând și nu se împăca deloc cu această idee. Auzise și el deseori despre persoane care au puterea să intre în mentalul morților și să comunice cu ei. Auzise despre clarvăzători care erau folosiți pentru a identifica soarta unor ființe dragi unora și dispărute. Dar să aibă parte de o prietenă cu asemenea capacități, îi era imposibil să accepte. Și asta pentru că nu știa nimic despre anumite momente ale fetei. Fusesse lângă ea numai telepatic, dar sub o formă ce ținea de sensul simțămintelor pe care i le purta, nicidecum de

ceea ce „vede” ea în viitor sau în trecut.

Fata nu se mai feri de el și îi povesti cum „vorbi” cu marea înaintea cutremurului devastator din Los Angeles. Îi povesti cum prevestise furtuna și cum se simțea legată spiritual și nu numai de eroina lui Tolstoi, Anna Karennina. Cum poate să facă lucruri care altora nu le stă la îndemână. Cum știuse prea târziu de atentatul care era să curme viața ei și a tatălui. Cum fusese hipnotizată și în ultima secundă văzuse Moartea la primul atentat din 1993 de la World Trade Center. Tânărul o asculta înmărmurit și când ea termină de povestit, aproape că nu mai putea să scoată niciun cuvânt.

— Aș vrea să te întreb ceva, rosti el când, după un timp de tăcere, reuși să-și vină în fire.

— Spune.

— Ai știut vreodată că vei fi cu mine și că o să mă iubești?

— Da.

Asta era prea de tot o afirmație care îl făcu să rămână pentru a nu se știe câta oară uimit în acea noapte care de acum era pe sfârșite. Vremelnic, Ana Maria îl cucerise în anii de liceu. De puțin timp, Ramona îi oferise înainte de tragicul ei sfârșit clipe de neuitat, la care nici nu-și imaginase vreodată. Mereu un „alt început” pentru inima lui prizonieră acum poate pentru totdeauna a ființei de alături. La rândul-i, frumoasa americană nu se gândise la el cu ardoarea specifică iubirii înfiripate acum, dar descoperise în ultimul timp că doar atât nu făcuse. Simțurile ei în schimb, nu se pierduseră de fapt niciodată. Altfel, ce rost mai avea incursiunea ei în țara unde tânărul de pe patul spitalului o chemase fără să știe și fără să i-o spună? Și fata gândea acum profund, ca și Tony, dar cu totul altceva. Era preocupată de un vis pe care nu-l uitase și pe care nu avea încă de gând să i-l spună băiatului. La drept vorbind, se hotărâse dintr-odată să se întoarcă în State și să o cheme la ea pe Jane Smith pentru a se lămuri cum de prevăzuse un fapt petrecut deja în timpul Primului Război Mondial? îl privi din nou pe tânăr și după câteva

secunde de tăcere, îi spuse:

— De fapt, am simțit că voi fi cu tine și că o să te iubesc. De aceea am știut.

Lui Tony, afirmația i se păru ciudată dar nu spuse nimic. Simplul fapt că va fi cu adevărat sufletul pereche al prietenei de peste ocean îi dădea o încredere de nezdruncinat. Căci temerea de mai înainte îi dispăruse ca prin farmec.

— Acum, îți voi mulțumi pentru clipele oferite și ne vom despărți.

— Când te voi mai vedea? o întreabă el cu sufletul frânt.

— Indiferent când, dacă mă iubești cu adevărat, mă vei vedea mereu, răspunse ea cu subînțeles.

El pricepu cuvintele ei și se resemnă. Dar ea tot mai avea ceva de spus.

— Indiferent cu cine voi fi și indiferent cu cine vei fi, noi vom fi tot împreună. Indiferent cât timp va mai trece până la următoarea noastră revedere, trăiește-ți viața. Și când Dumnezeu va hotărî, atunci nu vom mai sta niciodată unul departe de celălalt.

Tony se sperie din nou. O privi disperat și nu se putu abține să nu strige:

— Mă părăsești pentru totdeauna!

— N-ai înțeles nimic, îl dojeni ea. Nu știi că eu și cu tine avem un destin ales? Dar trebuie să-ți mărturisesc că acel moment pe care ți-l dorești tu, va fi unul hotărâtor pentru amândoi.

— Parcă vii din altă viață, se lumineă Tony începând să înțeleagă. Vino, îi spuse el îmbrățișând-o îndelung, ca pe o izbăvire.

Tocmai se luminase. Soarele răsări cu repeziciune vestind o nouă zi. Obosită de noaptea tocmai încheiată, Rosa îl părăsi pe băiat întorcându-se într-o lume de care nu îi era dor deloc. Ar fi vrut să fie o femeie necunoscută și neștiută de nimeni. Ar fi vrut să fugă departe, în pustietate, ca să scape de hărțuielile unei societăți și-așa prea complexe. Dar nu avea ce face. Curiozitatea feminină

și capacitățile ei neobișnuite de a preveni anumite lucruri trecute sau viitoare, puteau salva vieți omenești, puteau schimba cursul unor evenimente nedorite și dacă aceasta era menirea ei atunci trebuia să accepte și să răspundă unor semne sosite poate de Sus, de acolo de unde și alte ființe alese de El procedaseră la fel de-a lungul secolelor. Dar în timp ce zbura către State, mai avu o premoniție și se trezi strigând în avion:

— Așa ceva nu voi accepta niciodată.

Scott nu se mai miră de astă dată și nici nu o mai privi ciudat. Marocănosul știa că fata nu visase și o întrebă direct:

— Ce s-a mai întâmplat frumușico? Ce nu vei accepta? Rosa îi făcu semn bătrânului prieten să se apropie și rosti grav:

— Niciodată nu o să fiu de acord cu blasfemia care va fi publicată și care va produce bani nemeritați.

— Adică?

— E vorba de un Cod...

— Un Cod? Se alarmă Marocănosul gândindu-se la cine știe ce buton nuclear sau alte grozăvii de acest gen.

— Nu este vorba de arme. Ci de o carte. Cineva suferă enorm și vrea să jignească Ecourile Sale.

— Ce spun aceste ecouri, micuțo...

— Că Cel care ne-a iertat de păcate și S-a sacrificat pe cruce nu ar fi neprihănit.

ARC PESTE TIMP - 29

Este uimitor cum trec uneori anii fără ca oamenii să-și dea seama. Tony înțelesese cuvintele Rosei și după ce prietena lui plecase, îi mulțumi telepatic că există reluându-și viața, bucurându-se de ea din plin, ca și cum începuse o nouă eră a existenței lui. Dar fiind român la propriu și la figurat se gândise totuși de nenumărate ori că pentru ea era o simplă formalitate să-și cumpere un bilet de avion și să vină la el, ori de câte ori ar fi avut chef. Spre surprinderea multora, ei nu se mai văzură ulterior câțiva ani de zile. Fiecare devenise o personalitate în felul său iar Tony începuse să înțeleagă dezamăgit că după 1989,

imaturitatea unui popor chinuit întârziase așteptările celor care în decembrie 1989 strigaseră cu speranță și ură totodată „libertate, libertate” și „jos Ceaușescu”.

Rosa nu îl uitase însă, spre lauda ei. Chipul băiatului o urmărise ca un balsam sufletesc în toți acești ani și pragul secolului 21 îi găsisese pe amândoi la fel de uniți sufletește. Le era greu totuși amândurora să înțeleagă cum de pot fi prieteni și iubiți în același timp fără să se vadă, fără să se atingă, fără să comunice altfel decât prin puterea gândului și a unor sentimente nezdruincinate într-un chip incredibil. D-ra Jane Smith fu solicitată de către Rosa în acest sens și în urma unei discuții, fata magnatului înțelesese.

Astfel, era o splendidă dimineață de marți când Walker fu îngrijorat de starea fetei sale. Căci Rosa nu mai era cea știută și auzită de către apropiați și nu numai. Privirea ei mereu gânditoare și fixă dăduse apă la moară enervanților „paparazzi” care „auziseră ei ceva” și o urmăreau pretutindeni. Măsurile de protecție luate de către magnat și banalele amenințări pe care și le poate permite un om „greu” în fața presei nu mai aveau nicio valoare, căci pentru jurnaliști, reprezentau un simplu obstacol oricum neputincios în fața gurilor slobode alimentate în acest sens și de către speculațiile presei.

Întinsă pe o canapea, Rosa cugeta îndelung, pierdută. De fapt, nu era deloc așa. O idee fixă o determină să pună mâna pe telefon și să-l cheme pe „Morocănos”. Peste bătrânul agent, anii își pusese rămpălașul într-un mod vădit. Omul părea obosit de lume și de viață și în ultimul timp, se retrăsese din nou în micuța lui locuință, acolo unde motanul Kiss îmbătrânise odată cu el. Când îi zbârnâi telefonul, avu aceeași problemă dintotdeauna. Nu mai știa unde se află învechitul aparat. Dar avu o surpriză: se împiedică de firul telefonic și în acel moment, aparatul zbură prin aer într-un mod ciudat. Speriat că poate fi văduvit de obiectul mult căutat, într-o secundă de vigilență nebănuită, Scott îl prinse din zbor, prăbușindu-se la podea cu fața în sus. Apoi puse receptorul la ureche și zbieră cât

îl ținură puterile:

— Hei, care dracu' îmi faci probleme acu' de dimineață? Care îndrăznești să mă pui la podea?

— Ce țiți așa moșulețule? se auzi vocea cristalină a femeii la celălalt capăt al firului. Sunt eu, Rosa.

— Puștoaico, se bâlbâi omul stânjenit, iartă-mă, n-am știut că ești tu. Ploaie sau furtună? mai întrebă, după cum îi era obiceiul.

— Nici ploaie nici furtună. Este momentul destăinuirilor.

Scott rămase puțin pe gânduri. De foarte multă vreme, Rosa nu mai avusese astfel de momente. De foarte multă vreme, cea care îl tulburase cu previziunile ei mereu adevărate, nu îl mai solicitase ca să îi vorbească. De fapt, domnișoara Jane, doctorul psiholog, îl liniștise pe el și pe Walker cu mult timp în urmă, spunând:

— Stați liniștiți. Oricâtă vreme va trece, fata dumneavoastră va găsi momentul potrivit ca să vă spună ceea ce are de spus.

Morocănosul simțea că acel moment a sosit și se grăbi să o liniștească pe Rosa:

— Vin cât pot de repede.

Bătrânul se privi în ciobul de oglindă și deschise șifonierul, cel mai valoros obiect pe care îl avea în minusculul său apartament. Își privi cele câteva haine și spuse cu glas tare:

— La dracu', așa mă duc. Acesta sunt și de fapt, nu plec la bal, mai adaugă făcând aluzie la ținuta lui ponosită.

Cocoțat pe televizorul său micuț, motanul Kiss îl privea cu deosebit interes dar și într-un fel bizar, ca și cum i-ar fi spus: „Ăsta o să rămână nebun până când o să moară. Cum să fac să-i spun prostului că mor de foame?“. Căci aceasta era singura grijă a pisicii și din acest motiv mieună îndelung.

— Am înțeles deșteptule, îi spuse Morocănosul. Ia, mănâncă și... vezi ce faci pe aici, îl avertiză pe motan, trântind mai apoi ușa în urma lui.

Când se văzu în taxi, își aminti că are o problemă:

„La dracu', trebuie să schimb șosetele". Căci cu toții știm groaza pe care o provoca mirosul agentului și, făcu semn șoferului să oprească în dreptul unui magazin. Coborî grăbit din mașină și peste câteva minute magazinul deveni pustiu: Morocănosul tocmai proba o pereche de pantofi și schimba fără cea mai mică jenă o pereche de șosete. Clienții se grăbiseră să renunțe la cumpărăturile lor. Ba odată, vânzătoarele apăsaseră pe butonul de alarmă la simpla lui vedere, inventând astfel un pretext ca să poată evacua toată lumea și să nu aibă reclamații din cauza mirosului teribil al picioarelor lui Scott Dar omul nostru nu avea nicio jenă. Își rezolvă treaba cu repeziciune și după câteva minute se afla în drum spre locuința magnatului. Ajuns la fața locului, mai avu o problemă. Căinii nu îl mai cunoșteau. Dar rezolvă acest incident simplu:

— Să vă ia dracu' jigodiilor. Era înjurătura cu care dulăii erau familiarizați destul de bine. Începură să dea din coadă și se dădură la o parte din calea lui.

Când o revăzu pe Rosa, bătrânul o îmbrățișă pe „fata" lui, căruia, indiferent de trecerea anilor, îi spunea mereu „puștoaico". Tânăra femeie împlinise de curând respectabila vârstă de 27 de ani. O vârstă de apogeu, în care frumusețea unei femei, atât spirituală cât și fizică, se îmbină armonios mai ales când aceasta are ceva de spus celor din jur, așa cum avea și ea, în aceste clipe în care îl solicitase pe nepusă masă pe vechiul prieten de familie.

— Mă bucur teribil să te văd, Morocănosule, sări ea către el răspunzându-i identic printr-un gest care demonstra clar cât de mult ține la bătrânul agent. Chipul ei se luminase și privindu-l drept în ochi, îi spuse:

— Am nevoie de o ședință de hipnoză. Este singurul mod prin care pot spune ceea ce am de spus.

Morocănosul rămase uimit. Apoi îi întinse tinerei femeii un ursuleț de pluș, foarte haios, zicând:

— Uite, acesta e pentru tine.

Rosa luă simpatica jucărie și o strânse cu duioșie la piept întrebându-l:

— De când ai devenit așa atent, moșulețule?

Nu primi niciun răspuns. Chiar în acel moment, tocmai intrase în încăpere veșnica domnișoară doctor psiholog Jane Smith.

— Te-ai măritat până la urmă? o întreabă Scott pe biata femeie, ca și cum aceasta ar fi fost obligată să dea socoteală unui bătrân de astă dată obraznic.

— Scott! îl dojeni Rosa Walker

— Scuze, zise agentul cu un aer nevinovat Am încercat să fac puțină conversație cu domnișoara.

— Bună, Rosa.

— Bună, Jane.

Cele două femei se salutară astfel simplu după care fiecare o studie pe cealaltă, măsurându-se tacit și reciproc din cap până-n picioare. Jane Smith avea același aer misterios, așa cum îi stă bine unui psiholog adevărat și mulți trebuiră să recunoască de-a lungul timpului că este într-adevăr făcută pentru această meserie. Rosa îi mai spuse în doar câteva cuvinte despre noile ei temeri și fără ca ea să știe, bătrânul Scott acționase deja. Urma ca întreaga discuție ulterioară să fie înregistrată de către serviciile secrete americane, alertate de justetea ultimelor ei previziuni. Această practică devenise oarecum obișnuință în serviciile de informații ale multor state. Calitățile Rosei întreceau cu mult însă masa clarvăzătorilor „obișnuiți” care în dese rânduri, au neapărat nevoie de un obiect al persoanelor dispărute sau de o fotografie a acestora pentru a se putea încerca cu succes identificarea lor și deznodământul pe care nicio altă metodă nu-l putea desluși. Dar fata lui Walker vorbise despre lucruri extrem de grave și spusele ei nu se refereau niciodată la o simplă crimă. Dimpotrivă, Scott era convins de acum pe deplin că ea are cunoștință despre lucruri care ar fi putut salva măcar o parte a acestei lumi zbuciumate.

Rosa închise ochii și peste foarte puține minute, se afla într-o lume a dezvăluirilor. Hipnoza reușise. Jane se concentră la rându-i pentru a putea formula întrebările și când Morocănosul îi făcu un semn afirmativ, începu:

— Unde te afli, Rosa?

- În bibliotecă.
- Ce citești?
- O carte mincinoasă.
- La ce se referă această carte?
- La ponegrirea Mântuitorului.

Rosa își duse fără de voie mâinile către cap și șopti:

— Aud Ecouri.

— Ce fel de ecouri? Se mai interesă dr. Jane, impresionată și fascinată în același timp de ceea ce de acum știa că avea să urmeze.

— El este foarte supărat în voința Lui, nimeni nu are dreptul să câștige bani cu o asemenea blasfemie. Autorul ar trebui să se căiască. Noi toți putem suferi din cauza simplului gând de a scrie așa ceva.

Jane tăcu un timp. Deveni palidă și continuă cu voce gravă:

— Crezi tu Rosa că simpla intenție de a scrie în defavoarea lui ar putea fi motivul răzbunării Sale pe neputința oamenilor de a-L înțelege?

— Doar unul dintre ele.

— Ce s-ar putea întâmpla?

— Nu pot spune. Dar acum mă aflu în mijlocul unui ocean. Chiar pe Arca lui Noe.

— Pe Arca lui Noe?

— Dumnezeu ne vorbește din nou.

— Ai putea să spui ce anume?

— Că Iertarea Lui va continua după ce lumea va suferi amarnic. Nu!

Rosa strigă dintr-odată și Jane fu pe punctul să oprească hipnoza dar se răzgândi:

— Rosa, ce se întâmplă acum?

— Moartea vine triumfătoare pe deasupra valurilor. Oamenii fug pretutindeni.

— Și?

— Și acum nu mai sunt în mijlocul apelor. Văd clădiri. Multe clădiri înalte.

— Unde ești?

— N-aș putea spune.

— Poate America? Poate New York City?

— Poate. Stați... clădirile se clatină. Pământul se zguduie înfiorător.

În acel moment Rosa începu să plângă dar Jane Smith nu renunță.

— E cutremur?

— Nu.

— E război?

— Nu știu. Nu cred... nu se poate așa ceva... rosti Rosa uimită și adăugă fără să mai fie întrebată:

— Sunt prea mari aceste păsări. Nu am mai văzut niciodată păsări așa de mari. Ele zboară lin peste clădiri.

— Haide Rosa, o încurajă Jane, încearcă să vezi ce fac aceste păsări.

— Vai... biata pasăre... plânse Rosa.

— Ce este?

— A intrat într-una din clădiri.

Cu privirea extrem de gravă, Scott dispăru în afara camerei. Experiența, intuiția și încrederea în spusele fetei îl făcuseră să înțeleagă. Dar Jane Smith continuă:

— Moare această pasăre? Ce face ea, Rosa?

— Scurpă flăcări. Cu ea odată mor și clădirile. Oamenii.

— Când se va întâmpla asta?

— Când lumea va fi fericită și soarele abia va fi răsărit pe bolta cerească. Atunci vor curge milioane de lacrimi...

Rosa Walker plângea. Chiar în acel moment, intră în încăperea tatăl ei, magnatul. Fără să-i mai pese, îngrijorat de starea fiicei sale, îi făcu un semn doctoarei Jane, murmurând:

— Destul.

În câteva secunde, Rosa Walker deschise ochii și spuse îngândurată:

— Niciodată nu am fost într-o călătorie așa de lungă.

TONY INVITAT PE „STICLĂ” - 30

Să nu credeți că Tony mai era timidul, speriatul, amărâțul din timpurile de acum apuse. Dimpotrivă, opinia

lui începuse să conteze pentru foarte multă lume după ce cu ambiția care-l ridicase din mizerie reușise să transmită în felul său un mesaj celor din jur, ceva în genul „eu am muncit, nu am inventat Bancorex. Eu am creat, nu am bârfit”. Căci odată cu vârsta, ambițiosului tânăr i se dezvoltase și inteligența, devenită sclipitoare și descurajatoare pentru cei care, mult mai vârstnici ca el, își aminteau cum îi dăduseră în urmă cu ani câte o monedă amărâtă prin intersecțiile Bucureștilor. Cu o simplă apăsare pe butonul telecomenzii de la televizor, afla din buletinele de știri ce se întâmplă pe întregul mapamond și pentru că ajunsese să își publice o opinie într-un ziar românesc de mic tiraj, aproape că făcuse să explodeze o bombă media. Fiindcă presa românească nu mai era de acum plină de o primă pagină comună pe care să scrie cu litere de o șchioapă „Mult iubitul și stimatul conducător”. Nu. Acum opiniile erau cât se poate de diverse ca și mijloacele de presă, audio, video sau scrise. Tony scrisese simplu în acel articol:

„Cândva, am fost aproape un copil al străzii. Pe obrazul meu a curs deseori lacrima bucuriei pentru câte o amărâtă de sută de lei. Îi mulțumesc și astăzi doamnei Caty că m-a chemat să-i bat covoarele și că m-a așezat la masa ei. Pas cu pas, am trăit toate fazele unei existențe zbuciumate iar astăzi, îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a răsplătit pe măsură și mi-a dat ambiția și forța să înțeleg cum se poate urca pe căi cinstite pe scara succesului. Cred că am suferit enorm în viața mea și că acum sărăcia nu mai reprezintă o problemă pentru mine. Mă dezamăgește însă clasa celor care în decembrie 1989 au promis prea mult și din cauza unora, ulterior, s-a făcut prea puțin. Sunt supărat pe acei oameni care au profitat de naivitatea tinerilor și a poporului român inventând Caritas-uri dezamăgitoare și bănci pentru masa celor care s-au considerat pricepuți în afaceri. Le spun acelor oameni că mai mândru sunt de trecutul meu prăpădit decât de viitorul pe care l-au promis ei. Unii șușotesc pe la colțuri și spun în ziare sau aiurea că eram un nimic în 1990. Le mai

spun acestor nenorociți că au dreptate. Numai că eram un amărât bătut mișelește și pe nedrept de minerii chemați ca să le asigure lor succesul „economiei sociale de piață”. Acel amărât a fost victima unei neputințe politice și îi previn că sunt încă foarte tânăr și-mi amintesc urgia prin care am trecut și că am de acum înainte suficient timp ca să pot spune pe șleau ceea ce am de spus. Ne aflăm în pragul secolului 21, acolo unde concepțiile depășite ale trecutului nu vor mai avea succes niciodată. Nu putem intra în Europa cu bătrânei neputincioși care ne puteau 4 la purtare sau mai rău, ne băteau părinții fiindcă nu îl pupau în fund pe Ceaușescu. Nu putem intra în Europa cu cei care ascund adevărul despre revoluție. Nu putem intra în lumea civilizată cu persoane care au furat ca-n codru această țară în anii '90 și care au vandalizat pe ochi frumoși, pe relații și pe nepotism sistemul bancar românesc. Așa că mai repede i se va da cuvântul unui fost ștergător de parbrize, care și-a câștigat fiecare bănuț cu sudoarea frunții decât unui gușat care a condus o bancă sau un fond de investiții la faliment și la sărăcirea și mai acută a acestei țări greu încercate. Iar cei care speculează anumite lucruri și spun despre mine că am ajuns prea sus și prea devreme datorită prieteniei mele cu Rosa Walker, sunt probabil impotenții clasei politice actuale, aceia care în viața lor n-au mâncat mămăligă cu ceapă și nu și-au făcut nevoile în w. c. -ul de afară. Sunt cei care au crescut cu barbișon la gât și le-a curs când erau mici ceaiul pe lângă colțul buzelor. Sunt cei care au înțeles doar frumusețea cuvintelor revoluție și reformă, nu și sensul lor real. Sunt cei care afișează în fața amărăților la televizor toate mărcile de sucuri și de băuturi fine, ca să arate Europei în cel mai ipocrit mod ce rapid crește economia noastră și cum se va schimba ca într-un basm de adormit copiii culoarea stegulețelor”.

Așa scrisese Tony în acel ziar și urmările nedorite nu întârziară să apară. Redactorul șef fu nevoit să demisioneze și să-și încerce norocul la o altă publicație, în timp ce la prima, trustul reprezentant al unui puternic cerc

de interese, prelua frâiele unei prese arțăgoase dar artificiale. România se umplu de „monitoare” și de „jurnale”. Unele se bucurau de prestația anumitor jurnaliști cu personalitate, altele deveniseră în chip rușinos instrument al campaniilor electorale pentru toți netoții care încă mai trăiau cu impresia că politica democratică se poate face în continuare cu tactica ședințelor de partid. Toate acestea până când, într-o clipă amiază de joi, tânărul primi un telefon surpriză:

— Alo, întrebă o voce feminină, domnul Popescu?

— Da, d-ră, chiar el. Cu cine am onoarea?

— Sunt realizatoarea emisiunii „Șocul de seară”, de la televiziunea...

— Știu de la ce televiziune sunteți, o întrerupse Tony. Cu ce vă pot ajuta?

— Cu acceptul dumneavoastră că veți răspunde invitației noastre pentru a fi prezent în emisiunea din această seară. Credeți că s-ar putea? V-am rămâne îndatorați.

Tony se gândi o clipă și își spuse că oricum nu are nimic de pierdut. Apoi se bucură chiar că este invitat la o televiziune chiar independentă dar și extrem de incomodă pentru gușați. Habar nu avea că aceștia plănuiau la ceas de seară și în mare secret să o închidă.

— Să-mi fie cu iertare d-șoară, eu nu prea vă urmăresc. Nu am timp. Răspunsul meu este „da”, însă aş vrea să vă întreb ceva.

— Spuneți, domnule.

— Cum vă numiți?

— Ramona. Ramona Baci.

Tony rămase îngândurat. Acest nume, la simplul său auz, întotdeauna îi dădea fiori și nu putea bineînțeles să uite de fosta lui prietenă. Își privi ceasul. Avea încă timp suficient până la emisiune și oricum nu mai avea nimic în program. Urcă în mașină și îi spuse șoferului său:

— La Cimitirul Bellu.

— E-n regulă, Tony, îi răspunse familiar omul, căci de fapt era un fost prieten din copilărie pe care acum îl ajuta

cu această slujbă, destul de bine plătită. Aceluia îi convenea de minune acest serviciu, nefiind oricum capabil să facă altceva. Și ținea la Tony enorm, căci cu el împărțise multe griji și suferințe ale unui trecut de neuitat.

Circulația prin București devenise și mai anevoioasă în ultimii ani. Primarul nou ales, democratul Traian Băsescu, avea nenumărate bătăi de cap cu un consiliu veșnic ostil și politicianul din el specula cu voie sau fără voie la maxim acest lucru care avea să-i aducă ulterior o popularitate și mai mare. După nenumărate intersecții, mașina ajunsese la cimitirul cu pricina și Tony nu se mai opri decât în fața unei cruci pe care era trecut numele fostei sale prietene ucise cu sălbăticie de propriul părinte. Așeză un buchet de flori la capătul mormântului și aprinse câteva lumânări. Murmură cu ochii înlăcrimați:

— Să mergem.

„ȘOCUL DE SEARĂ” ȘI O NOUĂ SURPRIZĂ - 31

Tony se îndrepta cu viteză spre Piața Romană. Privea pe fereastra automobilului și se gândea cum o să fie în emisiune. Și de ce este invitat și de ce primește o asemenea atenție, acum, când nu-i mai lipsea nimic. Își aminti că citise odată, cu ani în urmă, o carte unde eroul romanului plecase către culmile succesului tot din mocirlă și că și acela fusese neglijat foarte mult timp, până când banii ajunseseră să nu mai aibă loc în buzunarele lui ci numai în conturi pentru care muncise enorm. Nici în acela nu crezuse nimeni și totuși, când celebritatea îl prinsese din urmă, toată lumea începuse să îl invite ba la masă, ba la câte o petrecere, atunci când nu mai era nevoie. „Și eu am fost flămând și nu m-a invitat nimeni nicăieri, gândi Tony. Și eu aveam același creier, eram practic aceeași persoană. Iar acum, sunt chemat să apar la televizor ca un animal rarism, ca și cum aş fi pe cale de dispariție și specia mea trebuie văzută de cine? De oamenii simpli, căci pentru ei am acceptat această invitație. Când ștergeam parbrize prin intersecții, s-a întâmplat odată să „deranjez” cadrul televiziunii și mi s-a spus s-o șterg. Am șters-o. Și acum? Pentru ce sunt chemat înapoi? Pentru cravata pe

care o am la gât? Pentru că era să fiu omorât în iunie 1990? Pentru că se cunoaște prietenia mea cu frumoasa și scumpa mea Rosa? Ce ipocrită poate fi lumea asta. Când ești flămând, ești lăsat să mori de foame. Când ești sătul, ți se pune și ce n-ai mâncat la rușinosul ospăț în portbagaj”.

— Am ajuns, Tony, îi spuse prietenul său șofer, întorcându-se.

Dar Tony îl auzi foarte greu. Căci ultimele gânduri îl întristaseră enorm. De fapt, chiar i se făcuse dor de ultimii ani ai adolescenței. Era clar că îl domină o idee fixă. Și la fel de clar era faptul că avea de gând să o pună și în practică. Coborî din autoturism și se îndreptă către postul cu pricina. Unul dintre gardieni îl întâmpină zâmbitor:

— Sunteți așteptat, domnule.

Tony intră în sediul televiziunii dar se opri locului. Întoarse capul către gardianul care îi vorbise și îl întreabă direct:

— Ce salariu ai? Ai putea să-mi spui?

— Minimul, domnule.

— Ai familie?

— Da, domnule. Doi copii.

— Să-ți trăiască, îi ură Tony, dându-și seama că omul este cam de o seamă cu el.

— Te-ar deranja dacă ți-aș spune că poți să câștigi aici și acum, în câteva minute un ban cinstit și în plus?

— Nu, domnule, nu m-ar deranja. La problemele pe care le am eu, nu m-ar deranja.

— Ce probleme? se interesă Tony.

— Tatăl meu este foarte bolnav, domnule. De fapt, nu e singura mea problemă. Unul dintre copii are o malformație care nu poate fi rezolvată decât în străinătate. Vă dați seama că nu am de unde să fac rost de atâția bani.

— Tony se emoționează pe loc și preț de o secundă, imaginea tatălui său omorât de fierul vechi îi trecu imaginar prin fața ochilor.

— Uite ce te rog, îi spuse el gardianului. Curăță-mi și mie puțin parbrizul. Spune-i șoferului că eu ți-am spus să faci asta. 20 de dolari crezi că e puțin pentru serviciul pe

care îți cer să mi-l faci?

Celălalt rămase încremenit în viața lui nu primise atâția bani pentru un lucru simplu. Acceptă pe loc și Tony dispăru către liftul care-l aștepta de minute bune. Când gardianul îi spuse șoferului mașinii lui Tony pricina pentru care se află acolo, acesta oftă:

— Bietul Tony, nu se poate rupe deloc de trecutul său. Apoi adăugă:

— Uite, băiatule, peria și șamponul. Baftă.

Între timp, Tony ajunsese în studioul televiziunii și o splendidă prezentatoare îl făcu să se bâlbâie ca-n adolescență. Era o modă în România ca multe femei tinere și capabile să fie promovate în diferite rubrici și emisiuni, acolo unde realizatorii din spatele camerelor speculau frumusețea feminină în toată splendoarea ei. Fustele scurte nu lipseau și de cele mai multe ori, ele erau îmbrăcate cu bluze decoltate discret și totuși provocator. Așa se face că bărbații telespectatori, când priveau micul ecran, cercetau cu plăcere decolteul cu pricina. Iar realizatoarea emisiunii „Șocul de seară” nu făcea nici ea excepție de la această regulă nescrisă dar aplicată tot mai des.

Tony purta o pereche de pantaloni negri ca și cămașa, peste care o cravată de culoare deschisă făcea legea în cazul său, arătând telespectatoarelor pentru ce a fost parțial preferat de femeia celebră de peste ocean. Un sacou bej completa o ținută impecabilă și în mod ciudat, tânărul se completa aproape perfect cu îmbrăcămintea tinerei vedete al cărei invitat era în acea seară. Domnișoara Ramona nu era căsătorită. Nu o interesa să „se lege la cap”, după cum îi plăcea să spună când era întrebată. Acum era îmbrăcată cu o fustă neagră, până deasupra genunchilor și ciudat, o bluză la fel de neagră peste care trona un sacou tot bej. La piept nu putea lipsi însă decolteul și pentru cunoscători, se putea bănui cu lejeritate că are doi superbi sâni. Bărbatul din Tony o cercetă dezbrăcând-o din priviri iar femeia din ea decretă tacit: bărbatul din fața ei era într-adevăr sexi și frumos.

— Ramona, se auzi vocea unui cameraman, mai avem două minute. Sunteți așezați în cadru?

— Stai puțin... strigă realizatoarea emisiunii. Ea se ridică rapid de la locul ei și se îndreaptă rapid către Tony. Tot platoul șușoti:

— Iar începe. Îi place tipul.

Ramona se duse către Tony și se aplecă deasupra lui, în așa fel încât pieptul său provocator să fie cât mai aproape de chipul acestuia. Apoi se retrase la fel de rapid, spunând:

— Aveați o scamă pe păr, domnule.

Tony îi mulțumi clătinând din cap dar nu se lăsă înșelat. Știa prea bine că acela fusese un truc și că de fapt nu avusese nicio scamă pe niciun păr.

— Microfoanele sunt aranjate. Putem să-i dăm drumul?

— E-n regulă, spuse realizatoarea emisiunii.

— Atenție, 10 secunde, avertiză cameramanul.

Printr-o concentrare de ultim moment, Ramona se grăbi să-și aranjeze părul mai blond ca razele soarelui și afișă un chip grav, dar zâmbitor. În acel moment, tocmai se derula pe micile ecrane genericul emisiunii. Tony tuși ușor și afișă o poziție originală, fără pic de crispare. I se părea că este acolo de o viață fiindcă avea poate prea multe de spus.

Genericul era foarte apreciat de telespectatori și poate prea puțini realizatori de emisiuni luaseră cu adevărat în calcul importanța unui asemenea început de emisiune. Telespectatorii erau atrași de câteva titluri suprapuse peste momentele Revoluției din decembrie 1989 peste care se suprapuneau altele cu imagini ale politicienilor considerați vinovați de întârzierea reformelor, iar la urmă apărea chipul zâmbitor al vedetei din fața lui Tony care spunea clar în fața unui glob de cristal: „Să aflăm dedesubturile. Să aflăm cercurile de interes. Să aflăm adevărul. Astă seară, în ȘOCUL DE SEARĂ. Cu Tony Popescu, eroul care a supraviețuit mineriadei din iunie 1990 și care...” aici Ramona închidea un ochi „Și care a

cucerit America”.

Tony fu enervat puțin de ultima parte a genericului, dar îi trecu repede. La urma urmei, presa încerca să atragă o audiență cât mai mare prin afirmații în care de astă dată, era ceva adevăr.

— Bună seara, dragi prieteni, vă spune Ramona Baciuc. Vă propun o nouă temă incendiară în cadrul celei mai populare emisiuni din România, „Șocul de seară”, singura în care puteți afla adevărul, singura unde invitații nu sunt menajați și răspund, sperăm noi, cu sinceritate întrebărilor noastre, îl am alături pe Tony Popescu, cel despre care ziarele românești scriau în urmă cu mai bine de zece ani. Întrebarea care se pune este următoarea: Cum trebuie să-l recunoaștem pe acest domn? Ca fiind puștanul din acele timpuri sau personalitatea de astăzi? Cum trebuie să vă recunoaștem, domnule Tony Popescu? îl întreabă jurnalista întorcându-se către el.

Tânărul fu impresionat pe moment. Tipa era chiar o bună profesionistă și ultimul lucru la care se așteptase era acela ca ea să îi pună întrebări la care nu găsisese nici el răspuns și pe care și le pusese în nenumărate rânduri.

— În primul rând, bună seara vă spun dumneavoastră și telespectatorilor, mulțumindu-vă totodată pentru invitația de a fi prezent în această emisiune. În al doilea rând, trebuie să recunosc faptul că și eu mi-am pus de foarte multe ori această întrebare. Dar aș vrea să vă rog ceva dacă îmi permiteți. Se poate să nu îmi mai spuneți „domnule”? Spuneți-mi Tony, e mai simplu și mai lejer pentru amândoi.

— O.K., Tony. Atunci și eu mă simt obligată să te rog același lucru. Ca și tine, și eu sunt de acord că uneori, tutuiala înlătură anumite bariere. Deci spune-mi și tu Ramona. Acum, continuă te rog.

În platou bârfa era la ea acasă. Toți cameramanii și operatorii vorbeau în șoaptă amuzându-se. Unul spuse încet:

— Ce nenorocită e. Precis îl vânează. Atenție, începe distracția.

— Cred că ar trebui să fiu recunoscut ca fiind un om simplu, continuă Tony. Știți care este diferența dintre mine și un solist al unei trupe hippop?

— Care, Tony?

— Acea că el poate fi recunoscut ușor, așa cum este de când l-a făcut mama lui. Un cântăreț hippop are mereu aceeași ținută, același limbaj, același trecut și prezent. Îi invidiez pe acești artiști. Totodată, îi și înțeleg.

— Ce vrei să spui, întrebă Ramona, întrebându-l acest lucru extrem de interesată.

— Păi, eu îți amintesc ție și telespectatorilor versul unui cântec compus de o trupă acum câțiva ani în care se spunea cam așa: „niciun senator n-a coborât vreodată în cartier, niciun senator n-a învățat ce înseamnă să fii lefter”. Eu știu cum este în cartier. Eu știu cum este să fii lefter. Pentru că am un trecut de care nu mi-e rușine și spre bucuria mea, nici măcar nu sunt senator.

— Cum adică, spre bucuria ta? Nu ți-ar plăcea să candidezi pentru un loc în parlament, ca oamenii să te voteze și să le poți îndeplini dorințele, speranțele?

— Ferească Dumnezeu. Nu cred că în calitate de parlamentar aș putea face prea multe. Nu mă pricep la chestii din astea și nici nu cred că aș putea face oamenii mai fericiți dacă aș ajunge chiar și din întâmplare acolo...

— Poate că societatea are nevoie de oameni ca tine, acolo, sus...

— Nu cred că un parlamentar se află „sus”. Singurul care este „sus” e Dumnezeu și sincer să fiu, nu cred că m-aș împăca să am fotoliul de onorabil parlamentar alături de un

„Liber cugetător”.

— Atunci cum altfel poți răspunde solicitării oamenilor care te-ar putea aprecia și te-ar dori în plen?

— Ți-am spus, eu sunt un om simplu. Nu mă bucură să am mașină la scară pe banii statului, nu mă bucură să am o cameră de hotel luxoasă pe banii statului, și nu-mi convine să cumpăr gustările la preț de nimic așa cum se întâmplă acum...

— Vrei să spui că masa redusă a parlamentărilor și facilitățile de care beneficiază ei sunt nemeritate?

— Păi, la salariile pe care le au, chiar nu înțeleg de ce mai discutăm despre aceste lucruri. Ei au totul: posibilitatea să-și voteze salarii babane, posibilitatea să-și reducă singuri durata ședințelor, posibilitatea să își dea singuri vacanțe ori să-și scurteze săptămâna de lucru...

— Din ce spui tu, oamenii aceștia au cam multe posibilități.

— Ramona, izbucni Tony, această emisiune se numește „Șocul de seară”. Atunci, să spunem lucrurilor pe nume.

— E-n regulă, Tony. Să spunem lucrurilor pe nume. Dar îți dau o veste tristă.

— Care ar fi aceea, se interesă Tony.

— Urmează „publicitate”, răsă prezentatoarea și, întorcându-se către camere, ordonă cu degetul arătător: Publicitate.

Tony întreabă care este durata acestei pauze și primi un răspuns liniștitor: 5 minute.

Dar Ramona nu pierdu ocazia să piardă acest prim moment și zâmbindu-i provocator îi spuse invitatului ei:

— Felicitări, te descurci excelent

— Am crezut că sunt invitat la o emisiune liberă, nu să dau un examen, răspunse tânărul și întreabă: unde e toaleta?

Frumoasa femeie din fața lui se înroși ca racul și ascunzându-și chipul cu o palmă răspunse:

— A doua ușă cum ieși, în dreapta.

Tony măsoară timpul cu maximă atenție și se întoarce în timp record în studio.

Emisiunea continuă devenind ușor, ușor, tot mai palpitantă.

— Care crezi că este cheia succesului tău în viață? Mulți telespectatori întreabă asta în mesajele pe care le-am primit până acum, spuse Ramona, fluturând prin fața camerelor de luat vederi un teanc de coli.

— Ca să pot răspunde la această întrebare trebuie să

știu la ce fel de succes te referi.

— La bani, în dragoste, în carieră, în momente trecătoare?

— Momente trecătoare? Cum adică? N-am mai auzit așa ceva. Păi, scumpă Ramona, și iubiți telespectatori care îmi adresați această întrebare, succesul poate fi catalogat și când mergi la pescuit și reușești să prinzi un pește mare, când treci strada și nu te calcă nicio mașină, când joci fotbal și termini învingător meciul. Chiar sunt așa de importanți banii?

— Asta e lumea în care trăim, trebuie să accepți asta, îl provocă Ramona Baci.

— Foarte bine, zise Tony, atunci să-i spunem acestei lumi că succesul este de fapt finalizarea unui gând pe care ni l-am pus în cap. Eu mi-am pus în cap să scap de grija zilei de mâine și să ofer și altora posibilitatea să facă același lucru. Mă pasionează calculatoarele. Am câștigat premii. Și bani frumoși, recunosc. Dar uitați-vă la prietenul meu, cel care îmi conduce mașina: e îmbrăcat mai bine poate decât mine. Și totuși, eu sunt cel care îl plătește și îl ajută cel puțin pe moment să supraviețuiască. Scrie pe costumul meu cumva „dedesubt sunt bani în urma succesului?” Scrie sub bluza ta Ramona „vedetă de televiziune”? Pe mine, ca să fiu sincer, nu mă interesează dacă ar fi să privesc neutru, faptul că ești realizatoarea acestei emisiuni. Pentru mine ești o femeie frumoasă și atât, și dacă putem petrece o seară superbă împreună, atunci acela este un succes trecător dar de neuitat. Vezi tu rolul banilor aici?

— Dacă nu îi ai să mă inviți...

— Ce să spun, ia propune tu unui anonim o întâlnire pe cheltuiala lui într-un loc nici prea, prea și nici foarte, foarte, să vezi cum se descurcă din pământ din iarbă verde.

Prezentatoarea se pierduse de tot. Tony o adusese încetul cu încetul pe un teren unde rolul ei de moderator, practic devenise inexistent. Un coleg din regia tehnică, îi șopti ironic în cască:

— Ai „pus-o” cu ăsta isteațo. Vezi cum „dregi busuiocul”.

— Tony, ce părere ai despre cei care critică articolul tău din „Stagiunea națională” și îl consideră prea virulent și plin de ură?

— Tu ce părere ai despre porcul tăiat de Crăciun? Știi care este diferența dintre acest porc și cei atacați printre rânduri de mine?

— Care?

— Acea că pe ăștia care primesc salariul din banii poporului, unii, nu chiar toți, nu îi poți înjunghia. Fizic vorbind. Și nici nu poți să-i pârlești și să-i mănânci. Știi de ce? Au șoriciul prea gros, adăugă tânărul, strângându-și unul dintre obraji între degete.

— Să schimbăm puțin registrul, încercă moderatoarea să „dreagă busuiocul”. Ia spune, știi că există o vorbă pe la noi de vreo câțiva ani. Tony, cum stai cu dragostea?

— E o întrebare personală sau pentru telespectatori?

— Pentru telespectatoare Tony, firește. În mesajele lor, oamenii întreabă diferite lucruri prin intermediul nostru.

— Atunci să le spun telespectatoarelor dumneavoastră tot prin intermediul acestei emisiuni că există cineva în inima mea și chiar dacă a trecut foarte mult timp de când nu am mai întâlnit-o, comunicăm într-un fel pe care nicio telefonie din lume nu l-ar putea înlocui.

— Gura lumii spune că nu numai că nu v-ați mai văzut dar nici măcar nu v-ați mai vorbit, nici măcar n-ați corespondat.

— „Gura lumii slobodă”... râse Tony și adăugă: Rosa este emblema sufletului meu. Este oglinda simțămintelor pe care le nutresc față de ea și chiar dacă m-aș culca cu două femei pe seară, tot pe ea aș iubi-o până în ultima clipă a vieții mele. Sunt convins că și ea v-ar spune același lucru.

— Ești sigur?

— Absolut.

— Atunci, dragul nostru invitat, să aflăm și opinia ei. La telefon este acum d-ra Rosa Walker, fata senatorului John Samuel Walker. Avem în premieră o legătură cu America, New York City, o premieră pentru emisiunea noastră și o surpriză, sperăm noi plăcută pentru Tony Popescu, invitatul de marcă din această emisiune.

Bietul Tony nu mai avu răgazul să pregătească nicio replică. Acum într-adevăr avea parte de o uimitoare surpriză și pică ușor pe gânduri, așteptând să audă vocea celei pe care nu o mai văzuse cu adevărat de foarte mult timp. Într-o fracțiune de secundă, își aminti ultima noapte petrecută alături de ea și jurnalul vieții lui se desfășură într-o clipă numai în sufletul care acum era răscolit cu putere.

Moderatoarea continuă nestingherită prezentarea tinerei de peste ocean.

— Dragi prieteni, suntem în legătură telefonică directă cu fosta victimă a unei răpiri, cu supraviețuitoarea seismului din L.A. Și cu cea care în 1990, alături de tatăl ei, a avut puterea să meargă la căpătâiul invitatului nostru, încurajându-l în acele clipe să treacă mai ușor peste momentul dificil în care minerii l-au confundat pe nedrept cu unul dintre „turbulenții” vremurilor. Good evening, Rosa.

— Good evening, Ramona, cu toate că aici, la mine acasă, este de fapt amiază.

— Știi cine se află în studioul emisiunii noastre?

— Nu pot decât să bănuiesc. Tony?

— Bună, Rosa, spuse gâtuit de emoție tânărul.

— Bună, Tony. Îmi este foarte dor de tine.

— A trecut foarte mult timp, dar tu mă iubești încă, nu-i așa?

— Nu știi? Da, Rosa, te iubesc și dacă destinul a decis că trebuie să ne auzim prin intermediul acestei emisiuni, atunci nu mă pot opune. După cum nu mă pot opune nici inimii mele.

— Când crezi că ai putea veni în State? îl întrebă Rosa.

— Este momentul despre care mi-ai vorbit?

— Da, este momentul. Și ar trebui să fii aici, lângă mine.

Moderatoarea interveni:

— Deci voi doi chiar vă iubiți. Sper că nu sunteți supărați pe emisiunea noastră.

Cuvintele Ramonei Baciuc erau foarte nepotrivite și i se șopti în casă:

— Întreab-o de previziunile ei despre care se tot vorbește. Altfel, poți să-i lași să vorbească între ei și să pleci din platou. Rolul tău de moderator poate fi compromis.

Realizatoarea emisiunii receptă acest semnal și interveni aproape brutal:

— Rosa, ce ne poți spune despre zvonurile care circulă prin presa mondială cu privire la anumite lucruri pe care le-ai „văzut” și pe care se pare că le-ai „vedea” în continuare? Se mai spune că CIA te-a luat foarte în serios în ultimul timp.

— Sunt adevărate. Nu pot să neg o asemenea evidență. Pentru acest lucru m-ați contactat?

— Nu, nu numai. Am considerat că prietenul tău, prezent în emisiunea noastră, merită să se convingă în direct că sentimentele pe care le are față de tine nu sunt zadarnice.

În acel moment, moderatoarea auzi un strigăt în casă și făcu discret un semn către camere, întrebând tacit ce se întâmplă.

— Audiență record, audiență record, repetă regizorul de emisie. Ne urmăresc peste o jumătate de miliard de telespectatori, din Europa și din State. Câteva canale de știri prestigioase au preluat în direct emisiunea noastră. Spune asta pe post. Spune odată.

— Înainte de a continua emisiunea noastră, spuse Ramona Baciuc, trebuie să vă informăm că în acest moment „Șocul de seară” este cea mai vizionată emisiune din țară și de pe mapamond, fiind preluată în întreaga Europă și pe întreg cuprinsul Statelor Unite ale Americii.

Într-adevăr, micul post românesc de televiziune dăduse o lovitură. Mai cu seamă românii și americanii, urmăreau cu sufletul la gură micul ecran. Se întâmpla de fapt o premieră. Pentru prima dată, deși unul în studio și altul doar prin telefon, erau invitații aceleiași emisiuni, lucru pe care nu îl izbutise niciun alt canal de prestigiu. Dar acum, aveau ocazia să preia în direct „Șocul de seară” și vestea că cei doi tineri urmau să fie prezenți, fiecare în felul său, în această emisiune, se întinsese cu repeziciune. Mari amatori de senzațional, americanii fură martorii unei seri neașteptate și aproape toate canalele de televiziune își întrerupseseră emisia ca să anunțe public că fata senatorului Walker, vorbește în direct, alături de misteriosul ei prieten din România.

Moderatoarea își recăpătă prezența de spirit și întreabă simplu:

— Pe tine cum ar trebui să te recunoaștem, Rosa? Ca pe fata unui magnat sau ca pe cea care consideri că ești? Această întrebare i-am adresat-o și prietenului tău.

— Voi puteți să mă considerați cum doriți. Eu sunt o simplă femeie, mă consider destul de tânără ca să îmi bat capul să răspund la asemenea întrebări care consider că nu-și au rostul.

— Totuși, unii nu te consideră simplă, insistă moderatoarea. Ca să previi anumite lucruri, nu poți fi astfel.

— Aici trebuie să te contrazic, replică Rosa. Dacă am această capacitate, de a simți anumite lucruri despre care vorbești și la care cu siguranță te referi, în schimb îmi lipsesc altele.

— Ca de exemplu?

— Uite, în clipa asta, aș vrea să îmi strâng prietenul în brațe. Pot? Nu pot. Vezi că sunt o femeie simplă?

— Dar ai fi putut să o faci. Tu, Rosa, ți-ai impus să nu poți face ACUM asta. Și, apropo, despre ce moment vorbea Tony mai devreme...

— Nu înțeleg.

— Tony te întreba dacă a sosit momentul despre care

i-ai vorbit în urmă cu ceva timp. De ce așa târziu și de ce acum? Ce înseamnă acest moment?

Rosa evită să răspundă. Dar abila Ramona mai avea și alte surprize pentru milioanele de telespectatori:

— Suntem acum în legătură directă cu postul „Fanatic news” din Statele Unite, unde tocmai este invitată pentru a participa la acest duplex domnișoara doctor psiholog Jane Smith. Este cea care a supus-o pe Rosa Walker unor enigmatice ședințe de hipnoză despre care nu putem spune nici acum prea multe. Colega mea, Anne Brown, poate ne poate spune mai multe. Anne?

— Hello, Ramona. Sunt Anne Brown și o avem în studio pe Jane Smith, celebra doctoriță despre care se spune că niciodată nu dezvăluie absolut nimic despre confesiunile clienților săi.

— Și n-o voi face nici în această seară, o avertiză Jane Smith.

— Suntem convinși, domnișoară doctor, dar totuși, circulă anumite zvonuri care spun că sub influența ședințelor de hipnoză, Rosa Walker ar fi spus lucruri care țin de securitatea SUA. Nu credeți că este timpul ca lumea să știe ce rău ar putea să se petreacă?

— Singurul lucru pe care l-aș putea spune este acela că odată, Rosa a visat Arca lui Noe. Dacă voi credeți că așa ceva reprezintă un pericol pentru Statele Unite, este problema voastră. Eu una, nu sunt de acord cu asta.

Moderatoarea Anne Brown era însă o jurnalistă prea experimentată ca să nu speculeze aceste momente la maximum:

— Atunci de unde zvonurile cu alerta CIA?

— Deontologia mea profesională nu îmi permite să vă spun mai mult de atât.

— Să înțelegem că asta înseamnă „da?”, lumea este în pericol?

Această întrebare nu fusese adresată de Anne ci de moderatoarea emisiunii „Șocul de seară”, Ramona Baciuc. Auzi în căști apoi o felicitare specială:

— Punct ochit, punct lovit, îi spuse unul dintre cei de

pe platou. Bine gândit, fetiço.

— Dumneavoastră înțelegeți ceea ce doriți. Speculațiile voastre, ale ziariștilor, nu vor fi combătute nici cu dovezi clare care v-ar putea contrazice. Ați reușit voi să determinați un președinte să demisioneze, dar pe mine, un simplu psiholog?

— Fetelor, interveni Rosa, pot să spun și eu ceva?

Tânăra se enervase puțin și într-un moment de mândrie realizează că părerea ei nu mai conta prea mult.

— Aș vrea să-l întreb pe Tony, prietenul meu, când crede că ar putea veni în State?

— Rosa, cred că peste o lună e bine?

— Perfect Acum, aș vrea să spun acestei lumi care ne urmărește că pentru omenirea în care trăim, uneori noțiunea timpului și cea a distanței sunt banale obstacole în calea unei fericiri. Prietenul meu este dintr-o țară mică, pe care eu am vizitat-o alături de tatăl meu în vremuri încă tulburi. El nu a fost niciodată în țara mea. Și totuși, nu înțeleg de ce suntem urmăriți de atâta lume? Pentru că el era să moară nevinovat și pentru că eu era să fiu ucisă nevinovată la aceeași vârstă a adolescenței? Pentru că el a fost un om sărac și chinuit care a izbutit în viață fără ajutorul nimănui? Pentru că eu sunt fata lui John Samuel Walker și sunt bogată și neobișnuită pentru unii? Pentru ce atâta interes pentru două persoane tinere și care nu vor decât să-și trăiască viața departe de sâcâielile voastre?

— Rosa, spuse Ramona, ce vină are presa că voi ați trecut prin ce ați trecut și acum toată lumea este interesată de voi? De fapt, cred că sunteți admirați. Eu, una, vă admir foarte mult. Știi că prietenul tău se bate prin presa scrisă cu cei din spatele ușilor închise.

— Păi la voi libertatea cuvântului dă uneori impresia că se află în faza de pionierat. Vă miră că un om simplu spune fără complexe ceea ce gândește. L-ați mai fi chemat în emisiune dacă n-ar fi fost așa? L-ați mai fi băgat în seamă dacă și acum ar fi fost hamalul patronilor care v-au sărăcit bugetul prin „investițiile” lor în afaceri care chiar nu vă lipseau?

— Emisiunea noastră se apropie de sfârșit, interveni din nou Ramona vădit descumpănită și făcu din nou un semn care-i devenise drag: „Publicitate”.

Două națiuni se uneau acum prin Rosa și Tony, prin trecutul, prezentul și probabil viitorul lor comun, ca și al celor două popoare. De aproape 11 ani, istoria și evenimentele petrecute făcuseră din ei doi eroi dar și victime ale unei hărțuiri mediatice fără precedent. Dacă viața lui Tony fusese afectată și de stângăcia politicianilor incapabili să grăbească realizarea năzuințelor celor de o seamă cu el, în schimb statutul Rosei, ciudățeniile ei, îi afectase ca și tânărului întrucâtva intimitatea unei vieți pe care cu ocazia acestei emisiuni și-ar fi dorit-o mai simplă. Dar peste toate, se ridica triumfătoare dragostea dintre cei doi și cele două națiuni trebuiau să înțeleagă că numai prin chemarea inimii și a spiritului uman, lăsat moștenire de Creator, puteau merge împreună către perfecțiunea unei civilizații greu încercate. Nu aveau ce căuta războaiele, conflictele dintre țări, pe suprafața acestui pământ devenit prea neîncăpător pentru ambiții fără noimă, pentru religii care puteau coexista în pace, pentru mulți care aveau destinele lumii în propriile mâini și care măcar vremelnic, urmau să le hotărască.

În timpul pauzei, Rosa vorbi cu Tony și se hotărâră ca de acum înainte, odată cu viitoarea lor revedere, să nu se mai despartă niciodată. Ramona auzise acest lucru și când emisiunea continuă, fără să mai stea pe gânduri, îi întrebă în același timp pe cei doi:

— Aveți de gând să vă uniți destinele pentru totdeauna? Vă veți căsători?

— Eu așa cred că este normal, declară Rosa. Dar să vedem ce părere are și invitatul vostru.

— Tony, întrebă moderatoarea, ce zici?

Luând-o prin surprindere chiar și pe fata magnatului, Tony întrebă cu voce gravă:

— Rosa Walker, vrei să fii soția mea?

De peste ocean, Anne Walker interveni spunând:

— O planetă întreagă așteaptă răspunsul domnișoarei

Walker. „Fanatik news” are posibilitatea să vă ofere în direct răspunsul pe care și colegii noștri din România îl așteaptă și cărora le mulțumim încă o dată că au fost de acord cu acest duplex. Rosa?

— Da, Tony, știi bine că da. Aceasta este prima parte a momentului despre care îți spuneam. Cea de a doua o vom descoperi împreună când vei sosi la New York.

Fascinanta iubire dintre tânărul român și frumoasa Rosa dădea un exemplu elocvent României, SUA, lumii întregi. Odată cu începutul secolului 21, oamenii trebuiau să se iubească mai mult. Ura și războaiele trebuiau să dispară. Din nefericire, nu avea să fie deloc așa. Și până la cele mai groaznice „ecouri” nu mai era mult. Dar nimeni nu știa acest lucru, în afară poate de Rosa, care tăcea, pentru că nu știa ce anume pregătea Dumnezeu. Știa însă că va fi o pedeapsă. O pedeapsă care avea strânsă legătură cu Arca lui Noe. Și totuși, în lume existau din păcate neisprăviți care credeau că pot pedepsi ei în locul Lui și în timp ce nimeni nu avea habar, se antrenau de zor pentru cel mai cumplit moment al istoriei moderne.

Emisiunea „Șocul de seară” continuă peste spațiul alocat, iar aproape simultan, Rosa și Tony montară replici și demontară speculații, spunând lumii opinia lor, ceea ce cred despre viață și despre evenimentele nedorite de pe glob. Se sprijiniră de fapt reciproc și ca un paradox, ajunseseră să se cunoască și mai bine cu această ocazie și să se descopere unul pe celălalt încântați și mai mult de sentimentele puternice care îi legau pe vecie. La sfârșitul talkshowului, fiecare dintre ei avu ocazia să spună unei lumi întregi mesajul lor, recepționat de peste o jumătate de miliard de telespectatori.

— În concluzie, Tony și Rosa, ce aveți de spus celor care vă urmăresc? Rosa?

Rosa ezită foarte puțin și încheie astfel:

— Această lume ar trebui cu adevărat să fie mai dreaptă și mai bună. Spuneți că am nu știu ce capacități și vă dați peste cap să aflați viitorul. Acesta nu este hotărât nici de visele mele și nici de previziunile mele, care pot fi

chiar înșelătoare. Eliminarea urii dintre religii și popoare, eliminarea actelor teroriste dar și a războaielor nejustificate, mai multă iubire între oameni și poate El ne va ierta. Atât mai pot spune doar.

— Tony? spuse Ramona Baci.

— Sunt cu totul de acord în ceea ce privește spusele prietenei mele. Nu vedeți că după fiecare act terorist, după fiecare conflict armat, după fiecare lucru rău pe care-l fac oamenii se întâmplă ceva pe planeta noastră? Nu vedeți calamitățile naturale, nu vedeți cutremurele, incendiile și toate celelalte grozavii care fac din conducătorii noștri atotputernici simpli spectatori? Ce-ați spune dacă mâine ar avea loc un act terorist de proporții? Cu siguranță că aceia care supun prin crime odioase voința lor vor fi pedepsiți. Ce-ați spune dacă un oraș american ar fi inundat și aproape șters de pe suprafața pământului? N-ar trebui să ne întrebăm cu toții, români, americani, francezi, arabi, care este vina pentru care primim aceste pedepse? La fel ca și Rosa, spun același lucru: mai multă iubire, mai multă credință în Dumnezeu și poate omenirea va arăta altfel.

— Stimați telespectatori, încheie moderatoarea, emisiunea „Șocul de seară” se încheie aici. Mulțumim colegilor noștri de la Fanatik News, Rosei Walker, domnișoarei Jane

Smith și celorlalte canale care ne-au preluat. Ce s-ar putea spune? Că într-adevăr, în lumea din care facem parte cu toții, oamenii ar trebui să fie legați între ei prin dragoste și credință, nu prin crime și legea forței. Planeta albastră este a tuturor și dacă o iubim, atunci să nu-l mâniem pe Dumnezeu care ne-a creat și să-l ascultăm Cuvântul. Am fost în această seară martorii unirii într-un destin comun, pentru totdeauna, a celor doi tineri despre care ziarurile au scris milioane de pagini. Să luăm exemplul elocvent al iubirii formidabile dintre ei și să trăim cu mai multă bunătate în suflet, cu mai multă speranță, căci numai așa ne putem merita un viitor fericit, cu ajutorul nostru și al Celui de Sus. Sunt Ramona Baci și vă pup, pe mâine seară...

Nu visase Tony nicicând să privească Atlanticul din înaltul cerului. Și totuși, acum o făcea, îndreptându-se cu repeziciune către America, acolo unde îl aștepta Rosa Walker. În timpul zborului își aminti câteva fraze scrise de un fugar ofițer într-o carte pe care aproape că o învățase pe de rost. Fost apropiat al clanului Ceaușescu, generalul Ion Mihai Pacepa părăsise România undeva în jurul anului 1978. Tânărul era oarecum contrariat și nu știa dacă acest personaj trebuie considerat trădător sau nu. Dar se amuza teribil când citea în „Orizonturi roșii” despre cazarea dictatorului român la Waldorf Astoria. Ceaușescu avusese oroare întotdeauna de furia maselor și imigranții din România îi pregătiseră atunci o „surpriză” în acest sens. Cu acea ocazie, fostul cizmar realiza încă o dată că nu este iubit deloc și că de fapt, momentul mitingului când a criticat fără teamă invazia sovietică din Cehoslovacia a fost unicul de glorie reală din viața lui. Dar pe celebra jurnalistă Balbara Walters nu reușise să o păcălească și mai curând decât se așteptase, Lumea Nouă avea să afle că „independentul” Ceaușescu nu era decât un bătrân bolnav, paranoic și senil.

Din avion, Tony nu putea totuși să-și dea seama de furia Atlanticului și dacă ar fi făcut acea călătorie cu o cursă navală, cu siguranță ar fi rămas uimit de imensele valuri ale oceanului care unea Lumea Veche și cea Nouă. Dacă zborul pe deasupra Europei nu i se păru prea lung, în schimb, se minună cum de această apă imensă nu se mai termină, întrebându-se în același timp cum or fi suportat navigatorii timpurilor o călătorie așa de lungă și de istovitoare atunci când au descoperit America. „Nu este de mirare că Cristofor Columb a crezut că debarcă în Indii”, gândi el. Amintirile îl cuprinseseră din nou și i se făcu dor de părintele său ucis de sărăcie și de lupta pentru supraviețuire și pentru a putea asigura ziua de mâine propriei familii. Probabil că tatăl său ar fi fost mândru de fiul său, ajuns acum „om mare” cum îi spunea maică-sa uneori. Copilul îmbrăcat în haine ponosite, care se ruga de

șoferi prin mijlocul intersecțiilor să-i dea în schimbul unui serviciu te miri ce mărunțiș, era acum îmbrăcat în costum. Avea la el un laptop și privind invenția științei râse amintindu-și că la un moment dat nu avea nici măcar televizor în casă. Iar pentru unul în culori muncise pe brânci și culmea, stătuse la rând mai ceva ca la „tacâmuri”. Vedea ziarul Scânteia de dinainte de momentul decembrie 1989 când citea numai faptul divers iar dacă studia grila de program a televiziunii parcă citea și acum: „Ora 20.00 - telejurnal - color. Ora 20.30 - cântece patrioticeparțial color - Ora 21 serial producție Cehoslovacia - Ambulanța”.

Tânărul adormi și bine făcu, căci imaginea morții tatălui său îl afectase enorm. După un timp, o mână îl scutură ușor și cu blândețe. El nu se sinchisi și se întoarse într-o parte. Stewardesa insistă însă și Tony deschise ochii. Avea o senzație ciudată. I se părea că ACUM intră într-o altă lume și nu se înșela.

— Peste câteva minute aterizăm, domnule, îi spuse femeia.

— Am ajuns?

— Fata îi arătă pe geamul aeronavei ceva făcându-i un semn și îndemnându-l să privească. Apoi îi zise:

— Trebuie să vă puneți centura.

— Nu am mai călătorit niciodată cu avionul, spuse el.

— Priviți domnule, cei care vin pentru prima oară aici nu trebuie să piardă nicicum acest moment.

Tony se uită pe geamul aeronavei și rămase mut de admirație și uimire. Din mijlocul valurilor, ca o Izbăvire a voinței umane, ca un stindard al Lumii Noi, se înălța impetuoasă și cuceritoare Statuia Libertății, simbolul libertății și al democrației, semn că de acum înainte urmează un alt tărâm, o altă viață, acolo unde visele oamenilor chiar au devenit realitate de-a lungul veacurilor. Tânărul ajunsese în America. Câteva minute au fost de ajuns ca să realizeze că pătrunde într-un Paradis omenesc al creației, un ținut al Marelui Canion, al președinților care niciodată nu au zăpăcit după voință o Constituție solidă,

care a rămas mereu aceeași, în ciuda unor amendamente ulterioare; țara regelui rock and rollului, magicul Elvis, țara Oscarurilor și a vedetelor care au făcut din Broadway și din Hollywood scene ale inovației umane; țara de unde Neil Armstrong a plecat către Lună, realizând în deceniul șase al secolului XX o premieră formidabilă, aselenizând pe satelitul natural al pământului; țara unde este o distanță foarte mică între agonie și extaz; între moarte și îndeplinirea unor vise așa cum nu se poate întâmpla în nicio altă parte a lumii; țara lui Louis Armstrong, cel care avea să încante și astăzi, după decenii bune, lumea cu fenomenalul cântec Wonderful World; țara unde tot ce se spune se și aude și tot ce se inventează se și răsplătește; țara unde Raiul pământean se confundă uneori cu iadul tornadelor și al cutremurelelor nimicitoare de pe falia de vest, țara unde nimic nu este imposibil de creat și de evitat în afara morții și a impozitului; țara lui Al Capone și a gangsterilor imaginați în pelicule hollywodiene vizionate pe întreg mapamondul; țara lui John Wayne și a lui Mohamed Ali, alias Cassius Clay, țara mentalităților diferite de ale altor civilizații, țara unde Maddona și Bruce Willis au venit ca să revoluționeze felul de a fi, țara unde Arnold Swarzenegger a plecat de la culturism, a jucat perfect rolul Terminatorului și a cucerit California; țara lui Sylvester Stallone, celebrul erou Rambo, supărat pe lume că este tratat ca un gunoi după ce și-a riscat viața în tragedia numită Vietnam; țara și țărâmul făcăduinței, acolo unde s-a turnat pelicula de lung metraj „Pe aripile vântului” și în care s-a spus ca o încurajare că la urma urmei, și mâine e o zi. Și pentru ca admirația lui Tony să fie deplină, el văzu cu uimire cum tot din mijlocul valurilor se înalță aievea un mic Paradis. Era Manhhatanul, și în mijlocul său, două clădiri impetuoase dominau un peisaj formidabil, ca o dovadă a forței imprimate de voința umană. Turnurile Gemene, căci despre ele era vorba, reprezentau practic simbolul unei lumi tot mai ambițioase și mai puternice și tânărul român se întreba pe bună dreptate cât volum de muncă depuseseră americanii ca să

construiască așa ceva. La urma urmei, acolo trebuia să-l ducă Rosa fiindcă acolo avea tatăl său unul dintre nenumăratele birouri. Adică era așteptat de magnat în cel mai important birou al imperiului pe care-l conducea cu mare succes.

Aeronava ateriză cu succes și cum coborî pe scara avionului, Tony avu senzația că cineva flutură o eșarfă către el. Într-adevăr, era Rosa Walker, care abia aștepta să-l revadă. Dar așa cum se întâmplă întotdeauna, deseori când vrei să trăiești un moment fericit, intervine și presa. Căci jurnaliștii americani nu aveau cum să scape o asemenea ocazie. Cei doi tineri alergară unul către celălalt și bucuria întâlnirii lor definitive și pentru totdeauna fu filmată și fotografiată de sute de reporteri aflați la fața locului. Ca la un semn divin, în acea dimineață de marți, 11 septembrie 2001, soarele avea să răsară cu toată forța peste metropola americană. Deocamdată, era abia ora 7 dimineața.

— Când va avea loc nunta? întrebă un reporter care reușise să treacă peste barajul gărzilor de corp ale Rosei Walker.

— Ușurel, frumușeilor, îi luă tânăra peste picior, ce atâta grabă? Vreți invitație?

— Veți îmbrățișa credința ortodoxă sau veți rămâne la catolicism, o întrebă un alt jurnalist?

— Cum vă veți numi, Rosa Walker sau Rosa Popescu?

— Domnule Popescu, credeți că numele de Tony Walker vi s-ar potrivi mai bine?

Ca întotdeauna, jurnaliștii puneau în ipostaze stânjenitoare pe interlocutorii lor dar tânăra americană se opri locului furioasă și țipă cât putu:

— Lăsați-ne în pace, gaițelor! Nu avem nimic deocamdată de declarat

— La o parte, faceți loc, faceți loc, strigau și gărzile de corp care cu greu făceau față mulțimii de curioși.

— Domnișoară, trebuie să găsim o cale să ieșim de aici cumva. Afară vă așteaptă mii de oameni. Admiratori, rectifică unul dintre agenți.

Foarte mulți oameni veniseră să vadă în carne și oase celebrul cuplu pe care presa îl mediatizase atât de mult. Unii voiau să le strângă mâinile pur și simplu, alții doreau autografe, într-un cuvânt, atmosfera era chiar „americanească” și dacă Rosa era obișnuită oarecum cu acest vacarm, în schimb Tony nu putea să înțeleagă pentru ce vrea atâta lume să-l vadă pe amărâtul din iunie 1990.

Sub o dementială escortă, cei doi tineri nici nu-și mai găseau cuvintele. Se țineau strâns de mână, ca și cum cineva ar fi vrut în acea dimineață să-i despartă pentru totdeauna. Intrară cu greu într-o mașină și acolo, preț de un minut, Tony îl cunoscuse pe Marocănos în „exercițiul funcțiunii” după cum îi plăcea bătrânului agent să spună.

— Mergem să-l cunoști pe papa. Și nu de pe patul spitalului, spuse tânăra.

În jurul orei 8 dimineața, Tony pătrundea pe culoarele unuia dintre Gemeni și în acel moment îl cuprinsese o puternică emoție. Când intra în biroul magnatului, Sussane tocmai îi ducea șefului său un teanc imens de hârtii, spunându-i:

— Toate acestea trebuie studiate și semnate, John.

— M-am săturat de atâtea hârțoage, izbucni magnatul. Când îl văzu pe Tony, îi întinse mâna strângându-o cu putere și adăugă: iată-l și pe eroul nostru. Un viitor ginere erou.

Spre surprinderea tuturor, Rosa spuse brusc:

— Trebuie să plecăm de aici...

— Ce-i, micuțo? întrebă și Scott neliniștit. Tocmai acum te-a apucat? Ce Dumnezeu...

Bătrânul agent nu mai avu timp să continue. Deodată se auzi un zgomot înfundat și totul se clătină în jurul lor.

— Cutremur?

— Nu, nu e cutremur, strigă tânăra, trebuie să fugim...

Era însă prea târziu. Ușa se blocase în mod bizar.

— Priviți, priviți... strigă Sussane.

De deasupra lor picau bucăți de tencuială și un fum negru trecu prin dreptul geamurilor.

— Stați liniștiți, zise și Scott E o clădire solidă. Apoi își privi ceasul și data. Era marți, 11 septembrie, 2001, ora 8.45 a.m. Se întâmplase ceva „deasupra” și nu se înșelau. Chiar atunci, un aparat de zbor Boeing 767, al companiei American Airlines intra brusc în turnul nordic al World Trade Center, acolo unde se aflau eroii noștri, undeva în apropierea etajului 80.

— E un atac, strigă Rosa speriată.

— Un atac? spuse Scott cu un avion? Să încercăm să coborâm.

Dar nu puteau deschide ușa cu niciun chip. Parcă cineva o blocase acolo dinadins. Se auzeau strigăte disperate și auziră alarma de incendiu. Chiar în acel moment, sirenele pompierilor și mașinile poliției făceau un zgomot infernal. Operațiunile de salvare începuseră deja dar acum, era pentru prima oară când aveau să fie zadarnice. Peste mai bine de un sfert de oră, mai exact 18 minute, Tony privi afară îngrozit și arătă cu mâna spunând:

— Dumnezeu!

Un al doilea avion intra de astă dată în turnul geamăn sudic în dreptul etajului 60.

Cu toții își dădură seama că este vorba de un atac de natură necunoscută, altfel nu se explica exactitatea cu care cele două avioane intraseră în Gemeni ca într-o bucată de carton. Vreme de aproape o oră, Tony și Rosa aproape că se resemnaseră cu o moarte pe care nu și-o doreau.

— E Sfârșitul... murmură fata magnatului în timp ce puternicul John Samuel Walker devenise un simplu om neputincios în fața unei asemenea fatalități.

— Nu se poate prăbuși! strigă Scott deși nu mai era așa de sigur de acest lucru.

— Trebuie să stăm aproape unul de celălalt, copii, spuse Walker întorcându-se disperat către fereastra unde văzu un tablou groaznic. Strigăte sfâșietoare tulburau liniștea locului și deodată, văzură un corp în turnul vecin cum se prăvălește în gol. Oamenii se aruncau fără să-i oblige nimeni pe ferestrele turnului în timp ce incendii fără

număr izbucniră în mai multe locuri deodată.

— Acum este MOMENTUL, Rosa, spuse Tony.

— Ce vrei să spui? îl întrebă tânăra

Românul scoase din buzunarul sacoului o cutiuță. În ea se afla un inel superb și el i-l puse femeii pe deget, spunând:

— Vreau să ne jurăm AICI și ACUM credință până la moarte. Rosa Walker, vrei să fii soția mea?

— O lacrimă se prelinse pe obrazul Rosei și totuși, reuși să murmure:

— Da, Tony, vreau.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze copii, șopti și Walker cu inima frântă.

Scott nu mai putea să facă nimic. Fostul agent știa că ceva groaznic avea să se întâmple și pentru prima oară după foarte mulți ani, își pierdu curajul.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți, spuse și el. Era ora 10 dimineața.

Deodată, se auzi o trosnitură foarte puternică. Zgomotul crescuse în intensitate în timp ce deasupra metropolei, aviația militară americană survola fără încetare orice nouă tentativă criminală. Președintele SUA, George W. Bush, fusese evacuat de la Casa Albă și dus într-un loc de maximă securitate. Forțele de ordine împânziseră întreaga zonă și în tot acest vacarm, părea că timpul s-a oprit în loc. Dar nu era așa. Fenomenala clădire a Turnului sudic World Trade Center se prăbușea într-un mod ciudat și în câteva secunde, Manhattanul fu cuprins de un nor imens de praf. Trecătorii fugeau în toate direcțiile, cât mai departe de locul dezastrului, urmăriți parcă de praful ucigător împotriva căruia nimeni nu mai putea să facă nimic. Mii de oameni muriră surprinși de ruinele clădirii și devenise cert faptul că și celălalt turn va avea aceeași soartă. Structurile oțeloase ale Gemenilor deveniseră inutile. Supraîncălzite la maximum de explozie și de incendii, ele se încovoiau încetul cu încetul, îngrozind o planetă întreagă. La ora 10.30 pm., turnul nordic de 110 etaje se prăbușește la rândul-i, în timp ce

Rosa și Tony repetau împreună cu ultimele lor puteri: „Tatăl nostru care ești în Ceruri! Sfintească-se numele Tău! Vie împărăția Ta... facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ... pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi, și ne iartă nouă păcatele noastre precum și noi iertăm greșităilor noștri; și nu ne duce în ispită și ne izbăvește de cel rău... Acum și-n vecii vecilor...

Un al doilea nor de praf acoperi metropola și soarele fu acoperit în totalitate de beznă în care acest colț de lume căzuse fără de voie. Țipetele oamenilor se opriră și ele câteva clipe, ca și cum întregul pământ ar fi murit dintr-odată. Imaginile copleșitor de dureroase fură preluate în direct de majoritatea posturilor de televiziune de pe mapamond, iar reporterii care transmiteau cumva de la fața locului nu puteau să-și facă datoria decât cu lacrimi în ochi. Gemenii deveniseră în mai puțin de două ore o simplă amintire și două mormane imense de ruine, sub care se mai zbăteau încă între viață și moarte ultimii supraviețuitori.

Urmările erau extrem de tragice. Muriseră aproape 4.000 de oameni nevinovați, între care 343 de pompieri și 23 de polițiști, aflați la datorie. Alți 10.000 de oameni suferiseră răni grave și totul deveni un coșmar din care omenirea nu avea să-și mai revină prea curând. Nimeni nu mai întreba nimic despre Walker sau despre Rosa și Tony. Scott nici nu mai intra în socotelile eventualilor curioși. Dar evenimentele nedorite ale acelei blestamate zile de septembrie, nu se terminaseră. Un alt avion deturnat lovi chiar Pentagonul și devenise clar pentru toată lumea, inclusiv pentru administrația Bush că Statele Unite sunt atacate de teroriști iar primul cuvânt pe care-l rostiră fu al sauditului Osama bin Laden, considerat lider al unei temute rețele teroriste Al Quaida. El era considerat vinovat de această tragedie considerată ca fiind cel mai temut atac terorist din istoria lumii.

Și totuși, ca niciodată în alte situații de criză, cu mult sub ceea ce se întâmplase acum, solidaritatea umană intervenea din nou la scară mondială. Comunitatea

internațională condamna la unison acest atac terorist. Se presupune că un număr de 19 teroriști de origine arabă ar fi pus în practică acest act terorist fără precedent. Ei reușiseră să treacă peste filtrele aeroporturilor înarmați cu bricege și se dovedise ulterior că un al patrulea avion deturnat ar fi eșuat în tentativa sa de a lovi una din țintele emblematice ale Statelor Unite. Pasagerii de la bord ar fi aflat în timpul zborului ce se întâmplă în New York plănuind apoi o revoltă. Ei au încercat să pătrundă în cabina pilotului cu ajutorul unui extingtor dar n-au putut să-și mai salveze viețile, aeronava prăbușindu-se undeva în vestul Pennsylvaniei, pe un teren arabil la ora 10.10 a.m. Au pierit în acel moment cele 45 de persoane prezente la bord, completând astfel un tablou sinistru, de neimaginat în urmă cu câteva ore pe cuprinsul celui mai democratic stat de pe planetă.

După ce a ținut un discurs din Biroul Oval de la White House, președintele Bush pune deja în aplicare un plan de îndepărtare a regimului taliban de la putere din Afghanistan și distrugerea completă a puternicei rețele teroriste despre care se presupunea că și-ar fi avut sediul acolo.

Dar să ne întoarcem la imaginile de teroare pe care o întreagă lume le văzuse prin intermediul presei televizate. Mormanele gigantice de ruine ale fostelor turnuri gemene „tronau” ca o izbândă a răului în inima metropolei și operațiunile de salvare deveniseră o misiune riscantă chiar și pentru cei care încercau să mai identifice eventuali supraviețuitori sub bucățile de oțel. Era foarte dificil pentru autorități și apelurile la calm nu reușeau să scoată groaza din locuitorii aflați în apropierea dezastrului. În acest chip își găsiseră sfârșitul magnatul Walker și Scott. Spre uimirea multora, cadavrele lor fuseseră identificate dar se mai năștea o întrebare: care fusese soarta bieților Rosa și Tony și unde se aflau corpurile lor cu siguranță neînsuflețite? Era nedrept și tragic ca cei doi tineri să moară în acest fel, după ce fiecare trecuse prin greutățile vieții în chip diferit; după ce se hotărâseră să trăiască uniți

în inimă și în cuget până la moarte; după ce scăpaseră cu viață din momente nedorite ale zbuciumatei lor tinereți...

Căutările erau foarte anevoioase și îndepărtarea totală a ruinelor cerea un timp îndelungat. Dar spre surprinderea multora, existau supraviețuitori. Fiecare viață salvată părea o imensă victorie pentru salvatori; fiecare trup găsit în pieptul căruia se mai auzea o inimă bătând provoca urale și lacrimi de bucurie; această tragedie nu putea fi descrisă în cuvinte. Această tragedie lăsase o rană adâncă lumii întregi și efectele ei devastatoare nu duceau cel puțin atunci la concluzia că se va putea cicatriza vreodată. Foarte mulți oameni deveniseră isterici, alimentați în acest sens și de o presă care nu mai contenea să scrie sau să vorbească pe larg despre cele întâmplate. Și totuși, într-o seară, la aproape o săptămână de la atentate, un pompier întinse mâna undeva către mormane strigând:

— Acolo, priviți...

O macara imensă tocmai ridicase un bloc masiv de oțel și sub el, părea să se vadă un trup omenesc care încă mișca. Nu era un trup, ci două. Tony și Rosa stăteau înlănțuiți și abia respirând, fără cunoștință. Cu deosebită grijă, câțiva soldați americani reușiră să recupereze cele două trupuri.

— Salvarea, repede salvarea!

Sirena unei ambulanțe se făcu auzită și câteva minute mai târziu cei doi tineri se aflau în drum spre spital. Erau aproape de nerecunoscut. Rosa avea părul smuls într-o parte iar Tony un picior fracturat. Amândoi erau plini de zgârieturi și dacă cineva le-ar fi privit chipurile mai cu luare aminte, probabil că și-ar fi imaginat faptul că tinerii fuseseră pe celălalt tărâm. Și chiar așa era. Dar Dumnezeu are întotdeauna grijă de cei care-L merită aproape de ei. Medicii nu avuseră din fericire prea mult de lucru. Tony și Rosa supraviețuiau și reveneau mai curând decât se aștepta cineva la viață.

— E o adevărată minune, murmură la căpătâiul lor Jane Smith, care venise în grabă. Sunt cu adevărat

protejați de Dumnezeu.

— Sunt încă în stare de șoc, domnișoară, spuse unul dintre medicii care îi veghea îndeaproape. O să aveți multă treabă, adăugă el cu subînțeles.

Deodată, Rosa deschise ochii și rosti încercând să se ridice:

— Trăiesc?

Dar se prăbuși, stoarsă de vlagă și de suferință. Deși nu îi spusese nimeni, știa că tatăl ei a murit. Cu ultimele puteri, abia mai putu să șoptească:

— Să aveți grijă de Tony al meu... el mă va ajuta să trec peste schimbarea lumii.

ULTIMUL VAL-33

Tony și Rosa își reveniră din amintirile cele mai dureroase ale vieții lor. Făcuseră dragoste și își juraseră atingându-se la nesfârșit iubire eternă și credință deplină. Aleseseră să-și petreacă sărbătorile de Crăciun într-un peisaj exotic și după ultimele ore, când iarăși și iarăși spuneau unul celuilalt că vor fi nedespărțiți până la moarte, hotărâseră că își vor crea de acum înainte și alte amintiri cu care să se mândrească peste ani.

Ieșiră amândoi din „hipnoza” care a prilejuit povestirea de față și Rosei îi trecu supărarea. Dar acum avea privirea aceea fixă care îl alarmase pe bietul Morocănos, mort sub ruinele Gemenilor, alături de prietenul său și tatăl fetei, Walker. Tony începuse să își cam dea seama când ceva era în neregulă și o privi întrebător:

— Ce-i?

— Nimic, nimic, se grăbi Rosa să răspundă, mai mult ca să nu-l sperie. Femeia se îndreptă către fereastră și privi îndelung. Camera lor era poziționată foarte bine, pe o plajă de vis. Oceanul care scălda trei continente și mii de insule părea să spună ceva. Oceanul Indian era de fapt cel care încânta viața, vacanța și așteptările celor doi veșnic îndrăgostiți.

— Ce vrei să-mi spui? întrebă ea cu privirea pierdută către valurile înspumate.

— Păi, nu te-am întrebat nimic, răspunse Tony fără să înțeleagă.

Dar ea nu mai spuse nimic. Se gândea că în vreme ce ei se distrează un nebun de legat studiază tablouri și „descoperă” nu se știe ce „coduri” care-l denigrează pe Iisus. Că acest lucru va stârni mânia lui Dumnezeu și nenorocirile se vor abate din nou asupra lumii întregi.

— Tony, ce părere ai avea dacă ți-aș spune că un dement scrie acum o carte în care ar vrea să înțelegem că Iisus nu este cel Neprihănit? Că el se va îmbogăți pe nemeritat din această minciună și că sute de milioane de oameni vor cumpăra mângălelile lui prostesti?

— Aș spune că lumea nu a înțeles nimic atunci când Sodoma și Gomora au fost șterse de pe suprafața pământului.

— Bine, fu Rosa de acord. Atunci, unde ne îndreptăm noi?

— Noi doi? se miră Tony fără să înțeleagă

— Noi doi și toți ceilalți, muritorii de rând. Ți se pare corect ca un asemenea individ să fie răsplătit cu averi la care blasfemia lui nici nu visează? Știi ce nu înțeleg eu?

— Spune, iubito.

— Nu înțeleg oamenii. De ce dau ei uneori banii pe minciuni? De ce unii se îmbogățesc pe seama naivității lor? De ce Adevărul nu este plătit și răsplătit. Căci, vorba lui Pilat, ce este Tony adevărul?

Dar Tony nu o mai asculta. Totuși îi răspunse:

— Cred că Dumnezeu este tare supărat pe oameni... Singurul adevăr despre care îți pot spune acum este cel care tocmai se îndreaptă spre noi.

— Ce vrei să spui? întrebă Rosa cu voce gravă. Priviră amândoi cu groază către ocean și rămaseră locului câteva clipe: un val imens se îndrepta către plajă și foarte curând el mătură tot ce întâlnește în cale. Oamenii muriră luați de apele furioase și acestea înaintau cu repeziciune către hotelul celor doi îndrăgostiți.

— Acesta este adevărul, apucă Tony să mai spună.

Tocmai venise din larg un val tsunami uriaș,

acoperindu-i împreună și pentru totdeauna.

SFÂRȘIT

Biografie Adrian Melicovici

Școala primară și gimnaziul le-a făcut la Școala Generală Nr. 4 din Moreni, fost liceu teoretic. E absolvent al Liceului „Voievodul Mircea” din Târgoviște în 1985. Studiază dreptul la Universitatea „Spiru Haret” din București între 1994 - 1999. În paralel, este muncitor la Uzina cu profil militar „Automecanica Moreni” unde lucrează al TESA-CTC. Debut publicistic cu articole în domeniul social mai întâi în bilunarul local „Moreni Magazin” ca reporter special, apoi redactor coordonator și principal fondator al săptămânalului județean „Muntenia Expres” unde publică editoriale cu titlul „Punct ochit, punct lovit”. Demisionează după un an datorită politizării publicației și fondează un altul, la Moreni, „Orizont Expres” (14 februarie 2006) pe care îl suspendă din proprie inițiativă tot din cauza politizării excesive de către sponsorii publicației. Colaborează la publicația târgovișteană „Incomod”. La 10 octombrie 2007 apar câteva fragmente în săptămânalul românilor din „New York Magazin”, condus de Grigore Culian, din romanul „Ecouri din Sodoma și Gomora”. Debut editorial în 11 decembrie 2009, cu romanul „Ecouri din Sodoma și Gomora” apărut la Editura Independent Film. Publică prin Editura Bibliotheca romanul „Noaptea Destinelor” în iunie 2010, volumul de versuri „Colț de Cer”, în septembrie 2011 și romanul „Noaptea Speranțelor” în martie 2012. Despre toate acestea apar succint și permanent informații în presa scrisă dâmbovițeană sau tv, inclusiv despre „Noaptea Speranțelor” la TVR Cultural în același an. În noiembrie 2010 are loc premiera filmului documentar „Târgoviște, cetatea misterelor”, realizat cu participarea a prof. dr. George Coandă, prof. cercetător științific Gabriela Nițulescu, scriitor Vasile Lupașc și prof. dr. Neagu Djuvara. În septembrie 2012, inițiază un proiect cultural îndrăzneț, intitulat „Speranța unui vis” pe care Consiliul Local Târgoviște îl aprobă cu o finanțare parțială. Astfel,

scriitorul Adrian Melicovici pornește pe jos din Târgoviște către Roma, cu steagul României unde izbuteste să ajungă pe data de 12 decembrie 2012 în fața Columnei lui Traian. Interacționează cu asociații culturale românești din Italia din zonele Veneto, Arezzo, este primit de primarul municipiului Arezzo, Giuseppe Fanfani precum și Consiliul Local al aceluși oraș. La Roma este întâmpinat de Hotnews.ro, Radio România Actualități și Ambasada României prin atașatul Ovidiu Puf. Devine membru onorific al celei mai vechi instituții culturale din Italia, orașul Firenze, „Camerata dei Poeti”. Despre expediție și peripețiile prin care a trecut în timpul acesteia, Adrian Melicovici a scris o carte, intitulată „Pribeag pe drumul viselor”, volum bilingv română-italiană, publicat la Editură Bibliotheca. Colaborează la publicații dâmbovițene (presă scrisă și online). Membru al Societății Scriitorilor Târgovișteni (2011).

Cărți publicate:

Ecouri din Sodoma și Gomora, București, Editura Independent Film, 2009; Noaptea destinelor, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2010; Colț de cer, versuri, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2011; Noaptea speranțelor, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2012; Pribeag pe drumul viselor, tradus și în limba italiană sub titlul „Errante sul Cammino dei sogni” Editura Bibliotheca, 2013; „Secretul Urișului 160”, Editura italiană Espressioni di Marca Aperta, tradus și în limba italiană, roman clasic cu care a câștigat Locul I la concursul Distincțiile revistei Itaca-Carteia anului 2015, pentru scriitorii din diaspora.

Cuprins

PARTEA ÎNTÂI. VREMURI SCHIMBĂTOARE/ 7

1. Nedespărțiți până la moarte/ 7
2. Visul lui Antonio/ 13
3. Minunea/ 16
4. Pe sticla micului ecran/ 23
5. Un gând, o lacrimă, o floare / 29
6. Drama familiei Walker/ 35
7. Urmările răpirii/ 42

8. Un român îndrăgostit/ 49
9. Jocuri de adolescenți/ 55
10. Petrecerea/ 64
11. Ecouri din Sodoma și Gomora/ 76
- PARTEA A DOUA. PRESIMȚIRI/ 89
12. Viața lui Antonio / 89
13. Generații de sacrificiu/ 100
14. Politica internațională în anii '90/ 105
15. Tony își trăiește viața/ 108
16. Previziunile Rosei/ 121
17. Rosa devine femeie/ 231
18. Peripeții nocturne/ 140
19. O seară de coșmar/ 146
20. Explozia/ 154
21. Un veac însângerat/ 163
22. America, tărâmul făgăduinței/ 167
23. Tony este uluit/ 172
24. Tragicul sfârșit/ 182
25. Revedere neașteptată/ 187
26. Două inimi, o singură iubire/ 197
27. O noapte de neuitat/ 208
- PARTEA A TREIA. „APOCALIPSA” / 213
28. Un fapt neașteptat/ 213
29. Arc peste timp/ 219
30. Tony invitat pe „sticlă” / 226
31. „Șocul de seară” și o nouă surpriză/ 230
32. Schimbarea lumii/ 249
33. Ultimul val/ 261

Adrian Melicovici scrie alert, într-un discurs articulat, ritmic, problematizând, uneori excesiv, dar din nevoi de descriere amănunțite a lumilor pe care le cunoaște mai mult din mass-media și totuși dintr-o experiență pe care o fructifică excelent punând imaginația la cale, creând un spațiu fictiv cu o lume extrem de palpitantă. L-am putea apropia și ca tematică (reporter de război) cu Ernest Hemingway sau la noi cu anticalofilul Camil Petrescu. Adrian Melicovici ține bine în frâu subiecții, aparent simplu, consistent prin dramele care-l susțin. Cenușiul, dezolantul, sărăcia, crima, desfășoară scenele de sex juvenile; răpirile, atentatele, organizează o structură epică desfășurată cinematografic pe două registre „istorice”: de-o parte istoria SUA chiar de la George Washington până la prăbușirea Turnurilor gemene - World Trade Center (2001, New York) la care se adaugă calamitățile naturale - tsunami cărora, în final, cei doi eroi ai cărții legați de o iubire intensă și durabilă îi cad victime, și o Românie trezită din foame, somn, apatie, căzută pradă corupției morale, sociale, post revoluționare, când gunoaiile din oameni ies la suprafață. Cartea este un roman de dragoste, de speranță, și ține cititorul într-o tensiune deosebită care dă plăcerea lecturii.

**George Toma Veseliu,
decembrie 2009**

ISBN: 978-606-774-091-2